

Bá Chủ Đích Nhu Tình

Contents

Bá Chủ Đích Nhu Tình	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	40
15. Chương 15	46
16. Chương 16	49
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	62
21. Chương 21	64
22. Chương 22	68
23. Chương 23	71
24. Chương 24	75
25. Chương 25	78
26. Chương 26	80
27. Chương 27	82
28. Chương 28	85
29. Chương 29	87
30. Chương 30	91
31. Chương 31	92
32. Chương 32	95
33. Chương 33	98
34. Chương 34	100
35. Chương 35: Pn1	102
36. Chương 36: Pn2	119
37. Chương 37: Pn3	121
38. Chương 38: Pn4	124

Bá Chủ Đích Nhu Tình

Giới thiệu

Thể Loại: Truyện dài, hiện đại đô thị, hắc đạo cường công, xinh đẹp nhược thụ Thước Mộng nằm cuộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-chu-dich-nhu-tinh>

1. Chương 1

Từ nhỏ, Thước Mộng chỉ biết cha không thích bé, anh trai cũng ghét bé. Trong kí ức, bé chỉ nhớ được nắm đấm của cha, sự xem thường của anh cùng tiếng khóc của mẹ. Bé không biết, không biết tại sao cha và anh lại không thích bé đến như vậy, bé cũng không biết tại sao lần nào mẹ cũng chỉ có thể bất lực ôm bé khóc, bé khi đó, lúc nào mẹ khóc đều dùng bàn tay nhỏ bé lau đi nước mắt của bà, cất tiếng nói non nớt ngóng nghịu an ủi mẹ:

- Mẹ, mẹ đừng khóc, chờ Tiểu Mộng lớn, đi làm có tiền, chúng ta rời khỏi nơi này, không để ba ăn hiếp nữa. Mỗi lúc như vậy, mẹ sẽ càng dùng sức ôm Thước Mộng òa khóc.

—
Khi bảy tuổi, Thước Mộng đến tuổi đi học, mẹ nói với cha cho bé đi học, cha kiên quyết phản đối.

- Đi học làm gì? Một đứa tiện loại như nó có tư cách gì để đi học? Tao lúc trước cho nó vô hộ khẩu, cung phụng cho nó ăn mặc, dựa vào đâu còn muốn tao hầu hạ nó đi học? Nằm mơ!

Thước Mộng rất kì quái, ” tiện loại” là để nói về bé sao? Đó chẳng phải dùng để chửi người ta sao? Cha tại sao lại mắng bé như vậy?

Bé chạy đi hỏi anh trai.

- Anh ơi, ”Tiện loại” có phải phải dùng để chửi người khác không? Nó có nghĩa gì?

Phi Nhiên lớn hơn Thước Mộng 6 tuổi, năm nay đã vào trung học cơ sở rồi, anh trai Thước Mộng nhất định biết ”Tiện loại” nghĩa là gì.

Phi Nhiên lạnh lùng nhìn Thước Mộng, vẻ mặt chẳng giống như thiếu niên 13 tuổi tràn đầy sức sống nên có. Nó trào phúng nói:

- ”Tiện loại”? Mà chẳng phải là câu giải thích tốt nhất sao? Chạy tới hỏi tao làm cái gì? Biến!

Nghe được anh trai nói mình ”Biến”, Thước Mộng ủy khuất rời đi, bé không biết cái gì là ”Tiện loại”, bất quá bé biết, cái kia chắc chắn dùng để mắng chửi người khác. Nhưng mà cha và anh tại sao lại mắng mình như vậy? Nhân lúc cha không có ở đây, Thước Mộng chạy đến hỏi mẹ Mĩ Hà của bé:

- Mẹ ơi, cha mới vừa rồi nói con là ”Tiện loại”, ”Tiện loại” có nghĩa gì hả mẹ? Có phải dùng để mắng chửi người khác không?

Nghe câu hỏi vẫn còn mang giọng trẻ con của Thước Mộng, Mĩ Hà không nhin được mà khóc, bà gắt gao ôm lấy Thước Mộng bé bỏng, thương tâm nói lời xin lỗi.

– Xin lỗi, Tiểu Mộng, đều do mẹ không tốt! Mẹ không nên sinh con ra, để cho con phải chịu những tội này...
Đều là mẹ sai, mẹ xin lỗi con, Tiểu Mộng...

– Mẹ, mẹ đừng khóc!

Thước Mộng cũng giống như trước lấy tay lau nước mắt cho mẹ, bé không rõ, mỗi lần bé khóc đều là vì bị cha đánh rất đau, nhưng mà mẹ không có bị ai đánh tại sao lúc nào cũng khóc? Còn nữa, mới rồi mẹ tại sao lại nói “Không nên sinh con ra” như vậy chứ? Chẳng lẽ mẹ cũng chán ghét bé sao?

– Mẹ, mẹ cũng không thích Tiểu Mộng sao?

– Đứa ngốc, sao lại hỏi như vậy chứ?

Mĩ Hà lau khô nước mắt, yêu thương trả lời:

– Mẹ thương Tiểu Mộng nhất, Tiểu Mộng chính là bảo bối của mẹ!

– Cái kia...

Thước Mộng kì quái quá, nếu thương bé nhất, tại sao lại nói như vậy, thật là phức tạp quá đi.

– Vậy sao mẹ nói không nên sinh Tiểu Mộng ra?

Nghe được Thước Mộng nói như vậy, nước mắt Mĩ Hà lại ứa ra

– Tiểu Mộng... Mẹ chỉ là khổ sở vì không thể cho con một gia đình hạnh phúc, không thể cho con cuộc sống đầy đủ... Mẹ cho tới bây giờ cũng chưa từng hối hận vì sinh con ra... Đều là do mẹ nói sai, mẹ xin lỗi con, con ngoan...

Thước Mộng càng lúc càng thấy kì cục, mẹ chưa từng đánh bé, cũng chưa có từng đối xử không tốt với bé, tại sao lại xin lỗi bé? Ba vẫn thường đánh bé, tại sao chẳng bao giờ nói mình sai với bé?

Lúc này Phi Nhiên đi tới, nhìn bộ dáng này của mẹ nhú nhú mày.

– Mẹ, mẹ đừng khóc nữa! Cha sắp về rồi, nếu thấy mẹ như vậy lại bốc hỏa!

Phi Nhiên đưa khăn tay ra:

– Mẹ, con không hiểu, mẹ tại sao lúc nào cũng che chở cho nó? Nó bất quá chỉ là một đứa tiện loại thôi!

Phi Nhiên hần học nhìn Thước Mộng oán hận nói.

– Tiểu Nhiên, con tại sao có thể nói Tiểu Mộng như vậy? Em là em của con mà!

Mĩ Hà ngừng động tác lau nước mắt, kinh ngạc nhìn đứa con lớn của mình.

– Em? Con cho tới bây giờ chưa từng thừa nhận nó là em con! Nó chẳng qua chỉ là một đứa hạ tiện mà thôi...

– Im đi!

Một tiếng “Bốp” vang lên, Mĩ Hà đánh Phi Nhiên một bạt tai,

– Tiểu Mộng là em con! Con như thế nào có thể mắng em là tiện loại? Em là tiện loại, vậy ý con có phải nói mẹ con chính là tiện nhân không?

Nhìn thấy mẹ tức giận, Thước Mộng sợ hãi.

– Mẹ, mẹ đừng giận! Tiểu Mộng sợ!

– Mẹ... Mẹ đánh tôi?

Bụng khuôn mặt bị mẹ tát, Phi Nhiên khổ sở cực kì

– Mẹ trước giờ chưa từng đánh tôi! Tại sao, tại sao? Chỉ là vì nói, mẹ hôm nay liền đánh tôi? Tôi nói sai rồi sao? Nếu như không phải tại nói, có lẽ chúng ta vẫn còn có thể giống như trước kia, một nhà ba người hạnh phúc chứ chẳng phải như bây giờ! Nó từ khi sinh ra đã là một sai lầm lớn, nó đáng lẽ không nên xuất hiện trên cõi đời này! Bởi vì nó, tôi mới bị mất đi gia đình hạnh phúc, tôi không nên hận nó sao, không nên sao?

Phi Nhiên càng nói càng to tiếng, tựa hồ muốn đen tất cả phần hận dè nén bao nhiêu năm qua toàn bộ phát tiết ra ngoài.

Mĩ Hà ôm Thước Mộng, bà như thế nào không biết được sự khổ sở của đứa con lớn. Quả thật, khi chưa có Thước Mộng, bọn họ một nhà ba người tuy hạnh phúc có cũng không được bao nhiêu nhưng cũng không phải là không có, nhưng mà từ khi Thước Mộng được sinh ra, tất cả đều thay đổi...

– Tiểu Nhiên... mẹ không nên đánh con... Nhưng mà, con muốn hận thì hãy hận mẹ đi! Tiểu Mộng có làm gì sai chứ? Em đâu có sự lựa chọn... con đừng hận Tiểu Mộng, không nên...

– Các người đang làm gì ở đây?

Tiếng mắng của cha vọng từ cửa lại,

– Tiểu Nhiên, mặt con bị làm sao vậy?

Chứng kiến dấu vết trên mặt Phi Nhiên, nhìn ra đó là dấu tát để lại, thấy con mình bị đánh, lại nhớ tới vận đen hôm nay không khỏi nổi khùng lên.

– Tiện nhân! Mặt Tiểu Nhiên là mày làm?

Trương Thắng một phát kéo Mĩ Hà đang ngồi dưới đất, gào thét

– Con đi, mày dám đánh con tao?

Nói xong, vung tay tát Mĩ Hà một cái, Mĩ Hà bị đánh đến choáng váng, thụt lùi về phía sau vài bước, đến khi tỉnh táo lại, chỗ bị đánh cũng mất đi cảm giác, khoe miệng có chảy xuống thứ gì đó nóng ẩm tanh nồng, lấy tay quệt thì ra đó chính là máu của mình.

– Hừ, lá gan của mày cũng lớn thật, thừa dịp tao không có ở đây mà đánh Tiểu Nhiên! Xem ra không cho mày một bài học thì không được!

Vừa nghe được sẽ được cho một bài học, Mĩ Hà sợ hãi nhắm mắt lại, nhưng mãi không thấy nắm đấm nào giáng xuống, bà mở mắt lại thấy Thước Mộng đang ôm lấy chân Trương Thắng.

– Tiểu tử thúì, mày làm gì? Thả tao ra!

Trương Thắng tức giận muốn đá văng Thước Mộng đang quấn lấy chân mình, Thước Mộng bắt đắc dĩ đu hết cả người lên chân hắn, giãy như thế nào cũng không ra.

– Cha, đừng, ba đừng đánh mẹ!

Thước Mộng đau khổ khẩn cầu, mẹ bị ba đánh chảy máu rồi, nhất định là rất đau, tuyệt đối không thể để bị đánh nữa...

– Tao đánh ai thì kệ tao, tiện loại như mày định quẩn chuyện của tao sao? Mau buông tao ra, nếu không thì cả mày tao cũng đánh!

Vừa nói vừa làm bộ sẽ đạp xuống người Thước Mộng

– Đừng, đừng đánh Tiểu Mộng...

Mĩ Hà sợ Thước Mộng bị đòn đau, vội vàng bỏ nhào tới ngăn cản động tác của Trương Thắng:

– Em sai rồi, em không nên đánh Tiểu Nhiên, anh muốn đánh thì cứ đánh em... Đừng đánh Tiểu Mộng... Đừng mà...

– Đừng, đừng đánh mẹ, cha muốn đánh thì cứ đánh con, đừng đánh mẹ...

– Đủ rồi

Trương Thắng gào lên cắt đứt lời bọn họ

– Mày nếu cũng muốn ăn đòn vậy thì tốt lắm... Tiểu tiện loại, vậy cứ bắt đầu từ mày đi!

Vừa nói, liền vung nắm đấm hướng đến đầu Thước Mộng, Thước Mộng không kịp né tránh, chỉ cảm thấy trong đầu “ông ông” rung động, cả người dâng lên cảm giác buồn nôn, không đợi bé cảm giác được sự đau đớn liền té sấp về phía sau

– Tiểu Mộng, Tiểu Mộng, con làm sao vậy?... Tiểu Mộng, con đừng dọa mẹ!

Mĩ Hà vội vàng ôm lấy Thước Mộng

– Tĩnh, tĩnh lại, con ngoan, tĩnh lại con...

– Tiểu tiện loại, thì ra còn học được chiêu giả chết sao?! Mau đứng lên cho tao...

Trương Thắng lại chuẩn bị đánh Thước Mộng tiếp, Mỹ Hà đau khổ cầu xin hắn

– Trương Thắng, xin anh đừng đánh nữa, Tiểu Mộng đã bất tỉnh rồi... Em van cầu anh, để cho em đưa Tiểu Mộng tới bệnh viện đi.

– Tới bệnh viện làm chó gì? Chẳng phải tao mới đánh có một cái sao? Bị đánh từ nhỏ tới giờ, bây giờ còn bày đặt giả chết thì muộn rồi! Đây, đừng giả bộ nữa!

Trương Thắng không tin đập Thước Mộng một cước.

Lúc này Phi Nhiên vẫn thờ ơ lạnh nhạt đi tới kéo cha:

– Cha, đừng đánh nữa... sắc mặt Thước Mộng không tốt lắm đâu, hình như thật sự bị bất tỉnh rồi, hay là để mẹ đưa nó tới bệnh viện đi, vạn nhất có chuyện gì thì không tốt lắm đâu!

Phi Nhiên khuyên can cha mình, mặc dù không thích đứa em này, nhưng lỡ đâu có chuyện gì xảy ra thì cũng chẳng tốt lành gì. Hơn nữa, nhìn Thước Mộng đang hôn mê, trong lòng mình tự nhiên cũng có chút đau lòng!

Trương Thắng nhìn mặt Thước Mộng một chút, suy nghĩ lời Phi Nhiên một chút, thỏa hiệp nói

– Bà mẹ nó, muốn đi bệnh viện thì cứ đi. Bất quá tao nói trước, mày đừng hòng động đến tiền của tao. Còn nữa, có chuyện gì thì tao cũng mặc kệ!

Văng tục xong liền bỏ đi đánh bài.

2. Chương 2

Úy Minh Tuyệt ngồi trong phòng làm việc ở câu lạc bộ đêm, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn người đàn ông trung niên đang ngồi trước mặt mình.

– Không biết ông tìm tôi có việc gì?

Nhìn qua danh thiếp của ông ta, người vừa tới đúng là chủ tịch tập đoàn điện tử Triều Hà. Mấy chục năm trước Triều Hà chỉ là một công ti nhỏ trong mảng khoa học kỹ thuật dân dụng, mấy năm nay, dưới tài lãnh đạo của vị chủ tịch này mà Triều Hà nhanh chóng bành trướng thành một tập đoàn lớn. Chủ tịch Triều Hà cũng nổi tiếng với vai trò mạnh thường quân, có điều làm việc rất bí mật, không thường xuất hiện trước công chúng, cho nên có rất ít người trực tiếp nhìn thấy ông ta. Nhưng chủ tịch bọn họ hôm nay chủ động đến gặp mình để làm cái gì? Nếu nói là vì khước trương lợi nhuận đi nhưng bọn họ kinh doanh nước sông không phạm nước giếng, chắc chắn là không phải tới bàn chuyện làm ăn rồi.

– Ông Úy, tôi cũng không nói lời khách sáo, ông biết Thước Mộng không?

Nghe đối phương nhắc đến tên Thước Mộng, trống ngực Ủy Minh Tuyết đập dồn. Chẳng lẽ tên chết tiệt Trương Thắng kia lại vay nợ thành ra lại đem Thước Mộng đi bán lần nữa?

– Mục đích hôm nay tôi đến đây chỉ có một, mời ông đem Thước Mộng trả lại cho tôi.

Người kia không khách khí mà nói, ra hiệu bảo thư kí của mình đưa tờ chi phiếu sang.

– Tôi biết, cha nuôi Thước Mộng thiếu ông 500 vạn, cho nên đem Thước Mộng bán cho ông. Tôi bây giờ gửi ông 1000 vạn, hi vọng ông có thể thả Thước Mộng.

– Hừ, 1000 vạn? Ủy Minh Tuyết tôi không thiếu tiền. Dem tiền của ông đi đi, tôi sẽ không đem Thước Mộng đưa cho ông.

Thì ra đúng là muốn đoạt Thước Mộng với mình, nhưng mà mình sẽ không vì 1000 tệ này mà khoanh tay đem người tâm ái tặng cho người khác đâu.

– Ông Ủy, tôi hi vọng ông có thể suy nghĩ kĩ một chút.

Người kia vẫn không nản chí, vẫn rất bình tĩnh nói, trước khi đưa tiền hẳn đã nghĩ đến Ủy Minh Tuyết sẽ không đơn giản mà đáp ứng yêu cầu của mình như vậy.

– Không phải suy nghĩ gì cả. Ông đi đi. Thước Mộng trong lòng tôi không phải là đồ vật để tùy tiện nói chuyện mua bán.

– Vậy sao? Ha ha, Thước Mộng đối với tôi mà nói cũng không phải là đồ vật.

Ông ta dừng một chút, thở dài tiếp tục nói:

– Nó là đứa con duy nhất của tôi!

Thì ra vị chủ tịch tập đoàn Triều Hà này lại là cha ruột của Thước Mộng – Mộ Dung Xuyên.

Ủy Minh Tuyết lẳng lặng nhìn thoáng qua Mộ Dung Xuyên, mặc dù có chút kinh ngạc nhưng trên mặt vẫn không thay đổi:

– Vậy thì sao chứ, ông Mộ Dung, cho dù ông là cha ruột của em ấy, vậy thì sao? Trương Thắng đã đem Thước Mộng đưa cho tôi, em ấy đã là của tôi rồi.

– Tôi biết, cho nên tôi bồi thường tổn thất cho anh 1000 vạn. Dù sao Thước Mộng chỉ là một đứa trẻ trời gà không chặt, đối với chuyện kinh doanh của anh cũng không dùng được, chi bằng để tôi mang Thước Mộng đi, cũng có thể để tôi bù đắp cho nó những năm qua. Ông Ủy, xin lỗi cho tôi vì đã tự tìm hiểu về đời tư của ông, ông từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, hẳn là có thể hiểu được tâm tình của một đứa trẻ luôn khao khát được cùng cha mẹ ở cùng một chỗ mà phải không?

– Tôi không thể trả Thước Mộng lại cho ông, ông Mộ Dung, mời ông hãy bỏ ý định đó đi. Đi thông thả, không tiễn.

Quả nhiên còn phải người tìm hiểu về mình, mà mình lại không hề hay biết. Ủy Minh Tuyết sắc mặt xanh mét ra lệnh đuổi khách.

Mộ Dung Xuyên cũng không có gì bất bình, ông ta đứng lên cáo từ, vừa đi tới cửa ông ta quay đầu lại nói với Ủy Minh Tuyết:

– Ông Ủy, Hải Diễm bang gần đây gây thù không ít, nghe nói trước đây không lâu Thước Mộng bởi vì ông mà bị tấn công. Xin ông suy nghĩ cẩn thận, tôi biết Thước Mộng đối với ông rất đặc biệt, nhưng ông nhớ rõ dùm hai người là cùng giới, không thể có tương lai, hơn nữa hai người căn bản thuộc về hai thế giới khác nhau. Tôi không dám nói tôi có năng lực hơn ông, nhưng ít ra tôi có thể cam đoan nếu Thước Mộng ở với tôi ít ra sẽ không gặp phải những thương tổn như vậy. Nếu như ông nghĩ kĩ rồi thì có thể gọi điện thoại cho tôi.

Nói xong liền để mặc Ủy Minh Tuyết ngẩn ngơ mà đi thẳng.

Sau khi Mộ Dung Xuyên rời đi, Ủy Minh Tuyết vẫn ngồi ngơ ngác, đúng vậy, chính mình là người trong giới xã hội đen, gây thù chuốc oán không ít. Nếu như không phải vì ở bên cạnh mình, Thước Mộng chắc sẽ

không bị thương tổn như vậy. Dem Thước Mộng trả về cho cha ruột y, đó là điều tốt nhất cho Thước Mộng. Mộ Dung Xuyên là chủ tịch tập đoàn Triều Hà, có thể cho Thước Mộng cuộc sống sung sướng. Hơn nữa, Thước Mộng cũng luôn muốn được sống cùng người nhà của mình, mà chính mình chỉ có thể cho Thước Mộng tương lai tối tăm. Lúc đầu cho rằng chỉ cần hai người yêu nhau là đủ, nhưng bây giờ nghĩ lại, chỉ yêu nhau thôi vẫn là chưa đủ, như thế nào có thể để cho Thước Mộng phải gánh lấy những chỉ trích của người khác chứ? Nhưng mà thật sự phải buông tay sao, phải để cho người tâm ái rời khỏi mình sao? Không nỡ, hắn không đành lòng...

Nhìn Ủy Minh Tuyết trên người đầy mùi rượu đi vào nhà, Thước Mộng liền nhanh chóng chạy đến đỡ anh dìu lên ghế Salon, rót nước đưa cho anh.

– Tuyết, anh sao lại uống say vậy, nhanh, uống chút nước đi, em đi thuốc giải rượu cho anh nha.

Nói xong, chuẩn bị xoay người đi lấy thuốc, lại bị Ủy Minh Tuyết kéo, cả người lão đảo ngã vào lòng Ủy Minh Tuyết.

– Tuyết, anh sao vậy...

– Uhm, Mộng, đừng nói gì cả, để anh ôm em, cứ im lặng mà ôm như vậy một chút cũng tốt rồi...

Để cho anh ôm em thêm lần nữa, có lẽ rất nhanh anh cũng sẽ chẳng thể ôm em được nữa rồi...

Thước Mộng nghe lời rúc vào trong lòng Ủy Minh Tuyết, an tĩnh nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh.

– Mộng, anh rất yêu em, yêu đến chính mình cũng cảm thấy khó tin...

Ủy Minh Tuyết ngủ thiếp đi, không ngừng nói mớ.

Thước Mộng ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuần lãng của Ủy Minh Tuyết trong giấc ngủ, nhẹ nhàng hôn lên môi anh,

– Tuyết, em cũng rất yêu anh...

Cảm thấy thật thỏa mãn ôm lấy Ủy Minh Tuyết cùng tiến vào mộng đẹp.

– Tuyết, đừng mà, đừng làm vậy với em...

Thước Mộng không biết đã bao lâu chưa từng gặp ác mộng. Ủy Minh Tuyết trong mộng khuôn mặt nghiêm khắc, nói mình cut đi, nói anh chưa từng thích mình, còn mình thì chỉ biết khóc, muốn Ủy Minh Tuyết nói anh đang nói dối, nhưng mà chỉ nghe thấy những lời càng lúc càng chối tai.

– Thước Mộng, Thước Mộng, tỉnh lại.

Ủy Minh Tuyết nằm bên cạnh bị tiếng khóc của Thước Mộng đánh thức, liền vội vàng đánh thức y dậy.

Thước Mộng từ trong mộng tỉnh lại, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Ủy Minh Tuyết thở phào, may quá, chỉ là mơ thôi. Nhưng mà giấc mơ này thật chân thật quá, thật đáng sợ. Y nhào vào lòng Ủy Minh Tuyết.

– Minh Tuyết, em sợ lắm, em vừa rồi mơ thấy anh không cần em nữa... Anh nói, anh sẽ không bao giờ không cần em đi!

Nghe Thước Mộng nói, Ủy Minh Tuyết đột nhiên nghĩ đến chuyện Mộ Dung Xuyên nói lúc ban ngày. Không được, chính mình không thể tiếp tục để Thước Mộng bên cạnh rồi. Anh đẩy Thước Mộng ra, cầm điện thoại đi động lên gọi,

– Tôi nghĩ kĩ rồi, ông đưa người đến đón em ấy đi, địa chỉ là...

Buông điện thoại ra, anh quay lại cười tà tà

– Thật không ngờ, hóa ra em còn có thể nằm mơ thấy được những chuyện sắp xảy ra nữa đấy, nếu như vậy thì tôi cũng chẳng cần nói nhiều, em cũng biết tôi định nói cái gì rồi.

Thước Mộng không hiểu mà nhìn những việc Ủy Minh Tuyết đang làm, nghe Ủy Minh Tuyết nói, y giống như chẳng thể tin được kéo lấy tay áo Ủy Minh Tuyết.

– Tuyết, ý anh là sao... Em không hiểu, em không hiểu anh nói gì cả...

Là y nghe lầm rồi, có lẽ là hiểu sai ý của Ủy Minh Tuyết rồi.

Ủy Minh Tuyết giật tay áo ra khỏi tay Thước Mộng, lạnh lùng nói:

– Em không hiểu sao? Được lắm, tôi nói lại cho em rõ nhé. Tôi chán em rồi, cho nên em có thể đi. Vừa hay cha ruột em cũng đang tìm em, ông ta sẽ cho người đón em về, cho nên em sẽ đi với bọn họ.

Thước Mộng gượng gạo cười,

– Thiệt tình, mình như thế nào vẫn còn nằm mơ chứ, không được, phải nhanh tỉnh lại một chút chứ? Làm thế nào mới có thể thức dậy nhanh một chút đây...

Thân thể Thước Mộng run rẩy, ngã vào trên ghế salon,

– Có lẽ nhắm mắt lại ngủ một giấc là được rồi, đi ngủ, đi ngủ...

Nhìn bộ dáng của Thước Mộng, Ủy Minh Tuyết cố nén cảm giác không cam lòng, anh một tay kéo Thước Mộng làm bộ buồn ngủ dậy, nắm lấy cảm y, ra về tuyệt tình mà nói:

– Đây không phải là mộng, là sự thật, tôi không cần em nữa!

– Không! Em không tin...

Thước Mộng dùng sức đẩy Ủy Minh Tuyết ra, lấy hai tay bịt lỗ tai, tránh né những suy nghĩ đang hiện lên trong đầu, y ngồi chồm hổm trên ghế salon, nghẹn ngào nói:

– Em sẽ không đi đâu, rõ ràng anh nói anh thương em mà, anh bây giờ đang gạt em, phải không? Chỉ là nói giỡn với em thôi, đúng không?

Mặc dù điều này tỉ lệ phần trăm cực kì nhỏ bé, nhưng Thước Mộng vẫn ôm hi vọng nhìn về Ủy Minh Tuyết. Ủy Minh Tuyết nhìn hai mắt ướt đầm của Thước Mộng, thiếu chút nữa thì mềm lòng, anh cắn chặt răng, bắt buộc bản thân phải nói ra những lời tổn thương Thước Mộng.

– Không sai, là tôi gạt em, bắt quá không phải lúc này, mà là trước kia kìa. Tôi cơ bản không có thích em. Em cũng không nghĩ lại đi, tôi dựa vào cái gì mà thích em chứ, em chỉ là sủng vật để trừ nợ mà thôi, lại còn là đàn ông, biểu hiện trên giường cũng rất nhạt nhẽo. Chỉ có bộ mặt xinh đẹp một chút, cho nên mới giả bộ chơi trò tình cảm với em thôi. Tôi cũng đâu phải là thằng ngu, vì một người đàn ông mà bỏ lỡ rất nhiều cô gái xinh đẹp ngoài kia sao...

Không phải đâu, không phải như vậy đâu Thước Mộng, anh chỉ yêu mình em, Thước Mộng, đừng tin...

– Nói dối, nói nổ, anh rõ ràng thích em mà, Tuyết, anh nói đi, nói cho em biết đó không phải là những lời thật lòng của anh đi... Được rồi, nhất định là anh đang say, cho nên mới nói nhảm rồi!

Thước Mộng như trước lại muốn nhào vào vòng tay Ủy Minh Tuyết, lại bị Ủy Minh Tuyết lạnh lùng đẩy ra té nhào lên mặt đất, Thước Mộng ngơ ngác nhìn Ủy Minh Tuyết cao cao tại thượng, nghe anh tiếp tục nói những lời làm mình thật thương tâm.

– Đúng vậy, tôi trước kia nói thích em cũng chẳng phải là lời nói thật, chỉ là những lời lừa gạt mà thôi. Em chuẩn bị đi đi, người cha em đưa tới cũng sắp đến rồi...

Thước Mộng, đừng tin vào những lời đó, “Yêu em” là lời chân thật nhất của anh!

– Cha gì, em không có cha, em chỉ có mẹ. Trương Thắng ngược đãi em từ nhỏ, ông ta không phải cha em. Còn người xưng là cha ruột kia, từ khi em sinh ra thì đối với mẹ con em không nghe không thấy không biết, ông ta không xứng làm cha em!... Tuyết, em sẽ không đi đâu, anh quên rồi sao? Anh đã từng dối, cho dù anh có đuổi em đi em cũng không được đi, anh nhớ không?

Nhìn Thước Mộng hai mắt đầm lệ ngồi dưới đất, Ủy Minh Tuyết thiếu chút nữa mềm lòng muốn ôm chặt lấy y, để có thể vĩnh viễn giữ y bên cạnh mình, nơi nào cũng không cho đi. Nhưng mà không thể được, chính mình có thể đem cái gì đến cho Thước Mộng chứ, chỉ có cuộc sống không yên ổn cùng tổn thương mà thôi.

– Đó là vì nếu em đi thì 500 vạn của tôi mất trắng, nhưng bây giờ thì không phải nữa rồi, cha ruột em đồng ý trả 1000 vạn để đổi em, tôi mặc dù là người trong giới xã hội đen nhưng cũng là một người kinh doanh, thương nhân chỉ biết đến lợi nhuận, em đừng nói là không tính ra 1000 vạn với một súng vật chỉ dùng để chơi đùa thì cái nào nặng hơn, đừng bắt tôi phải dạy cho em.

– Tuyết, anh không phải người như vậy mà, không phải mà...

Thước Mộng lắc đầu, run rẩy đứng lên kéo lấy quần áo Ủy Minh Tuyết,

– Nói cho em biết đi, tất cả những gì anh nói nãy giờ đều là gạt em, chỉ là nói giỡn với em thôi phải không...

– Tôi việc gì phải gạt em, tôi nói cho em biết tôi là người như thế nào. Chỉ biết đến lợi ích, lãnh khốc tàn bạo, không tin vào cái gọi là “tình yêu” giả dối kia, tôi là người như vậy.

– Tuyết, em không tin, em không tin... Anh say rồi, anh say rồi nên mới nói tầm bậy, em không tin đâu, em không tin...

Thước Mộng thật sự không biết phải nói gì nữa rồi, chỉ lắc đầu không ngừng, không có khả năng, Ủy Minh Tuyết luôn cười hiền lành với mình, Ủy Minh Tuyết lúc nào cũng như sợ yêu thương mình không đủ, Ủy Minh Tuyết lúc nào cũng mạnh mẽ muốn giữ mình lại, như thế nào có thể là giả chứ, không có khả năng...

Ủy Minh Tuyết đau lòng nhìn Thước Mộng, trên mặt chỉ tràn đầy vẻ lạnh lùng nhưng trong lòng thì ngàn lần vạn lần xin lỗi. Thước Mộng, đừng trách anh, trở về với cha ruột của em, ông ta nhất định có thể cho em một cuộc sống tốt đẹp, em sẽ có được hạnh phúc cùng vui vẻ, sẽ không ai có thể làm hại em...

Thước Mộng thương tâm đến mất hết ý thức, khi người Mộ Dung Xuyên phái tới bọn họ đem Thước Mộng ý thức mờ mịt vào trong xe, một người trong đó giao cho Ủy Minh Tuyết chi phiếu 1000 vạn, rất máy móc nói:

– Đây là chủ tịch đưa cho ông, xin mời ông nhận cho, mặc khác chủ tịch có dặn dò, hi vọng ông Ủy đây có thể đừng bao giờ xuất hiện trước mặt thiếu gia nhà chúng tôi.

– Tôi biết rồi, anh cũng nói với Mộ Dung Xuyên, cố gắng chăm sóc Thước Mộng.

Miệng thì trả lời người kia nhưng mắt Ủy Minh Tuyết toàn bộ đều dán lên thân ảnh Thước Mộng trong xe.

– Đó là chuyện đương nhiên, thiếu gia là con duy nhất của chủ tịch, đương nhiên sẽ không bạc đãi cậu ấy, ông Ủy xin yên tâm. Cáo từ.

Nói xong cũng chui vào xe hơi chạy đi.

Ngơ ngác đứng ở cửa, nhìn theo bóng chiếc xe đến khi không còn gì nữa, Ủy Minh Tuyết cảm thấy một dòng chất lỏng nóng ấm từ khóe mắt tràn ra, dọc theo khuôn mặt chảy đến khóe miệng, Ủy Minh Tuyết vươn đầu lưỡi liếm lấy nó, thật đáng...

3. Chương 3

Trong bệnh viện, Thước Mộng thân hình bé nhỏ nằm trên giường bệnh, Mĩ Hà một tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của bé, một tay xoa khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vẻ mặt lo lắng nhìn đứa con bé bỏng.

– Mẹ... mẹ... Đừng đánh mẹ...

Thước Mộng thều thào trong cơn mê sảng.

– Tiểu Mộng? Tỉnh lại Tiểu Mộng!

Mĩ Hà gọi bé

– Mẹ... Đây là đâu?

Thước Mộng tỉnh lại, đột nhiên cảm giác đầu óc thật choáng váng, rất muốn nôn.

– Mẹ, con khó chịu quá, ói... rất muốn ói... ói... mẹ ơi, Tiểu Mộng khó chịu quá... ói... muốn ói... mẹ...

Thước Mộng khổ sở khóc gọi

Mĩ Hà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn càng lúc càng tái nhợt của con, hận không thể gánh thay con những đau đớn này, bà vỗ nhẹ lên lưng Thước Mộng, ôn nhu đánh lừa bé:

– Tiểu Mộng ngoan, bác sĩ nói Tiểu Mộng nào bị chấn động chút xíu, nhưng mà không có gì đáng lo hết, nghỉ ngơi nhiều một chút là được! Ngủ thêm một chút nữa đi, tỉnh lại sẽ tốt ngay thôi.

– Dạ, Tiểu Mộng không muốn bị bệnh, không muốn khó chịu, tốt rồi. Tiểu Mộng ngủ tiếp.

Nói xong, Thước Mộng liền nằm xuống tiếp tục ngủ.

Mĩ Hà đắp lại mền cho Thước Mộng, nhìn Thước Mộng đang ngủ, thân thể bé nhỏ như vậy vì bảo vệ chính mình mà phải nhận một đấm rất mạnh! Nghĩ lại chính mình thật vô dụng, đưa Thước Mộng đến thế giới này, cũng không thể cho con cuộc sống hạnh phúc, mình thật sự vô dụng mà...

Trong mơ màng, Thước Mộng cảm giác có cái gì đó xoa nắn mặt của bé, cảm giác ngứa ngứa rất thoải mái, bé tròn mắt nhìn, thì ra là một chú rất lạ.

– Chú, chú là ai?

Không hiểu tại sao, Thước Mộng nhìn người đàn ông xa lạ này không những không cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn có cảm giác rất thân cận.

– Chú là Mộ Dung Xuyên, là... bạn của mẹ con! Con là Tiểu Thước Mộng phải không? Nghe nói con không thoải mái trong người cho nên chú đến thăm con!

Mộ Dung Xuyên bóc cho bé quả cam,

– Tiểu Mộng, bây giờ có tốt không? Có chỗ nào không thoải mái không?

– Cảm ơn chú... Hình như không còn khó chịu nữa!

Thước Mộng hiểu chuyện hướng Mộ Dung Xuyên nói lời cảm ơn, sau đó nếm thử một múi cam

– Oa, ngọt quá, ăn ngon lắm... Con lúc trước chỉ được ăn một lần, cha nói không được ăn, cam kia rất là chua khó ăn lắm, cái này sao lại ngọt như vậy?

Nghe Thước Mộng nói, Mộ Dung Xuyên xót xa trong lòng. Trương Thắng đáng chết, mấy ngày nay làm gì Tiểu Mộng?

Chơi đùa một lúc, Mộ Dung Xuyên dỗ Thước Mộng ngủ quyết định rời đi. Đi mới tới cổng bệnh viện gặp Mĩ Hà đang vội vàng đem cơm vào cho Thước Mộng.

– Mộ dung... Anh, sao anh lại tới đây?

Mĩ Hà kinh ngạc kêu lên

– Anh, anh nghe nói Tiểu Mộng phải vào bệnh viện, nên đến xem nó...

Mộ Dung Xuyên thâm tình nhìn Mĩ Hà:

– Hai người mấy năm nay... Chịu khổ rồi? Nghe Tiểu Mộng nói, Trương Thắng không có tốt với nó... Mà cũng đúng, bọn họ cũng không phải...

– Mộ Dung Xuyên!

Đột nhiên giọng nói Trương Thắng truyền tới, không đợi hai người kịp phản ứng, Mộ Dung Xuyên đã bị đâm ngã ra đất. Trương Thắng chưa hết giận, muốn xông lên tiếp tục đánh Mộ Dung Xuyên, bị Mĩ Hà ngăn cản

– Trương Thắng, đừng mà, đừng đánh...

– Con đi!

Trương Thắng trở tay cho Mĩ Hà một bạt tai, hộp cơm trong tay bà rơi xuống, thức ăn vơ vãi khắp nơi.

– Mày còn bao che cho nó? Tao cho mày bao che...

Vừa nói là mấy bạt tai nữa giáng xuống

Mộ Dung Xuyên đứng lên, kéo Mĩ Hà ra phía sau mình, phần nộ gào thét:

– Đủ rồi, Trương Thắng! Mĩ Hà là vợ của mày, không phải là công cụ cho mày phát tiết!

– Hừ! Mày cũng biết nó là vợ của tao! Vậy mà mày còn rù quẩn nó, cấm sừng tao!

Trước kia, Mĩ Hà và Mộ Dung Xuyên vốn là một đôi, nhưng cha mẹ Mĩ Hà chê nhà Mộ Dung Xuyên nghèo hèn, ép gả Mĩ Hà cho người có ơn với nhà mình là Trương Thắng. Mộ Dung Xuyên nhất thời không chịu được người yêu kết hôn cùng người khác mà bỏ đi đến vùng khác làm ăn. 8 năm trước, vốn định trở về mang Mĩ Hà bỏ trốn, nhưng lại bị cự tuyệt. Trước khi Mộ Dung Xuyên đi một ngày, Mĩ Hà đến tiễn hân, không ngờ sau khi uống rượu thì trở nên hồ đồ làm chuyện không nên, cũng bởi vậy mà có thai Tiểu Mộng. Trương Thắng lúc đầu tưởng vợ có thai con mình, liền không cho phép Mĩ Hà phá thai. Sau khi sinh ra lại chẳng giống mình hay vợ mà lại rất giống người yêu cũ của vợ. Trời sinh tính đa nghi hân không ngừng ép hỏi Mĩ Hà, Mĩ Hà bất đắc dĩ phải thừa nhận sự tình đêm đó. Từ đó về sau, cuộc sống bình an chẳng bao giờ quay lại nữa rồi...

– Đúng vậy, là bọn tao có lỗi với mày trước! Nhưng mà... Nhưng mà Tiểu Mộng có gì sai? Tại sao mày làm vậy với nó? Nó chỉ là một đứa trẻ...

– Bởi vì nó là con riêng của bọn mày! Là tang chứng ngoại tình của vợ tao! Là nghiệt chủng của mày!

Mộ Dung Xuyên cúi đầu trầm tư một hồi, như là đã quyết tâm, lôi kéo tay Mĩ Hà, nói:

– Mĩ Hà, đi cùng với anh... Đem theo Tiểu Mộng, chúng ta bắt đầu lại lần nữa!

– Nằm mơ!

Trương Thắng cũng túm lấy tay còn lại của Mĩ Hà

– Mày là vợ của tao! Tao không cho phép, mày dám đi đâu?

Mĩ Hà khổ sở nhìn hai người, một người vốn là người mình yêu, một người là chồng có ơn với nhà mình, bà rất nước mắt

– Mộ Dung... Xin lỗi! Tôi không thể đi với anh! Cho dù thế nào đi nữa, Trương Thắng là chồng của tôi... Là chúng ta có lỗi với anh ấy trước... Anh... anh đi đi...

Nói xong, tránh đi tay của Mộ Dung Xuyên.

Mộ Dung Xuyên bất đắc dĩ cười khổ:

– Cho dù anh ta đối đãi với các người như vậy, em vẫn nhất định không chịu đi với anh sao? Trong khi chúng ta có tình cảm với nhau, còn anh ta bắt quá chỉ có chút ơn với gia đình em?

Mĩ Hà trầm mặc không nói, chỉ cúi đầu nhìn mũi chân mình, nước mắt trên mặt chảy tràn.

Trương Thắng vốn là muốn đánh một trận, trào phúng cười mỉa Mộ Dung Xuyên:

– Ha ha ha, mày hết mơ nữa đi? Ôn nghĩa cao bằng trời mày biết chưa? Còn không cút xéo!

Mộ Dung Xuyên nhìn Trương Thắng một cái, lại tiếp tục nhìn Mĩ Hà:

– Anh đã sớm biết em sẽ không chịu đi cùng với anh... Cũng được...

Mộ Dung Xuyên móc ra một phong bì trong túi áo chemise

– Trong này là tiền anh để dành mấy năm qua, không nhiều lắm, chỉ có năm vạn... Coi như là cho tiền sinh hoạt của Thước Mộng! Sau này anh sẽ tiếp tục gửi tiền cho hai mẹ con!

– Không, không cần! Tiền này tôi không thể nhận được!

Mĩ Hà khước từ, lại bị Trương Thắng đoạt lấy, hẩn nhìn thấy tiền hai mắt liền sáng lên.

– Chỉ có bao nhiêu đây? Thôi thôi, cái này coi như là bù đắp tiền cơm của tao mấy năm nay! Được rồi, bây giờ mày có thể lần đi.

– Hi vọng anh sau này có thể đối xử tốt với bọn họ... Mĩ Hà, anh đi, em hãy bảo trọng!

Nói xong mắt nhắm đi khỏi bệnh viện.

Nhìn vợ còn đang khóc lóc tẩm tức, Trương Thắng khó chịu nói:

– Được rồi được rồi, đừng có mà khóc trù trước mặt tao như vậy, khó chịu quá đi... Coi như vì năm vạn đồng này, chuyện hôm nay tao không truy cứu nữa, bây giờ tao đi đánh bài, mày muốn làm gì thì cứ làm!

– Cái gì? Anh lại muốn đi đánh bài? Không được, đó là Mộ Dung Xuyên để cho Tiểu Mộng, anh không thể lấy đi đánh bài...

Nghe được Trương Thắng muốn lấy tiền Mộ Dung Xuyên để lại cho Thước Mộng, Mĩ Hà sôi ruột.

– Ầm ỉ cái gì? Mày không phải vừa nói không cần sao? Bây giờ tiền trong tay tao thì chính là tiền của tao, còn ầm ỉ nữa tao đánh mày!

Trong lúc hai vợ chồng bọn họ cãi nhau, Phi Nhiên đứng trước phòng bệnh nhìn Thước Mộng đang ngủ say. Nghe được cha ruột Thước Mộng muốn dẫn hai người đi, chính mình tự nhiên có chút không muốn.

– Chẳng phải ghét mày nhất sao? Chỉ là tại mày, gia đình hạnh phúc của tao đã không còn, mày đi tao phải nên cao hứng mới đúng! Nhưng mà, tại sao lại không nữa? Bởi vì máu mủ tình thâm sao?...

Thanh âm rất thấp, hình như là nói cho Thước Mộng nghe, hoặc cũng là nói cho chính mình nghe...

– Nếu đã không thể ghét mày, vậy thì sẽ chăm sóc mày thật tốt, bảo vệ mày.

Về mặt lạnh lùng ban đầu dần dần nhu hòa...

Mấy ngày sau Thước Mộng ra viện, bởi vì Mộ Dung Xuyên gửi lại tiền, Trương Thắng còn bận rộn trên chiếu bạc không rảnh tìm Thước Mộng gây phiền toái, cho nên Thước Mộng dưới sự chăm sóc của Mĩ Hà mà thân thể cũng khỏe trở lại.

Hôm nay, Thước Mộng nhìn ra ngoài cửa sổ

– Mẹ ơi, mấy bạn này đi học sao?

– Uh, đúng vậy...

Mĩ Hà xấu hổ vuốt ve đầu Thước Mộng

– Tiểu Mộng muốn đi học sao?

– Da, Tiểu Mộng muốn học thật giỏi, học giỏi lớn lên mới có thể tìm được việc tốt, mới có thể kiếm được nhiều tiền cho mẹ... Mẹ, sao Tiểu Mộng lại không được đi học? Bạn ở lầu dưới còn ít hơn con một tuổi cũng đi học, tại sao con không có đi học?

– Tiểu Mộng...

Mĩ Hà nhất thời không biết nói sao,

– Bởi vì lúc trước không phải Tiểu Mộng phải vào bệnh viện sao? Cho nên nhập học không kịp! Sang năm là Tiểu Mộng có thể đi học mà!

– Dạ? Thật sự vậy sao? Vui quá đi, Tiểu Mộng cũng có thể đi học

~~Thước Mộng vui vẻ khoa tay, Mĩ Hà hạ quyết tâm, vô luận như thế nào cũng phải thuyết phục được Trương Thắng đồng ý cho Tiểu Mộng đi học.

Có lẽ là gần đây có vận hên, lại thêm tâm tình tốt, sau khi Mĩ Hà khấn cầu mấy lần, Trương Thắng rất cuộc cùng đồng ý chuyện đi học của Thước Mộng, bất quá hẳn nói rõ hẳn tuyệt đối không chi tiền, tất cả học phí của Thước Mộng Mĩ Hà phải tự gánh lấy. Vì thế Mĩ Hà không thể không tìm thêm việc thứ hai, mặc dù rất khổ cực, nhưng vừa nghĩ đến Thước Mộng rất cuộc cũng có thể đi học, trong lòng Mĩ Hà không khỏi khấp khởi mừng thầm.

4. Chương 4

Trong biệt thự Ủy Minh Tuyết. Thước Mộng đứng bên cạnh ghế salon cúi đầu thật thấp nắm lấy những ngón tay của mình. Ủy Minh Tuyết ngồi trên ghế cũng không nhìn Thước Mộng, chỉ buồn bực uống rượu. Lặng im hồi lâu, Thước Mộng mở miệng:

– Cái kia, ngài Ủy...

– Chủ nhân!

Ủy Minh Tuyết cắt ngang lời Thước Mộng

– Dạ?

Thước Mộng khó hiểu nhìn Ủy Minh Tuyết.

– Người cũng nên biết người là cái gì của ta! Sủng vật! Cho nên người phải gọi ta là chủ nhân!

Ủy Minh Tuyết nhìn li rượu trong tay, lạnh lùng nói, vẫn như cũ không liếc mắt nhìn Thước Mộng một cái.

– ... Chủ, chủ nhân...

Được rồi, nếu vốn là tự nguyện làm sủng vật rồi, kêu một tiếng “Chủ nhân” cũng chẳng có gì là quá đáng!

– Không sai! Rất êm tai...

Ủy Minh Tuyết đứng lên đi tới trước mặt Thước Mộng, một tay kéo y vào lòng mình, nhẹ nhàng hà hơi bên tai y.

Chưa từng bị ai làm như vậy lúc trước, Thước Mộng có chút sợ hãi run nhè nhẹ. Ủy Minh Tuyết đã nhận ra rung động của tiểu nhân nhi trong lòng, vươn đầu lưỡi khẽ liếm vào vành tai Thước Mộng,

– Sợ hãi sao? Không cần sợ, đây chỉ mới là bắt đầu... Nào, buông lỏng thân thể, cảm thụ từ từ thôi...

– Uhm...

Vành tai mẫn cảm bị khoang miệng ướm át ngậm lấy, kích thích nhất thời làm cho Thước Mộng phát ra tiếng than nhẹ như mèo kêu, muốn nghe theo lời Ủy Minh Tuyết buông lỏng chính mình, nhưng mà dây thần kinh lại căng lên, trống ngực càng lúc càng nhanh, mặt cũng nóng rực lên. Dần dần, cảm giác tê dại như sét đánh từ trong cơ thể truyền ra, toàn thân run rẩy.

Lúc này, Ủy Minh Tuyết nắm lấy cằm Thước Mộng, bắt buộc y khẽ mở đôi môi đỏ thắm, không thể chờ đợi được mà hôn lên, câu dẫn lấy cái lưỡi thơm ngát mùi đinh hương của Thước Mộng không ngừng hút cắn...

Hỗn hợp mùi cơ thể cùng mùi thuốc lá trên người Ủy Minh Tuyết nhẹ nhàng tràn vào khoang mũi, Thước Mộng toàn thân vô lực, đây là nụ hôn đầu tiên của y, lại là cùng một người đàn ông... Thước Mộng gắt gao quẩn lấy thân hình vĩ ngạn của Ủy Minh Tuyết, để phòng ngừa chính mình bị hôn đến không còn sức lực mà xụi lơ té xuống.

Hồi lâu, Ủy Minh Tuyết mới kết thúc cái hôn này. Thước Mộng ngã vào lòng Ủy Minh Tuyết từng ngậm từng ngậm hớp lấy không khí, khuôn mặt trải qua nụ hôn sâu mà trở nên đỏ ửng đánh thức dục vọng từ nơi sâu xa nhất của Ủy Minh Tuyết, lại hôn lên đôi môi sưng đỏ của Thước Mộng, kéo theo đó là một trận lửa nóng muốn thiêu cháy tất cả, toàn thân Thước Mộng nóng lên, y không nhịn được mà thở ra thành tiếng.

Nghe được thanh âm của Thước Mộng, Ủy Minh Tuyết không nhẫn nại nổi, không kịp đem Thước Mộng về phòng, tiện tay ném y lên ghế salon, sau khi đặt y lên người lại tiếp tục hôn, hai tay cũng không rảnh rồi, một tay lột bỏ áo T-shirt Thước Mộng, đùa bỡn hai hạt hồng anh trước ngực, một tay đưa xuống dưới tìm kiếm, đem quần Thước Mộng cởi bỏ.

Hạ thân đột nhiên mát lạnh, Thước Mộng từ trong nụ hôn nồng nhiệt tỉnh táo lại, y lấy sức đẩy Ủy Minh Tuyết ra:

– Không nên, không nên... Đừng... Đừng...

Lời còn chưa dứt, phân thân đã bị hung hăng nhéo một cái.

– Không nên? Người cũng đừng quên người tới đây để làm cái gì?

Nhéo phân thân Thước Mộng thêm một cái nữa để trừng phạt, môi Ủy Minh Tuyết chậm rãi đi xuống dưới, lưu luyến trước hai nụ hồng trên ngực, nhẹ nhàng cắn mút, hài lòng nhìn nơi nào đó sung huyết đứng thẳng, vừa lần đến những nơi khác đem dấu vết của mình ẩn xuống.

– Huống hồ... Người không phải rất có cảm giác sao?

– Đừng, đừng như vậy mà... Tôi, tôi... cảm giác thật kì quặc, uhm... uhm... tôi... a...

Trước ngực bị tấn công, Thước Mộng cảm thấy thật xấu hổ khi phát hiện hạ thân của mình có dấu hiệu muốn ngừng đầu. Không lâu sau, dưới sự đùa giỡn của Ủy Minh Tuyết liền bắn ra.

– Ài da... Người như thế nào liền ra rồi? Xem ra người rất hài lòng sự “phục vụ” của ta hả! Bây giờ, cần phải cẩn thận làm cho chủ nhân người hưởng thụ rồi...

Nhìn Thước Mộng vì cao trào mà khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ ý loạn tình mê, trong sự thuần khiết lại mang theo một tia mỉa mai, Ủy Minh Tuyết vội vàng tách hai chân Thước Mộng ra, chuyển động thân người, không chút nào ôn nhu mà tấn công mà hậu huyệt chưa từng có người khai mở.

– A....

Hạ thân đột nhiên bị cự vật cứng rắn đâm vào, đau đớn kịch liệt nhanh chóng kích thích đến toàn bộ hệ thống thần kinh, cảm giác chẳng khác nào bị xé rách, Thước Mộng giãy dụa, muốn thoát khỏi thứ làm cho y đau đớn kia, nhưng càng vùng vẫy, máu chảy từ hạ thân chảy ra càng nhiều.

Cảm nhận được Thước Mộng đang giãy dụa, Ủy Minh Tuyết nắm lấy hai tay y kéo lên cao, gia tăng vận tốc chuyển động của hạ thân, làm cho y không cách nào nhúc nhích. Có máu bôi trơn, vật kia lại càng dễ đi vào sâu bên trong cơ thể Thước Mộng.

– Đừng mà... Đau quá... Van cầu ông... a...a...a... Đau...

Không thể chịu đựng được sức mạnh của Ủy Minh Tuyết, Thước Mộng chỉ có thể gào khóc kêu lên.

Ủy Minh Tuyết thưởng thức vẻ mặt Thước Mộng từ trên xuống dưới, không ngừng lưu lại dấu vết của hân trên người y càng nhiều càng tốt, lực đạo của hạ thân càng lúc càng nhanh. Giờ phút này, phân thân còn ử rử của Thước Mộng lại đứng lên lần nữa, Ủy Minh Tuyết xoa nắn nơi đỉnh hồng nhật của Thước Mộng.

– Không nên? Người không phải cũng có cảm giác sao? Xem đi, lại cứng nữa rồi này... Tiểu sủng vật của ta, nói dối thật là không ngoan, xem ra chủ nhân phải cẩn thận dạy dỗ người lại rồi!

Không biết qua bao lâu, Thước Mộng một lần nữa lại tới cao trào, đồng thời, Ủy Minh Tuyết gầm nhẹ một tiếng, dục vọng cũng tiến tới đỉnh, Thước Mộng chỉ cảm thấy một cổ nhiệt lưu phóng thẳng vào cơ thể mình...

Ủy Minh Tuyết vẫn giữ tư thế cắm vào trong cơ thể Thước Mộng như vậy mà ngã vào người y. Bị sức nặng của Ủy Minh Tuyết đè lên người, Thước Mộng mặc dù rất khó chịu, cũng không dám mở miệng nói câu nào

oán hận, càng không dám làm ra bất kì hành động phản kháng nào. Nói trắng ra, cái kia của hắn vẫn còn nằm trong cơ thể của mình, chính mình cũng là đàn ông cũng biết đàn ông dễ dàng bị kích thích ra sao. Nơi xấu hổ đang ngậm lấy cái kia cũng rất đau đớn rồi, Thước Mộng cũng không muốn tiếp tục bị đau. Thước Mộng cứ liên theo đó mà yên lặng, chờ đợi Ủy Minh Tuyết rời đi khỏi cơ thể mình.

Hít sâu vài hơi, bình phục lại sự kích động sau khi lên cao trào, Ủy Minh Tuyết nhìn Thước Mộng nằm dưới mình một tiếng cũng không phát ra, như đang nhẫn nại cái gì đó, lại vừa hình như đang chờ đợi cái gì. Cái trán trơn bóng rịn đầy mồ hôi, da thịt toàn thân ẩm ướt, lưu đầy dấu vết của mình. Tất cả hình ảnh tình khít đến cực điểm, gọi cảm chết người! Ủy Minh Tuyết cảm giác một cổ xúc động, hạ thân từ từ cương lên.

Cảm giác thứ kia trong cơ thể mình tựa hồ lại ngẩng đầu lên, Thước Mộng vừa sợ hãi lại vừa thất vọng, chính mình cũng hết sức bất động rồi, Ủy Minh Tuyết như thế nào lại có phản ứng nữa? Không để Thước Mộng nghĩ xong, đau đớn lại lần nữa kéo tới.

– A... a... đau quá... cầu, cầu xin ông... a... Chậm một chút, chậm, a...

– A! Thật không ngờ... Mặc dù ngươi là nam, nhưng mà làm còn có mùi vị hơn là so với phụ nữ hả!

Ủy Minh Tuyết một bên dùng sức thẳng tiến, vừa nói.

– Xin ông... Đừng mà... a... Đừng làm nữa... Không, Uhm... Tôi không làm, ông thả tôi ra... thả tôi ra... a....

Đau, thật sự là đau quá...

– Thả ngươi? Được... Ta đây kêu thuộc hạ đem mẹ ngươi đến thay thế...

Ủy Minh Tuyết không có dừng lại, ngược lại càng đâm sâu vào bên trong, điên cuồng xỏ xuyên vào. Muốn ta thả ngươi? Hừ! Thứ gì Ủy Minh Tuyết ta coi trọng thì không có khả năng buông tay. Trong lòng Ủy Minh Tuyết hừ lạnh.

Nghĩ đến người mẹ đáng thương, Thước Mộng không hề âm ỉ la hét muốn Ủy Minh Tuyết thả mình ra, hơn nữa nhịn đau yên lặng thừa nhận.

Rất nhanh, hai người lại đạt tới cao trào. Nghỉ ngơi một lúc, Ủy Minh Tuyết đem Thước Mộng khiêng vào trong, lại mạnh mẽ muốn y vài lần nữa. Thước Mộng mấy lần đau đớn mà ngất đi sau lại vì đau đớn mà tỉnh lại. Cả một buổi tối, không biết đã bị chà đạp bao nhiêu lần.

Rốt cuộc, thể lực đã tới cực hạn chịu đựng, thân thể đau nhức, hơn nữa tâm lí sợ hãi, Thước Mộng hoàn toàn bất tỉnh.

5. Chương 5

Ngày thứ hai, Thước Mộng bị ánh sáng chói mắt lay tỉnh. Mơ mơ màng màng mở mắt ra, muốn lấy tay che thứ ánh sáng chói lòa đó lại, đột nhiên cảm giác được toàn thân đau đớn bủn rủn, tay cũng không nhấc lên được, khối thân thể này như chẳng còn thuộc về mình.

– ... Đau quá... đau quá...

Thước Mộng vô lực rên rỉ.

– Cậu tỉnh rồi?

Một giọng nói ôn hòa vang lên, Thước Mộng cố hết sức quay đầu lại nhìn, có lẽ là do ngược sáng, Thước Mộng không nhìn rõ được hình dáng người kia. Người kia đi tới bên giường khom người lấy một tay sờ sờ trán Thước Mộng, tay còn lại cũng đặt lên trán của mình.

– Tốt quá, không có bị sốt cao... Tối hôm qua chịu khổ rồi! Minh Tuyết lúc nào cũng thô lỗ như vậy. Cậu từ từ chịu khó làm quen, nếu không sau này lại chịu không được!

Nghe được cái tên “Minh Tuyết”, Thước Mộng trước tiên rất sửng sốt, sau liền hiểu được “Minh Tuyết” chính là tên vị “Chủ nhân” của mình! Nhớ tới cảnh ngộ ngày hôm qua, Thước Mộng nhin không được mà chảy nước mắt. Người kia nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Thước Mộng.

– Sao lại khóc vậy? Đừng khóc nữa! May mà là tôi, nếu để Minh Tuyết nhìn thấy, không biết sẽ giận dữ hay là bộc phát thú tính ra nữa, cậu cũng sẽ ăn không tiêu đâu!... Tôi có nấu cho cậu chút cháo, chính cậu có thể tự ăn không?

Thước Mộng giãy dựa muốn ngồi dậy, nhưng mà thân thể thật sự không khỏe,

– Tôi, tôi không cựa cựa được... Đau quá!

– Vậy cậu đừng nhúc nhích nữa, tôi giúp cậu được!

Hắn đến ngồi bên cạnh Thước Mộng xếp gối, nâng y ngồi dậy.

– Nào, chậm rãi ăn đi!

Nuốt xuống từng muỗng cháo ấm áp, tựa hồ hòa tan đi một chút đau đớn. Lúc này Thước Mộng mới cẩn thận quan sát người này, rất bất đồng so với khí chất lãnh khốc của Úy Minh Tuyết, người này như là tia sáng rực rỡ làm cho lòng người khác không nhin được cũng ấm áp lên. Khỏe mắt, khỏe môi đều phản phất nét tươi cười mà thông dong bình thản làm cho người ta không nhin được muốn thân cận với hắn.

– Anh... anh tên gì?

Sau khi ăn cháo xong, Thước Mộng tò mò hỏi.

– Tôi chưa nói sao? Hi hi, tôi thật sơ sót quá! Tôi là Hình Hòa!

– Dạ. Em là Thước Mộng, anh Hình Hòa, rất vui được biết anh!

Thước Mộng rất thích Hình Hòa, trực giác nói cho y biết đây là một người lương thiện, là một người tốt, sẽ không làm y bị tổn thương.

– Tên anh thật giống con người của anh, làm cho người ta có cảm giác thật dễ chịu.

– Ha ha, quá khen rồi! Được rồi, cái kia... Ngày hôm qua... Chỗ bị Minh Tuyết làm bị thương... Đã kêu người làm vệ sinh rồi, cũng đã bôi thuốc... Hai ngày tới Minh Tuyết có việc không về kịp, cậu cứ ngoan ngoãn nghỉ ngơi dưỡng thương đi!

Trách không được cảm giác phía dưới so với ngày hôm qua tựa hồ sạch sẽ và thoải mái hơn rất nhiều, không có cảm giác dính dính nhớp nháp nữa. Nhưng mà... Vừa nghĩ đến nơi đó bị người khác nhìn thấy, Thước Mộng nhất thời đỏ mặt xấu hổ.

– Oh, còn có...

Hình Hòa tiếp tục nói

– Sách của cậu chúng tôi cũng đã kêu người đem tới, đợi khi nào cậu khỏe lại hẳn thì có thể đi học! Cậu yên tâm, đã xin phép nhà trường cho cậu rồi, cho nên cậu cứ an tâm nghỉ ngơi đi!

– Thật sao? Em còn có thể đi học?

Cứ tưởng rằng bản thân khi trở thành súc vật sẽ hoàn toàn bị mất đi tự do, không nghĩ tới vẫn còn có thể đi học, Thước Mộng mừng rỡ đứng lên, nhưng liền làm vết thương bị động mạnh đau tới tận não.

– Đúng vậy, đúng vậy! Cậu ngoan ngoãn nằm xuống đi, coi chừng lại bị chảy máu!

Nhìn bộ dáng Thước Mộng, Hình Hòa ý cường càng đậm,

– Bất quá, ngoại trừ đi học bất kì nơi nào khác cậu cũng không thể đi. Việc đi lại đều có người trực tiếp đưa đón cậu.

– Vẫn còn có thể đi học là tốt rồi... Anh Hình Hòa, cảm ơn anh nhiều lắm!

– Không cần cảm ơn tôi! Đây đều là ý của Minh Tuyết, tôi cũng không có tác động vào.

Hóa ra là hấn? Hấn lại có trái tim như vậy sao? Thước Mộng kì quái nghĩ tới, bất quá cũng không sao! Tóm lại chính mình vẫn được phép đi học là tốt lắm rồi, nếu có thể tiện thể ghé về nhà thì rất tuyệt, không biết anh có thể dấu diếm được mẹ chuyện này không nữa.

– Anh Hình Hòa, em... em có thể thỉnh thoảng về thăm nhà của em được không?

Cho dù chỉ có 1% cơ hội cũng là quá tốt rồi. Cũng không biết anh dùng cách nào để dấu mẹ chuyện này, nhưng nếu chính mình không về nhà, thế nào cũng bị phát hiện.

– Chuyện đó à... Minh Tuyết không có nói đến, sợ là không được đâu! Đợi anh ấy về rồi cậu tự mình hỏi thử đi!

Hình Hòa nhún nhún vai xin lỗi.

Hỏi hấn? Hay là khởi đi, hấn nhất định sẽ không đồng ý, hướng hồ hấn lạnh lùng chẳng khác gì tảng băng như vậy, ăn gan trời cũng chẳng dám hỏi! Coi như xong, chuyện quay về nhà đành từ từ tìm cách khác thôi!

6. Chương 6

Mấy ngày sau quả thật Úy Minh Tuyết vẫn không có trở về, Thước Mộng cảm thấy cũng thật là vui vẻ. Thân thể cũng đã tốt hơn rất nhiều, kích động đi đến trường.

– Thước Mộng hử, lâu rồi không thấy bạn đi học!

– Đúng vậy đúng vậy, không có bạn ở đây, cả lớp rất là nhớ bạn đó!

– Thước Mộng bạn bị bệnh gì vậy? Bây giờ đã tốt hơn chưa?

– Thước Mộng, bạn thế nào rồi?

– Thước Mộng...

– Thước Mộng...

Vừa vào lớp còn chưa kịp ngồi xuống, Thước Mộng đã được bạn bè vây quanh ân cần hỏi han. Thước Mộng rất vui, vẫn còn có thể tiếp tục được đi học cùng với mọi người.

– Cảm ơn mọi người đã quan tâm, tôi không còn vấn đề gì nữa! Mọi người cũng mau về chỗ ngồi đi, sắp vô học rồi!

Thước Mộng ôn hòa khuyên mọi người giải tán. hô— Mọi người đúng là thật nhiệt tình mà.

—
– Thước Mộng! Em ra ngoài một chút đi!

Vừa đến giờ nghỉ trưa, giáo viên chủ nhiệm đứng bên ngoài gọi Thước Mộng.

– Chào thầy ạ, có việc gì hả thầy?

– Àh, có người muốn gặp em, cho nên tôi đến gọi... Chào ngài! Tôi đã gọi Thước Mộng đến!

Thầy giáo mỉm cười với người bên cạnh, trời ạ! Sao lại có người dễ nhìn đến như vậy!

Thước Mộng nhìn người bên cạnh thầy giáo, nhất thời kinh ngạc!

– Ông... tại sao ông lại đến trường...

Người trước mắt, dĩ nhiên là kẻ đã vài ngày không thấy mặt: Úy Minh Tuyết.

– Ha ha, Thước Mộng, nhớ ta rồi sao?

Úy Minh Tuyết đóng kịch trước mặt giáo viên, giả bộ đem cả người trở nên thật vô hại, nặn ra một nụ cười tươi rói lương thiện,

– Thầy giáo, tôi và Thước Mộng đã lâu không gặp nhau, rất muốn có thể “tâm sự” với em ấy một chút, xin hỏi trong trường có chỗ nào an tĩnh ít người quấy rầy không ạ?

Úy Minh Tuyết một tay lôi kéo Thước Mộng, vừa hỏi.

Nghĩ liền biết Úy Minh Tuyết tuyệt đối không có khả năng chỉ là “tâm sự” đơn giản như vậy, làm sao bây giờ? Kêu “Cứu mạng” sao? Nhưng vạn nhất để cho người khác biết mối quan hệ giữa y với Úy Minh Tuyết... vậy còn đáng sợ hơn! Thước Mộng đỏ mặt đứng yên tại chỗ.

– Không, hay khỏi đi... Thời gian nghỉ trưa rất ngắn, tôi cũng sắp vào học rồi!

– Không sao đâu, Thước Mộng. Dù sao buổi chiều cũng không phải học chính khóa, cứ đến phòng giáo viên cũng được, ở đó cũng yên tĩnh! Thầy cũng không làm phiền hai người nữa.

– Vậy cảm ơn thầy, phiền thầy dẫn đường giúp.

Úy Minh Tuyết lễ phép nói lời cảm ơn, cường ngạnh lôi kéo Thước Mộng đến phòng giáo viên, thầy giáo vừa ra ngoài Úy Minh Tuyết đã khóa trái cửa lại, về mặt âm trầm nhìn Thước Mộng.

– Như thế nào? Vừa rồi muốn phản kháng ta sao?

– Tôi, không có, không có! Tôi chỉ là không muốn bị trễ học thôi... Nếu thầy giáo đã cho phép thì... thì tốt rồi!

Thước Mộng vừa lui về sau vừa cười xấu hổ.

– Thật sao? Vậy người thụt lùi về sau để làm gì?

Một tay kéo Thước Mộng vào trong lòng mình, một tay nâng cằm y lên trên tức nói

– Tôi, hi hi... Ông cao quá, a... Đứng gần quá, tôi phải ngửa đầu nhìn ông... Cổ thật là mỗi...

Phun ra những lời nói dối chẳng ra làm sao, Thước Mộng cũng chẳng thể tin được.

– Vậy sao? Tốt nhất là như vậy... Phải biết rằng, có dũng khí chống đối lại ta, thì sẽ chẳng thể sống tốt. Muốn ít chịu khổ thì phải ngoan ngoãn nghe lời, có biết chưa?

– Dạ, biết rồi...

– Tốt lắm... Hôn ta!

Úy Minh Tuyết bắt đầu ra lệnh.

– Cái gì? Hôn...

Thước Mộng lại càng hoảng sợ, muốn chính mình chủ động đi hôn một kẻ đồng tính sao? Nhưng mà, nếu không làm như lời hắn nói, sợ rằng cũng chẳng thể sống sót được nữa. Nhắm mắt lại, cắn răng một cái Thước Mộng kiễng chân hôn lên môi Úy Minh Tuyết. Nhưng mà... tiếp theo phải làm như thế nào đây? Trong TV, cùng với kinh nghiệm lần trước cộng lại, hình như là phải đưa đầu lưỡi vào... Thước Mộng trong lòng nghĩ vậy, sợ hãi đem chiếc lưỡi của mình dò xét vào trong miệng Úy Minh Tuyết.

Úy Minh Tuyết bị Thước Mộng hôn, rất vụng về... Cũng rất động lòng người! Hạ thân chính mình rất nhanh truyền đến cảm giác quen thuộc. Chuyển từ bị động sang chủ động, cường ngạnh hôn thật sâu.

Cảm giác bụng bị cái gì cứng cứng cạ vào, tay Thước Mộng tò mò sờ sờ cái thứ kia.

– Uhm...

Gốc rễ dục vọng của mình bị Thước Mộng mò lấy, nguyên lai ban đầu chỉ có chút điểm hưng phấn loáng cái liền ngắc đầu lên, Úy Minh Tuyết cảm thấy thật khó tin, hình như chỉ cần đến gần tên Thước Mộng này, chính mình lại giống như một thằng nhóc mười mấy tuổi hử mũi chưa sạch cấp tốc dựng lên không nhận được.

Phát hiện chính mình sờ thấy thứ không nên đụng vào, Thước Mộng sợ đến rút tay lại. Rồi lại bị Ủy Minh Tuyết chụp lại ấn lên nơi nó một lần nữa.

– Nếu người đã khơi mào lửa dục này vậy thì chính mình đi dập lửa đi!

Bị ép cầm lấy bộ vị kia, cảm giác được thứ đó trong tay mình càng lúc càng trường lên! Thứ của hắn lại nằm trong tay mình, chính mình quả nhiên lại đi vuốt ve đồ của người đàn ông khác! Lâm vào tình cảnh như thế này, mặt Thước Mộng thoáng chóng đỏ bừng lên.

Hồi lâu, sau khi kết thúc nụ hôn sâu, Ủy Minh Tuyết nhìn Thước Mộng bị mình hôn mà cái miệng nhỏ nhắn đỏ ửng lên. Không biết cái miệng nhỏ như vậy khi ngậm lấy thứ kia của mình sẽ có tư vị gì nữa. Vừa nghĩ tới, hắn liền dùng sức một phát ép Thước Mộng quì xuống trước mặt mình, mở khóa quần kéo ra phân thân của mình, đưa đến trước khoe môi Thước Mộng.

– Liếm!

Mệnh lệnh tiếp theo được ban ra.

Ngơ ngác nhìn cự vật trước mắt mình vừa thô vừa to, cái của mình căn bản chẳng có cửa để so sánh, trách không được tại sao mình lại đau như vậy... Chờ một chút! Mới vừa rồi Ủy Minh Tuyết nói cái gì? Liếm? Muốn chính mình đi liếm thứ này sao? Thước Mộng có chút bối rối ngẩng đầu nhìn Ủy Minh Tuyết.

Ủy Minh Tuyết cao cao tại thượng nhìn Thước Mộng:

– Như thế nào? Không muốn nghe lời sao?

Trong lời nói Ủy Minh Tuyết mang theo sự uy hiếp, trong lòng Thước Mộng chẳng cam lòng chút nào, lại cầm lấy phân thân của Ủy Minh Tuyết, cố nén cảm giác buồn nôn đi, vươn đầu lưỡi, run run rẩy rẩy liếm nhẹ vào đỉnh đầu đã sớm ướt át. Một cổ mùi vị của giống đực xộc vào trong miệng, lan tràn lên tận chóp mũi, kích thích đến cả đỉnh đầu.

– Uh... Tốt lắm, tiếp tục... Toàn bộ đều phải liếm hết... Uh...

Ủy Minh Tuyết một bên thoải mái tận hưởng, một bên tiếp tục chỉ đạo Thước Mộng.

Phân thân thật lớn chỉ vì Thước Mộng liếm nhẹ mà hưng phấn run run, Thước Mộng như được khích lệ, ý thức cũng dần mơ hồ. Chậm rãi đem phân thân của Ủy Minh Tuyết ngậm hết vào trong miệng, ngón tay cũng chủ động khiêu khích hai quả cầu bên dưới.

Phân thân cực nóng bị khoang miệng vừa ấm áp vừa ướt át ngậm vào, hai khối cầu mẫn cảm bên dưới cũng bị đùa bỡn, Ủy Minh Tuyết thiếu chút nữa kích động mà bắn ra. Hai tay hắn nắm lấy đầu Thước Mộng, đem phân thân mãnh liệt quất cắm vào trong miệng Thước Mộng, mỗi một lần đều đâm thật sâu vào trong yết hầu Thước Mộng.

Qua vài lần cổ họng bị đâm vào thật sâu làm cho ý thức tán loạn của Thước Mộng trở nên thanh tỉnh. Trời ạ, phân thân của người đàn ông này đang mãnh liệt ra vào trong miệng mình! Hơn nữa hình như còn do chính mình chủ động ngậm lấy! Chính mình hồng đến mức này rồi sao? Thước Mộng nhắm mắt lại thống khổ.

Theo một tiếng gầm nhẹ, Ủy Minh Tuyết đã đạt tới cao trào, một dòng tinh hoa theo đó mà phun ra, tràn vào cổ họng Thước Mộng.

– Không được phun ra! Nuốt xuống toàn bộ cho ta!

Nhìn điệu bộ như muốn nôn ra của Thước Mộng liền bị Ủy Minh Tuyết chặn lại. Hắn bịt miệng Thước Mộng, kéo đầu Thước Mộng ngẩng lên, bắt buộc y nuốt xuống tất cả.

Sau khi Thước Mộng được thả ra, mệt mỏi ngồi co quắt trên sàn nhà, chỉ biết nôn khan. Ủy Minh Tuyết nhìn Thước Mộng quần áo xộc xệch, khoe miệng đỏ hồng lưu lại một ít dấu vết của mình, cảnh được quả thật là *** mỹ đến cực điểm.

– Sao vậy? Không thích? Đây chính là phần thưởng chủ nhân ban thưởng cho sủng vật! Sau này sẽ có càng nhiều hơn, người nên sớm một chút mà yêu thích nó!

Ngồi xổm xuống, cách một lớp áo quần khiêu khích phân thân Thước Mộng,

– Chỉ mới chào đón phân thân của chủ nhân, uống đồ của chủ nhân, nơi này liền hưng phấn đến như vậy sao?

– Đừng, đừng mà... uhm... Đừng chạm... Uhm...

Thước Mộng vô lực muốn cầm lấy tay Ủy Minh Tuyết, lại bị Ủy Minh Tuyết dùng sức bóp một chút.

– Ta nói rồi, ngươi lại muốn không nghe lời! Bất quá xem ra hôm nay tiểu sủng vật làm cho chủ nhân cảm thấy rất thoải mái, vậy thì chủ nhân cũng sẽ cho Tiểu Sủng vật dễ chịu một chút!

Vừa nói liền kéo bỏ quần Thước Mộng.

Hạ thân đột nhiên lộ ra ngoài không khí mát lạnh, Thước Mộng ngồi bật dậy, chụp được tay Ủy Minh Tuyết ra sức khẩn cầu

– Đừng mà, đừng làm ở đây... Cầu xin ông! Đây là trường học mà! Lúc nào cũng có thể có người đi qua, cầu xin ông... Trở về nhà, tôi tùy ông xử trí, đừng làm ở đây, đừng mà...

– Hừ! Vừa mới dạy xong đã nhanh quên như vậy sao? Xem ra ngươi vốn là thích ta sử dụng bạo lực?

Nói xong liền vận bung hai chân Thước Mộng, đem ngón trở đâm mạnh vào hậu huyết chặt bó của Thước Mộng.

– A.....

Dị vật đột nhiên tiến vào, Thước Mộng đau đớn kêu to, nhớ đến kinh nghiệm lần trước, y không đành chỉ được run rẩy.

– A... vết thương lần trước đã tốt lắm? Được lắm?

Ủy Minh Tuyết vừa nói, ngón tay cũng không ngừng đâm vào rút ra trong người Thước Mộng, khuấy đảo...

– A... Uhm...

Cảm giác đau đớn trong cơ thể từ từ biến mất, thay vào đó là một loại cảm giác hưng phấn không thể hiểu được...

– A... kì quá... a.... Thật thoải mái... uhm...

Dần dần, hậu huyết Thước Mộng không còn bó chặt như trước, Ủy Minh Tuyết lại nhét thêm một ngón tay vào, một ngón, hai ngón, ba ngón... Thước Mộng từ từ cảm thấy thật bất mãn, lại hi vọng có cái gì đó thật lớn nhét vào chỗ đó của mình. Phát giác ra ý nghĩ đó, Thước Mộng dùng sức lắc đầu. Không, không thể nào lại có thể muốn như vậy được? Như thế nào lại có ý nghĩ *** đáng đó! Nơi này là trường học mà...

– Cầu xin ông, đừng mà...

– Không nên? Cái miệng nhỏ nhắn phía trên của ngươi xem ra không có thành thật như cái miệng nhỏ phía dưới nha! Cái miệng nhỏ bên dưới của ngươi xem ra cần ta rất chặt đó...

Nói xong, liền rút ngón tay ra, dùng phân thân đã sớm hưng phấn trở lại của mình thay thế vào.

– A...

Cảm giác nóng rực tràn ngập, Thước Mộng thoải mái than nhẹ, nhưng mà vừa nghĩ đến đây là trường học, lúc nào cũng đều có người đi ngang qua chỗ này, y liền cắn chặt vào tay mình, không cho bản thân lên tiếng.

– Sao vậy? Thẹn thùng? Vừa rồi còn chủ động ngậm lấy đồ của chủ nhân, bây giờ lại còn xấu hổ sao?

Ủy Minh Tuyết nhanh nhẹn dùng sức đâm sâu vào

– Kêu lên cho ta, để cho chủ nhân nghe thấy âm thanh *** đáng của ngươi...

– A... a... Chậm, chậm một chút... tôi... a... Nhanh, nhanh quá... Uhm... tôi... a.....

Theo động tác thật sâu của Ủy Minh Tuyết, Thước Mộng bắn ra ngoài. Cao trào trôi qua, y mềm nhũn ngồi phịch dưới chân Ủy Minh Tuyết, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

—
– Ủa? Thước Mộng làm sao vậy?

Nhìn Thước Mộng mê man trong lòng Ủy Minh Tuyết, giáo viên tò mò hỏi

– Em ấy trước đây bị bệnh! Có thể còn chưa khỏe hẳn... Thầy giáo, tôi có thể đưa em ấy về trước không?

– Hả? Đương nhiên rồi! Nghỉ ngơi thêm vài ngày, đợi khi nào khỏe lại rồi đi học cũng được. Sức khỏe quan trọng hơn.

Thầy giáo quan tâm nói.

– Không có gì, nghỉ ngơi nhiều một chút là tốt rồi! Đòi đưa em ấy về trước, gặp lại thầy sau!

– Được! Đi thông thả...

Ai da, đúng là một anh chàng siêu cấp đẹp trai mà, sau này có thể đến đây nhiều một chút không ta... Thầy giáo mê trai đẹp ngẫm...

7. Chương 7

Lúc Thước Mộng tỉnh lại thì đã thấy bản thân đang nằm trong biệt thự Ủy Minh Tuyết. Y chậm rãi ngồi dậy, thật may, mặc dù rất đau, nhưng không đến mức như lần trước. “Chẳng lẽ chính mình nhanh như vậy mà đã quen bị đàn ông cỡi lên người rồi sao?” Thước Mộng tự giễu. Lúc này, cửa bị đẩy ra, Ủy Minh Tuyết đi đến.

– Người tỉnh rồi? Ta có việc cần đi ra ngoài, người thành thật ở nhà, đừng nghĩ tới việc bỏ trốn! Tối nay ta sẽ gọi Hình Hòa đến... Còn có, người mới rồi hình như lại bị ta làm bị thương... Ta đã bôi thuốc rồi, người ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi!

Có phải mình đang nghe lầm không? Sao mình có cảm giác dường như vừa mới thấy mặt Ủy Minh Tuyết... đỏ lên? Không thể nào có chuyện đó, nhất định là do mình nhìn lầm rồi! Nhưng mà, hình như mặt mình cũng đang rất nóng... Nhất định là do đắp mền rồi, bây giờ cũng là tháng tư. Nhất định là do đắp mền nên mới nóng như vậy...

– Này, Chủ nhân đang nói chuyện người có nghe không hả? Gan càng lúc càng lớn nhỉ?

Ủy Minh Tuyết lại lạnh lùng nói.

– Dạ, biết rồi!

Mới vừa nhìn thấy hắn đỏ mặt nhất định là ảo giác! Loại người “Băng nhân” như hắn nếu mà biết đỏ mặt, vậy Thước Mộng chẳng thà tin rằng người ôn hòa như anh Hình Hòa cũng có thể đánh người đi.

Sau khi Ủy Minh Tuyết rời đi, Thước Mộng chạy lung tung trong biệt thự mà chán muốn chết. Nói gì nói y cũng ở nơi này mấy ngày rồi, nhưng bởi vì vết thương lần đầu nên vẫn chưa tỉ mỉ đi xem xét mọi góc ngách.

Đi một vòng hết lầu một, thật là nhàm chán mà, chẳng phải phòng ngủ thì cũng là phòng sách, lại thêm một cái ban công nhỏ! May mà, cái ban công kia cũng không tệ lắm, rất yên tĩnh, tầm nhìn cũng rộng rãi.

Đi xuống dưới lầu, Thước Mộng tiếp tục loay quanh, hai mắt bị một đồ vật hấp dẫn – Điện thoại! Có lẽ có thể báo tin bình an cho mẹ và anh rồi Y cầm lấy điện thoại, thật tốt quá, có thể rồi. Vừa định bấm số, y đột nhiên ngẩng ngẩng cả người, nhà mình nghèo rớt mồng tơi thì đào đâu ra điện thoại chứ! Số điện thoại chỗ mẹ làm thì y không biết! Bất đắc dĩ, Thước Mộng chỉ có thể buông điện thoại. Đột nhiên bụng Thước

Mộng sôi ùng ục! Ôi ~~~ đây là do bị ép quan hệ mà mất sức sao? Thước Mộng đi vào bếp, mở cái tủ lạnh thật to.

– Vậy là sao trời? Tủ lạnh lớn như vậy, ngoại trừ bia chỉ có bia! Chẳng lẽ Ủy Minh Tuyết chưa bao giờ ăn cơm nhà hay sao?

Đúng là trớ trêu mà, điện thoại không gọi được, ngay cả đói bụng cũng chẳng có cách nào kiếm đồ ăn...

Thước Mộng nhàm chán nằm lên ghế salon, lúc này cửa lớn của biệt thự bị mở ra, tưởng Ủy Minh Tuyết đã trở về, Thước Mộng nhanh chóng ngồi thẳng người dậy, vừa nhìn thấy người mới vào Thước Mộng liền cười toe.

– Anh Hình Hòa, là anh à! Em còn tưởng là Ủy Minh Tuyết nhanh vậy đã trở lại rồi, làm em sợ muốn chết!

Thước Mộng làm nũng dính lại bên người Hình Hòa, liền nhìn thấy hộp cơm trong tay Hình Hòa

– Oa! Thơm quá đi! Anh Hình Hòa, anh tới thật là đúng lúc, em đói muốn chết!

Nói xong cũng chẳng đợi xem đó có phải là cho mình hay không liền đoạt lấy từng muống từng muống xúc ăn.

– Ăn từ từ thôi... Không ai tranh với em!

Hình Hòa cười nhìn bộ dáng Thước Mộng ngấu nghiến ăn, đưa cho y li nước,

– Minh Tuyết biết em có thể đói, cho nên nói anh tới sớm một chút... Hôm nay lại làm việc quá sức nữa hả?

– Sặc...

Nước Thước Mộng uống vào tới miệng rồi bởi vì lời nói của Hình Hòa mà toàn bộ phun ra ngoài.

– Anh Hình Hòa... Anh, anh nói cái gì đó!

– Ha ha, không có gì! Ăn nhanh một chút đi!

Hình Hòa mỉm cười đổi sang đề tài khác.

—

Khi Ủy Minh Tuyết trở về, hần rất chi là mất hứng.

– Minh Tuyết, anh đã về rồi!

Hình Hòa cố ý quên bộ mặt chán ghét của Ủy Minh Tuyết.

– Nó tại sao lại ngủ trên đùi cậu?

Ủy Minh Tuyết rất mất hứng chỉ vào Thước Mộng đang gối đầu lên hai chân Hình Hòa mà ngủ.

– Hình như rất là thoải mái! Ha ha, Minh Tuyết, anh cũng có muốn thử không, rất thoải mái đó! Đây chính là chính miệng sủng vật nhỏ bé của anh nói đó!

– Im ngay, đem nó ra khỏi đùi cậu đi!

Cái gì mà thoải mái với không thoải mái, nhìn cảnh hai người bọn họ dựa sát vào nhau, hần liền chẳng thoải mái chút nào, nhất là về mặt Thước Mộng ngủ không hề phòng bị như vậy, hần nhìn thấy càng khó chịu cực điểm!

– Minh Tuyết, như vậy là không tốt nha! Thước Mộng hôm nay đã rất “mệt” rồi, anh để cho cậu ta thoải mái nghỉ ngơi đi! Cùng lắm lát nữa tôi ôm cậu ta lên giường là được mà!

Hình Hòa cố ý nhấn mạnh vào chữ “Mệt” kia làm cho Ủy Minh Tuyết không ngăn được chuyện lúc trưa ở trường Thước Mộng. Gặp quỷ rồi, chỉ mới nghĩ đến bộ dáng lúc đó của Thước Mộng, Ủy Minh Tuyết thể nhưng lại lên cơn hưng phấn!

– Minh Tuyết... Anh rất quan tâm đến đứa trẻ này à?

Yên lặng một hồi, Hình Hòa sâu kín mở miệng.

- Nói cái gì vậy! Chỉ là một sủng vật trừ nợ mà thôi, làm gì có chuyện như cậu đang tưởng tượng!
- Úy Minh Tuyết cởi áo khoác ngồi lên ghế salon bên cạnh bọn họ.
- Chỉ là như vậy sao? Vậy anh tại sao lại đồng ý cho cậu ấy đi học? “Sủng vật” trước kia của anh một chút tự do cũng không có, đừng nói là ra khỏi cửa, ngay cả cửa phòng cũng còn không được phép...
- Đó là vì nó còn nhỏ quá, tôi không muốn sủng vật của mình là loại dốt nát!
- Úy Minh Tuyết rút một điều thuốc, ưu nhã phun ra từng luồng khói.
- Phải không... Minh Tuyết, nói gì nói, thật ra tôi có phải là người mà anh tín nhiệm nhất không?
- Có thể nói như vậy!
- Nếu để người khác chiều cổ, anh rất lo lắng cho nên mới đặc biệt muốn tôi đến chăm sóc cho cậu ta, không phải sao?... Minh Tuyết, anh chẳng lẽ không biết, tôi thật ra còn hiểu rõ anh hơn so với chính cả anh! Mặc dù hai người ở chung với nhau không bao nhiêu, gom lại thời gian chắc cũng chưa tới một ngày, nhưng mà, cậu ấy trong lòng anh, cùng với những “sủng vật” trước kia không giống nhau?
- Úy Minh Tuyết cái gì cũng chưa nói, chỉ hung hăng dập tắt điều thuốc
- Vậy để tôi làm cho cậu xem, nó với những sủng vật trước kia chẳng khác gì nhau!
- Lạnh lùng nói xong những lời này, Úy Minh Tuyết một mình đi lên lầu.
- Hình Hòa nhìn Úy Minh Tuyết bỏ đi, nhỏ giọng nói với Thước Mộng đang ngủ mơ:
- Làm sao bây giờ? Hình như tôi làm hỏng mọi chuyện rồi! Nhưng mà, tôi thật sự cảm giác được em đối với anh ấy rất đặc biệt... Chỉ là cái tên kia chết cũng không muốn bị mất mặt! Thước Mộng, xin lỗi!

8. Chương 8

Thước Mộng nằm trên giường ngơ ngác. Đã tới trưa rồi sao, hôm nay là ngày mấy? Lần đó từ trường học trở về mình cũng không còn được đi học nữa. Thậm chí muốn bước chân ra khỏi phòng này cũng phải được Úy Minh Tuyết cho phép. Mấy ngày nay, mình cũng chỉ có thể đợi ở trong phòng, đợi thỏa mãn nhu cầu của Úy Minh Tuyết. Mặc kệ là ban ngày hay ban đêm, mặc kệ mình có còn tinh lực hay không, chỉ cần là Úy Minh Tuyết

Muốn thì không thể có bất kì sự chống đối nào. Bây giờ Thước Mộng mới cảm giác được sự đáng sợ của Úy Minh Tuyết, bây giờ Thước Mộng mới thật sự sống đúng vị trí của một “sủng vật”. Thật sự rất đáng sợ...

Ngoài cửa vọng đến tiếng bước chân, dần dần đi về phòng Thước Mộng. Thước Mộng sợ hãi rụt vào trong mền, chỉ còn chừa ra đôi mắt, khẩn trương nhìn ra cửa. Cánh cửa chuyển động, nhìn bóng người đang đi chuyển vào, Thước Mộng thở phào nhẹ nhõm.

- Anh Hình Hòa... may là anh...
- Thước Mộng... Tôi đem thức ăn đến cho em!

Hình Hòa không đành lòng nhìn Thước Mộng càng lúc càng gầy, đưa qua một hộp vẫn còn âm ẩm.

- Đây là cái gì?

Thước Mộng cầm lấy nhìn, quả nhiên chỉ có cháo loãng cùng bánh kem. Từ ngày nào đó tới giờ toàn phải thấy cái này, Thước Mộng thật là nhớ mùi cơm...

- Thước Mộng, em ráng mà ăn cho hết mấy cái này đi! Em cũng không muốn để Minh Tuyết biết rồi lại nổi giận nữa chứ?

Nhìn bộ dạng ngơ ngác của Thước Mộng cầm cháo mà chẳng muốn ăn chút nào, Hình Hòa cảm thấy lo lắng quá.

Nghe Hình Hòa nói xong, Thước Mộng cúi đầu ăn. Không phải sợ Ủy Minh Tuyết sẽ nhốt y như thế nào, dù sao chính mình tự ăn, cũng giống như đang bị Ủy Minh Tuyết ngược đãi. Nhưng nếu không ăn, sợ Ủy Minh Tuyết lại nổi giận với Hình Hòa, như vậy cũng không tốt chút nào.

– Anh Hình Hòa...

Sau khi ăn mấy hớp cháo cùng bánh kem, Thước Mộng vô lực mở miệng.

– Uh?

– Lúc trước... Em nhớ, Ủy Minh Tuyết từng nói, đợi ông ta chán ghét em sẽ thả em đi, khoản nợ của cha em cũng không cần phải trả nữa... Anh nói, Ủy Minh Tuyết đến khi nào mới chán ghét em? Hay là, phải làm thế nào ông ta mới nhanh chán em một chút?

Thước Mộng nằm ở trên giường, ánh mắt tiêu tán nhìn đến Hình Hòa.

– Thước Mộng...

Hình Hòa cũng không biết phải mở miệng sao với Thước Mộng, khi Ủy Minh Tuyết cảm thấy chán ghét với một “sủng vật” nào đó thì không phải phóng sinh đi mà chính là hủy diệt! Chẳng lẽ muốn chính mình nói “trừ khi chết” sao?

– Tôi... Tôi cũng không rõ lắm đâu...

– Như thế nào lại như vậy? Ủy Minh Tuyết trước kia hẳn không thiếu “sủng vật” phải không? Những “sủng vật” này cuối cùng là như thế nào để được “vứt bỏ”?

– Chuyện đó... Những chuyện trước kia tôi cũng không biết nhiều... Huống hồ đó đều là nữ cả, với tình huống của em không giống nhau lắm, cho nên... Thước Mộng, tôi không có cách nào để giúp em cả... Xin lỗi...

– Ha ha, anh Hình Hòa, anh tại sao lại xin lỗi em vậy? Đây chính là số mệnh của em... Nhưng mà, em thật sự rất nhớ trường cùng bạn học... Còn có người nhà của em... Mẹ em, không biết bây giờ như thế nào nữa, cha có đối xử tốt với bà hay không, cũng không biết anh có tìm được lí do để dấu diếm bà không... Em thật sự rất nhớ mẹ...

Thước Mộng khóc, rất thương tâm, rất thê thảm.

Trong lòng Hình Hòa cũng chịu không nổi, từ khi lần đầu tiên gặp Thước Mộng, liền cảm thấy rất thương đứa trẻ này. Dững cảm, kiên cường, từ nhỏ đã không hạnh phúc, thật ra rất giống một người nào đó!

– Thước Mộng ngoan! Đừng khóc! Tôi, tôi sẽ xem có thể không khuyên Minh Tuyết một chút, để cho em đi học, thậm chí có thể về nhà thăm mẹ... Nhưng mà, Minh Tuyết là người rất cứng rắn, em cũng đừng hi vọng nhiều quá hiểu không?

Hình Hòa đem Thước Mộng ôm vào trong lòng, thấp giọng an ủi.

– Anh Hình Hòa... Cảm ơn anh, nếu không có anh, em chắc là không chịu đựng nổi nữa, anh Hình Hòa...

Thước Mộng thuận thế vùi vào trong lòng Hình Hòa, khóc lên thành tiếng.

– Các người đang làm cái gì?

Thanh âm lạnh lùng của Ủy Minh Tuyết vang lên, hai người lại càng hoảng sợ.

– Minh... Minh Tuyết, anh đã về rồi? Hôm nay về sớm vậy?

Hình Hòa xấu hổ lên tiếng bắt chuyện.

– Hừ! Nếu hôm nay không về sớm một chút, tôi cũng không biết thì ra cậu chiều cô “sủng vật” của tôi như vậy!

Nghĩ đến Thước Mộng cùng Hình Hòa lại có thể ôm nhau thành một khối, Ủy Minh Tuyết không thể ngăn được cơn giận dữ bốc lên tận não.

– Hình Hòa, cậu về đi! Từ nay về sau nếu tôi không cho phép thì đừng đến đây nữa!

– Minh Tuyết...

Hình Hòa khó xử ôm chặt Thước Mộng

– Muốn tôi lặp lại lần thứ hai sao?

– Tôi, tôi đi!

Hình Hòa bắt đầu dĩ tách Thước Mộng ra khỏi mình,

– Thước Mộng, em... giữ gìn sức khỏe...

– Anh Hình Hòa! Đừng, đừng đi mà... Đừng để em lại một mình... Anh Hình Hòa...

Thước Mộng lảo đảo đứng lên định đuổi theo Hình Hòa, nhưng mà chẳng còn tí sức lực nào, vừa mới bước xuống giường liền ngã ngồi lên mặt đất.

– Sao vậy? Người muốn đuổi theo cậu ta? Hừ! Người đừng quên người là sủng vật của ta! Quả nhiên dám trước mặt ta mà kêu gọi người đàn ông khác, lá gan của người cũng không nhỏ nhỉ!

Ủy Minh Tuyết nhẹ nhàng kéo Thước Mộng gầy yếu quăng lên giường, vừa nói vừa đem tất cả quần áo xé nát, chẳng bao lâu, hai người đã trần trụi nhìn nhau.

Không có bất cứ hành động đùa bỡn nào trước, không có một tia thương tiếc, Ủy Minh Tuyết hung hăng tiến nhập vào trong cơ thể Thước Mộng. Mặc dù trong thời gian này đã được “huấn luyện”, sớm đã không còn khô khốc hay chặt như lúc đầu, nhưng đột nhiên bị tiến vào vẫn làm cho Thước Mộng đau muốn tắt thở.

– Ông giết tôi đi... Giết tôi đi...

– Muốn chết sao? Cũng không dễ dàng như vậy đâu, bây giờ ta vẫn chưa có chán người, người ngay cả chết cũng phải được ta đồng ý!

Sau khi hoàn toàn thâm nhập vào người Thước Mộng, không đợi Thước Mộng buông lỏng liền mãnh liệt quất xuyên vào.

– Hình Hòa rất ôn nhu phải không! Người thích hấn phải không! Đáng tiếc, người là của ta, là của ta! Ta sẽ không đem người tặng cho hấn đâu, cho dù là ta chán ghét người, cho dù người chết, người cũng chỉ có thể ở bên cạnh ta!

Ủy Minh Tuyết bá đạo hướng Thước Mộng tuyên bố tất cả sức mạnh của mình.

– Thước Mộng không cách nào phản kháng, cũng không dám chống đối, chỉ kiên cường nói:

– Ông giết tôi đi... Giết tôi... Để cho tôi chết đi...

Đúng vậy, đau đớn vô tận cùng sợ hãi làm cho Thước Mộng cảm giác được không bằng chết đi. Nhưng mà... Nếu mẹ biết, sẽ đau khổ không? Không, không được, vì mẹ, chính mình tuyệt đối không thể chết, không thể...

Nghĩ đến mẹ, Thước Mộng cắn răng cố nhịn đau đớn. Cuối cùng cũng sẽ có một ngày, Ủy Minh Tuyết chán ghét mình, đến lúc đó mình sẽ được giải thoát, cho dù sau đó thân thể có bị tàn phá cũng sẽ có thể cố gắng lo cho mẹ một cuộc sống tốt hơn... mẹ, mẹ...

– Hừ! Hôm nay rất nhẫn nại à! Vì Hình Hòa sao? Người nhớ kĩ cho ta, người là của ta, người cũng chỉ có thể là của ta!

Ủy Minh Tuyết dùng sức ra vào trong cơ thể Thước Mộng, phần hấn không hiểu sao tràn ngập khắp đại não. Không được, cho dù là cùng nhau lớn lên với Hình hòa, cũng tuyệt đối không cho phép người đó mang

Thước Mộng đi, Thước Mộng là của hắn, từ trong ra ngoài, toàn bộ thân thể này đều là của hắn, cuối cùng cũng sẽ có một ngày, trái tim của Thước Mộng cũng phải thuộc về mình!

Không người nào biết, Ủy Minh Tuyệt cũng không hiểu có một loại tình cảm đã xâm nhập vào trong nội tâm hắn.

9. Chương 9

– Tiểu Nhiên à, Tiểu Mộng sao một chút tin tức gì cũng không có vậy? Em đến nhà người khác cũng lâu như vậy rồi cũng chưa trở về sao?

Mĩ Hà kì quái hỏi Phi Nhiên, Phi Nhiên xấu hổ tránh đi tầm mắt của mẹ.

– Con, con cũng không biết nữa! Nhưng mà... Người kia là mệnh thường quân, cũng không phiền gì khi đầu tư cho Thước Mộng mấy ngày đầu mẹ!... Mẹ, mẹ đừng lo lắng quá!

– Nhưng mà Tiểu Mộng đi lâu như vậy, lại chẳng có tin tức gì... Hơn nữa quấy rầy người ta cũng không tốt đâu Con xem coi có thể liên lạc với người ta không? Nói Tiểu Mộng về sớm một chút!

– Dạ? Cái đó... Con, con cũng không rõ lắm...

– Như vậy à... Vậy để mai mẹ đến gặp giáo viên của Tiểu Mộng cũng được

– Mẹ, không nên đâu!

Chính mình đã sớm đến trường học hỏi thăm, Thước Mộng gần đây căn bản không đi học. Nếu mẹ đến trường không phải sẽ bị lộ sao!

– Cái đó, con đi là được rồi! Mẹ không cần mất công đâu, mẹ cũng cực rồi, cứ để con đi cho!

– Cũng được, nói Thước Mộng về sớm một chút nha! Mẹ nhớ em lắm rồi!

Không chút nghi ngờ lời con mình, Mỹ Hà dặn dò mấy câu rồi trở về phòng ngủ.

Nhưng mà, suốt tối hôm đó, Phi Nhiên vô luận làm như thế nào cũng không ngủ được.

Hôm sau, Phi Nhiên thật vất vả mới được địa chỉ từ cha, tìm đến sông bài của Ủy Minh Tuyệt. Tại cửa sông bài, Phi Nhiên hút sâu một hơi, âm thầm cổ vũ chính mình:

– Phi Nhiên, cố gắng lên Nhất định phải tìm biện pháp đem Thước Mộng trở về mới được!

– Ngài Ủy, người này nói muốn gặp ngài!

Ủy Minh Tuyệt ngồi tại quán bar nhỏ trong sông bài uống rượu, một người mang theo Phi Nhiên đến trước mặt hắn.

– Người là ai?

Ủy Minh Tuyệt buông li rượu, lạnh lùng nhìn Phi Nhiên. Người này hình như có hơi quen mắt.

– Ngài... Ngài Ủy! Tôi là anh của Thước Mộng... Ngài còn nhớ không?

– Oh ~ Là người!

Trách không được có cảm giác nhìn rất quen mắt!

– Có chuyện gì?

– Có chuyện... Ngài Ủy, tôi muốn xin ông có thể để cho Thước Mộng về nhà một lần!... Mẹ tôi rất lo lắng cho Thước Mộng...

– Vậy thì sao?

– Bởi vì... Thước Mộng bây giờ... Tôi van ông, để cho mẹ tôi gặp Thước mộng đi. Nếu không mẹ tôi sẽ nghỉ ngơi, đến lúc đó chỉ sợ mẹ chịu không nổi...

– Đó là chuyện của mẹ người, liên quan gì đến ta?

– Ngài Ủy... Tôi xin ông mà, chúng tôi cũng không phải muốn đổi ý hay nhờ vả, chỉ là muốn để mẹ tôi gặp Thước Mộng thôi, dù gặp một chút cũng được. Ngài Ủy, xin ông thông cảm cho tâm tư của một người làm mẹ đi...

Phi Nhiên chỉ thiếu điều còn quì xuống nữa thôi, nghĩ hẩn sống cũng đã 24 năm cũng chưa từng ăn nói khép nép như vậy.

– Ta đã nói rồi, cái đó không liên quan đến ta! Từ khi Thước Mộng bắt đầu đáp ứng làm “sủng vật” của ta, hẩn toàn bộ đều thuộc về ta, không còn bất kì quan hệ gì với các người nữa!

Ủy Minh Tuyết như cũ vẫn lạnh như băng, không mang theo bất kì tia nhân tính nào.

– Ngài Ủy...

Phi Nhiên chưa từ bỏ ý định, vẫn như cũ khẩn cầu.

Ủy Minh Tuyết nhìn thủ hạ một bên phát tay ý:

– Đem người này đi, sau này không được để xuất hiện trước mặt ta một lần nữa.

– Họ Ủy kia! Tôi bắt quá chỉ xin ông cho mẹ tôi gặp Thước Mộng một lần mà thôi, ông tại sao có thể làm người như vậy? Chẳng lẽ ông không thể cảm thụ được tình thương của một người mẹ dành cho con mình sao?

Phi Nhiên tức giận, chỉ là để cho Thước Mộng gặp mẹ một lần, hẩn tại sao lại không đồng ý chứ?

Như là bị động đến nổi đau, Ủy Minh Tuyết ánh mắt càng thêm lạnh lùng.

– Làm người tốt? Xin lỗi, tôi đây không biết đó là cái giống gì!...

Liếc Phi Nhiên một cái, hẩn lạnh lùng ra lệnh cho thủ hạ

– Các người nên biết phải làm như thế nào rồi?

– Đã biết, anh Ủy!

Mấy người lực lưỡng mạnh mẽ lôi Phi Nhiên đang giãy dụa ra ngoài, tới một hẻm nhỏ ít người qua lại gần sông bài liền lao vào tay nắm chân đá lên người Phi Nhiên.

– Mày, bọn mày muốn làm cái gì?

Phi Nhiên sợ hãi giật lùi ra sau. Không phải hẩn nhất gan, nhưng đối phương người đông thế mạnh, lại toàn là kẻ bư hẩn, xem ra mình hôm nay không tránh khỏi trận đòn thù này rồi.

– He he, em trai, xin lỗi nha! Ai kêu mày chọc vào anh Ủy của bọn tao!

Lời vừa dứt một quả đấm thép đã giáng lên mặt Phi Nhiên, Phi Nhiên miệng không kịp kêu lên đã ngã xuống đất. Theo sau đó một trận mưa quyền cước chụp lên người. Phi Nhiên cũng chẳng thêm chống cự nữa, tựa hồ chỉ đợi cho bọn đó đánh cho xong.

“Hôm nay cũng chẳng thể tệ hơn nữa rồi. Nếu mà để mẹ thấy, chắc chuyện kia cũng chẳng dấu diếm được rồi...” Phi Nhiên nghĩ thầm trong lòng.

– Dừng tay! Các người đang làm cái gì vậy?

Đột nhiên một thanh âm ôn nhu nhưng cũng không kém phần uy nghiêm truyền tới, cắt đứt trận hành hung của bọn kia.

– Anh Hình... Đây là anh Ủy dạn dò! Thăng lôi này không biết tốt xấu chống đối anh Ủy, cho nên chúng tôi tiện thể dạy dỗ nó một chút!

Thì ra, người tới đúng là Hình Hòa.

– Dạy dỗ một chút?... Đây mà gọi là dạy dỗ sao?

Hình Hòa đi đến trước mặt bọn họ nhìn khuôn mặt bầm đen cùng khóe miệng đang chảy máu của Phi Nhiên.

– Nếu thân thể người kia yếu một chút, không chừng đã được các người đánh chết rồi!

Một đám lực lưỡng tựa như trẻ con phạm lỗi, cúi đầu không nói.

– Được rồi, người đánh cũng đã đánh, chuyện Minh Tuyệt giao cũng làm xong rồi! Người này tôi mang đi, mấy người cũng trở về đi!

– Cũng được, anh Hình!

Sau khi đám người đi hết, Hình Hòa đi đến trước mặt Phi Nhiên, ngồi xổm xuống, quan tâm hỏi:

– Cậu có khỏe không? Có thể tự đứng lên không?

Thanh âm thật ôn nhu... Thước Mộng, là em sao, Thước Mộng... Phi Nhiên trong lòng vừa nghĩ tới trên miệng cũng không ý thức mà gọi Thước Mộng.

– Cậu cũng biết Thước Mộng? Cậu với em ấy quan hệ như thế nào?

Nghe được Phi Nhiên gọi tên của Thước Mộng, Hình Hòa ngẩn người, còn muốn hỏi thêm thì phát hiện ra Phi Nhiên đã bất tỉnh rồi.

—

– Đây là đầu... ui, đau quá!

Phi Nhiên tỉnh lại phát hiện mình đang ở một căn phòng xa lạ, toàn thân trên dưới chỗ nào cũng đau nhức. Phi Nhiên chậm rãi ngồi xuống, hồi tưởng lại chuyện trước khi bất tỉnh: Hắn đi đến nói Ủy Minh Tuyệt cho Thước Mộng gặp mẹ, sau khi bị cự tuyệt hắn chống đối với Ủy Minh Tuyệt lại bị thủ hạ của hắn kéo ra ngoài đánh cho một trận, sau đó mơ mơ màng màng nghe được tiếng của một ai đó rất ôn nhu, rồi cái gì cũng chẳng nhớ được nữa... Là chủ nhân của giọng nói đó cứu mình sao? Trong lúc Phi Nhiên đang miên man suy nghĩ thì cửa bị đẩy ra.

– Cậu tỉnh rồi?

Hình Hòa bước vào phòng, thấy Phi Nhiên đã tỉnh lại, thông thả nói,

– Tôi đã bôi thuốc vào những vết thương của cậu, bây giờ còn đau không?

– Không sao, cảm ơn anh...

Phi Nhiên ngạc nhiên nhìn Hình Hòa, một người thật là ôn nhu mà!

– Được rồi... Trước khi cậu ngất xỉu có gọi “Thước Mộng”, cậu biết Thước Mộng?

– Thước Mộng...

Vừa nghĩ đến Thước Mộng, ánh mắt Phi Nhiên mờ mịt

– Đúng vậy, tôi là anh của em ấy... Tôi tên là Trương Phi Nhiên!

– Thì ra cậu là anh của Thước Mộng? Phi Nhiên, xin chào, tôi vẫn hay nghe Thước Mộng nhắc đến cậu, tôi là Hình Hòa!

Hình Hòa thân thiện bắt tay Phi Nhiên.

– Anh biết Thước Mộng?

Nghe được Hình Hòa nhắc tới Thước Mộng, Phi Nhiên liền trở nên kích động, nắm chặt lấy tay Hình Hòa.

– Em ấy bây giờ có khỏe không? Anh có thể đưa tôi đi gặp em ấy không?

– Tôi... xin lỗi, tôi sợ rằng không thể đưa cậu đi được! Lúc trước Minh Tuyết hình như là có chuyện hiểu lầm gì tôi với Thước Mộng, thành ra bây giờ nếu anh ấy không đồng ý tôi cũng không thể gặp Thước Mộng...

– Vậy à... Vậy, vậy Thước Mộng bây giờ em ấy có khỏe không?

– Nói thật là cậu ấy cũng không ổn lắm... Cả ngày bị nhốt trong phòng, ăn không ngon ngủ không yên... Lúc đầu tôi còn có thể ở bên cạnh chăm sóc một chút, nhưng sau khi bị Minh Tuyết hiểu lầm thì xem ra Thước Mộng bây giờ một người để nói chuyện cũng không có rồi...

Nghĩ đến hoàn cảnh bi thảm của Thước Mộng, Hình Hòa cũng không khỏi âm thầm tự trách, nếu không phải bản thân nhiều chuyện, Thước Mộng chắc cũng không đến mức thê thảm như vậy...

– Thật vậy sao... Thước Mộng, đều là anh không tốt, không bảo vệ được em!

Phi Nhiên ảo não tự đâm vào đầu mình.

Hình Hòa lo ngại Phi Nhiên sẽ tự làm mình bị thương, vội vàng kéo hấn lại:

– Cậu cũng đừng làm như vậy, điều này cũng không trách cậu được...

Phi Nhiên trở tay kéo lấy tay của Hình Hòa, ánh mắt thành khẩn nhìn hấn:

– Hình Hòa, tôi van cầu anh, có thể đưa tôi đến gặp Thước Mộng không, có thể không? Tôi van anh... để cho tôi gặp em ấy...

– Phi Nhiên...

Hình Hòa khó xử nhìn Phi Nhiên,

– Không phải tôi không muốn giúp cậu, thật sự là Minh Tuyết đã ra lệnh không được gặp Thước Mộng rồi... Nếu để Minh Tuyết biết, tất cả chúng ta đều xong đời...

– Tôi xin anh mà, chỉ một lần thôi, xin anh...

Phi Nhiên như tím được phao cứu sinh, đau khổ khẩn cầu Hình Hòa,

– Nếu không thể gặp được Thước Mộng, tôi... tôi liền quì ở đây...

Nói xong Phi Nhiên xoay người xuống giường quì gối trước mặt Hình Hòa. Hấn biết, mình lúc này làm người ta rất khó xử nhưng mà trước mắt cũng chỉ có thể cầu xin Hình Hòa nghĩ biện pháp giúp mình gặp được Thước Mộng mà thôi.

– Phi Nhiên... Đừng làm vậy, mau đứng lên đi!

Nhìn người đang quì trước mặt mình, Hình Hòa vội vã đem Phi Nhiên đứng lên.

– Đâu phải không tôi muốn gặp Thước Mộng đâu... Thôi được rồi, dù sao Minh Tuyết chắc cũng lâu mới về nhà, tôi đưa cậu đi gặp cậu ấy... Cậu đi theo tôi.

Phi Nhiên thấy Hình Hòa đồng ý đưa mình đi gặp Thước Mộng, cao hứng đứng lên đuổi theo Hình Hòa.

10. Chương 10

Nhà Hình Hòa cách nhà Ủy Minh Tuyết không xa, đi một chút là tới. Hình Hòa ngoài cổng len lén quan sát một hồi, không phát hiện tung tích Ủy Minh Tuyết liền đem chìa khóa dự phòng mà Ủy Minh Tuyết đưa cho lúc trước mở cửa len lén đi vào.

Đi đến phòng Thước Mộng trên lầu hai, Hình Hòa xoay nhẹ nắm cửa, may quá! Không có bị khóa lại. Hai người đi vào trong phòng, lúc này Thước Mộng đang nằm mê man trên giường lộ ra cánh tay đầy những vết bầm xanh tím.

– Thước Mộng...

Phi Nhiên đau lòng gọi khẽ Thước Mộng, Thước Mộng trước kia đã gầy gò rồi, bây giờ gầy đến mức chỉ còn da bọc xương thật làm cho hắn đau lòng quá.

– Dạ...

Mơ hồ cảm thấy có người đi vào phòng nhẹ gọi tên của mình, Thước Mộng lo lắng tỉnh lại.

– Anh?... Thật sự là sanh sao? Anh...

– Thước Mộng, là anh đây, là anh đây...

Phi Nhiên cũng không chịu được tâm tình kích động liền nhào đến ôm lấy Thước Mộng.

– Thước Mộng, anh rất nhớ em, nhớ lắm...

– A... đau...

Bị Phi Nhiên dùng sức ôm vào, Thước Mộng đau đớn kêu thành tiếng.

– Làm sao vậy, Thước Mộng, anh mạnh tay quá à?

– Không phải... Anh đụng trúng... chỗ bị thương...

Thước Mộng đau muốn tắt thở. Phi Nhiên cùng Hình Hòa nhìn nơi Thước Mộng đang cố che lại.

– Thước Mộng, đây là Minh Tuyết làm sao?

Hình Hòa kinh ngạc kêu lên. Hắn thật sự không thể tin được, Úy Minh Tuyết quả nhiên xăm lên ngực Thước Mộng ba chữ “Úy Minh Tuyết”

– Đúng vậy... Hôm qua mới làm xong... Các người đừng nhìn mà, không nên nhìn...

Thước Mộng nhục nhã che lại ngực, thật mất mặt, sao lại để cho anh cùng anh Hình Hòa nhìn thấy chuyện đáng xấu hổ của mình...

– Thước Mộng... Anh không bảo vệ em được... Đều do anh không tốt...

Phi Nhiên tự trách chính mình.

– Anh, làm sao có thể trách anh chứ... Đây là em tự nguyện mà... Được rồi, anh, sau trên người anh lại bị thương, có chuyện gì vậy?

Thước Mộng chú ý đến những vết thương trên người Phi Nhiên, lo lắng hỏi.

– Không... Không có gì, không cần lo lắng đến mấy chuyện nhỏ nhặt này... Thước Mộng, chúng ta bỏ trốn đi!

Đột nhiên, Phi Nhiên như đã quyết tâm thật lớn, kéo tay Thước Mộng kiên định nói.

– Trốn? Trốn đi đâu?

Thước Mộng ngốc nghếch nhìn Phi Nhiên. Trốn? Thoát được sao?

– Đúng vậy, chúng ta bây giờ đi nhanh một chút, đem mẹ theo, chúng ta chỉ cần đi thật xa. Nếu là nợ của cha vậy thì để chính ông ấy giải quyết đi...

– Phi Nhiên... Cậu cho rằng các người sẽ thoát được sao?

Hình Hòa ở một bên mở miệng can ngăn.

– Các người đại khái không biết được Hải Diễm thực lực lớn đến mức nào đâu! Chỉ cần là ở trong khu vực châu Á, sẽ không có người nào mà Hải Diễm không tìm được... Các người tạm thời quyết định chạy trốn, nhưng có thể trốn bao xa đây? Cuối cùng nếu để bị bắt trở về... Kết quả khi đó sẽ rất thảm hại...

– Hình Hòa... Nhưng mà, tôi như thế nào có thể trơ mắt nhìn Thước Mộng chịu khổ như vậy...

Phi Nhiên ôm lấy Thước Mộng, khó xử nói.

- Thước Mộng, mẹ rất nhớ em, nếu không nhìn thấy em bà sẽ nghi ngờ cho coi...
- Mẹ? Mẹ... mẹ có khỏe không...
- Mẹ vẫn khỏe, chỉ nhớ em thôi...
- Hai người ráng nói ngắn gọn một chút, Minh Tuyết lúc nào cũng có thể trở về, tôi giúp hai người chú ý, hai người nhớ tranh thủ thời gian nha!
- Hình Hòa vừa nói vừa đi ra mở cửa, lại thấy người không muốn nghĩ tới lúc này.
- Minh Tuyết... Anh về rồi...
- Bên trong phòng hai anh em nghe được lời của Hình hòa, cũng khấn trương nhìn ra cửa, chỉ thấy Ủy Minh Tuyết mặt không đổi sắc nhìn về mọi người.
- Hình Hòa, cậu thật to gan, cứ nhiên không xin phép tôi mà dám lên tới đây gặp nó, lại còn mang cả người khác theo?
- Minh Tuyết... Tôi...
- Hình Hòa muốn giải thích gì đó, nhưng cái gì cũng không nói được.
- Tôi quả thật không nên làm trái ý anh... Nhưng mà, anh vì sao lại đối xử với Thước Mộng như vậy...
- Hừ, đó là chuyện của tôi, nó là sủng vật của tôi, tôi làm gì với nó cũng phải hỏi qua cậu sao?
- Ủy Minh Tuyết hừ lạnh.
- Thước Mộng là người, là người mà! Ông như thế nào có thể ngược đãi em ấy! Giữ... giữ...
- Phi Nhiên tức giận gầm rú lại bị Thước Mộng bịt kín miệng
- Chỗ này có phần cho mày nói chuyện sao... Thước Mộng, người nói cho rõ, ta ngược đãi người sao?
- Dạ không, không có...
- Thước Mộng sợ hãi lạnh run,
- Anh, ông ta không có ngược đãi em... Anh về đi, nói với mẹ em tốt lắm, đừng lo lắng cho em...
- Thước Mộng...
- Ủy Minh Tuyết lạnh lùng nhìn bọn họ:
- Đi? Nơi này của ta là chỗ ai muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao?
- Van xin ông, để cho anh tôi trở về đi...
- Thước Mộng cầu khẩn Ủy Minh Tuyết,
- Anh chỉ là lo lắng cho tôi, muốn đến nhìn tôi một chút thôi...
- Vậy sao? Vậy mới rồi ai nói muốn cùng người cùng nhau bỏ trốn vậy? Đừng nói là ta nha! Chẳng lẽ là Hình Hòa?
- Thì ra hần sớm đã trở về rồi, nhưng mà mặc kệ thế nào cũng không thể để anh rơi vào trong tay hần được...
- Ông, ông hiểu lầm rồi... để cho anh tôi đi đi, tôi xin ông...
- Nói xong, Thước Mộng đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Hình hòa, Hình Hòa vừa nhìn thấy liền đi đến bên cạnh Ủy Minh Tuyết.
- Minh Tuyết, người là tôi đưa tới... anh nếu muốn trừng phạt thì liền trừng phạt tôi đi!
- Hừ, thật vĩ đại quá nhỉ? Cậu vì Thước Mộng nên cái gì cũng không cần phải không!
- Nhìn Hình Hòa che chở cho Thước Mộng như vậy, Ủy Minh Tuyết trong lòng rất khó chịu:
- Được lắm, tôi buông tha cho bọn họ, để cho cậu thay thế cũng được.

– Đừng mà, đừng mà... Ông buông tha cho bọn họ đi, phạt tôi là được rồi...

Thước Mộng nghe Ủy Minh Tuyết muốn trừng phạt Hình Hòa, liền trở nên sốt ruột, y cầu cứu Hình Hòa nhưng cũng không muốn Hình Hòa vì vậy mà phải thay y chịu tội.

– Không, là tôi yêu cầu Hình Hòa mang tôi tới đây, có bao nhiêu thủ đoạn cứ đem hết ra đi, tôi chịu!

Phi Nhiên cũng đứng ra can thiệp.

– Thước Mộng... Không cần lo lắng cho tôi! Em đã rất yếu rồi, bây giờ chẳng thể chịu tội nữa đâu! Còn Phi Nhiên, thương thế của cậu chưa có tốt... Đừng lo cho tôi...

– Hừ! Thật là một đồng tình thâm mà.

Ủy Minh Tuyết nhẹ nhàng cầm Thước Mộng,

– Hình như quả thật rất suy nhược rồi!

Vừa ngừng đầu lên liếc Phi Nhiên một cái,

– Lần này bỏ qua cho người, lần sau mà còn chọc ta... Người có thể rút!

Phi Nhiên lo lắng nhìn Thước Mộng cùng Hình Hòa, Hình Hòa mỉm cười nói:

– Cậu đi đi, không cần lo cho chúng tôi.

Thước Mộng cũng phụ họa:

– Đúng vậy, anh, anh ở lại cũng không tốt đâu... nhanh về báo tin bình an cho mẹ đi!

Bất đắc dĩ, Phi Nhiên đành phải khẽ cắn môi, lưu luyến không muốn rời đi. Phi Nhiên đi được một hồi, Ủy Minh Tuyết đi tới bên cạnh Hình Hòa.

– Chúng ta bây giờ cần thận tính toán xem nên trừng phạt cậu như thế nào thôi, đi theo tôi.

Nói xong, xoay người rời khỏi phòng.

Hình Hòa mỉm cười chống lại vẻ mặt lo lắng của Thước Mộng:

– Không cần thay tôi lo lắng, tôi có phúc của cậu mà, sẽ không có việc gì đâu!

Nói xong cũng xoay người rời đi, đuổi theo Ủy Minh Tuyết.

11. Chương 11

Hình Hòa đi theo sau Ủy Minh Tuyết, hai người đến phòng sách của hắn. Vào trong phòng, Hình Hòa vẫn mỉm cười giống như cũ, phảng phất Ủy Minh Tuyết cũng không phải muốn trừng phạt hắn, mà giống như là muốn cùng hắn uống rượu nói chuyện phiếm với nhau.

– Tôi còn tưởng rằng có thể nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của cậu!

Ủy Minh Tuyết hút thuốc, hờ hững nhìn về Hình Hòa đang mỉm cười.

– Tôi tại sao lại phải sợ hãi chứ? Minh Tuyết, tôi theo anh nhiều năm như vậy rồi, có sóng to gió lớn nào mà chưa trải qua đâu!

Hình Hòa vẫn mỉm cười ôn hòa như gió thoảng mây trôi.

– Có đôi khi tôi thật muốn xé toan mặt nạ của cậu, để xem thử bộ mặt thật của cậu là gì! Cậu luôn nguy trang bằng bộ dạng bình thường, có đôi khi tôi thấy cũng thật sự rất tức giận đấy!

Ủy Minh Tuyết phun ra ngụm khói nhìn Hình Hòa, Hình Hòa có chút không tốt nhú nhú mày.

– Minh Tuyết, tôi chưa từng đóng kịch gì cả! Tôi chỉ cảm thấy rằng nếu như bởi vì những chuyện bi thảm lúc trước mà bài xích mọi người thì sẽ rất mệt mỏi! Minh Tuyết, anh đó? Có mệt không? Anh luôn nguy trang mình trở thành một người lạnh lùng, nhưng anh biết anh so với bất kì người nào khác đều muốn được bao bọc trong sự ấm áp, nhưng mà anh lại rất khó tin tưởng vào người khác...

– Im miệng!

Úy Minh Tuyết cắt đứt lời Hình Hòa:

– Cậu dựa vào cái gì mà nói như vậy?

– Dựa vào tôi, thích anh... Minh Tuyết, tôi thích anh, lần đầu tiên gặp anh lúc 6 tuổi tôi đã thích anh rồi!

Hình Hòa nhìn Úy Minh Tuyết có chút sững sờ kiên định nói:

– Nhưng mà, nhưng mà... chúng ta đều là đàn ông, cho nên tôi che dấu gần 20 năm! Minh Tuyết, bởi vì thích, cho nên tôi tin tưởng tôi hiểu anh hơn bất kì ai, thậm chí là chính anh...

– Đủ rồi...

Úy Minh Tuyết lần nữa cắt đứt lời Hình Hòa nói:

– Cái gì thích hay không thích? Cậu có biết như thế nào là thích không? Cậu có thể cam đoan cái kia chính là “Thích” sao?

Khó có thể nhìn thấy bộ dáng khó có thể khống chế được của Úy Minh Tuyết, Hình Hòa vẫn mỉm cười:

– Tôi biết, Minh Tuyết. Là “Thích”. Tôi thích anh, thích thật sự, tôi tin tưởng vào cảm giác đầu tiên, khi đó tôi đã thích anh rồi.

– Hình Hòa... Tôi, cậu...

Úy Minh Tuyết thật sự không thể tin được, người anh em cùng mình lớn lên từ nhỏ, lại đối với chính mình...

– Minh Tuyết, tôi thật sự thích anh!

Sau khi Hình Hòa nói xong, trong phòng lại trở nên yên tĩnh, Úy Minh Tuyết không giữ được tỉnh táo, run rẩy chống lên bàn đọc sách. Hình Hòa vẫn tiếp tục dùng ánh mắt kiên định nhìn Úy Minh Tuyết.

– Hình Hòa... Đừng nói thích gì đó với tôi, không nên... Tôi đã sớm không tin có cái gì là “thích” tồn tại rồi, từ khi 10 tuổi, tôi đã không tin vào cái gọi là tình cảm...

Như đã sớm biết Úy Minh Tuyết sẽ nói như vậy, Hình Hòa cũng không có bộ dáng đặc biệt thống khổ, hần chỉ mỉm cười thản nhiên:

– Tôi biết, chuyện đó đối với anh là đả kích rất lớn... Nhưng mà, Minh Tuyết, thật ra anh đã sớm có cảm giác “Thích” rồi, chỉ là anh không chịu thừa nhận thôi!

– Có ý gì?

– Thước Mộng... Anh thích cậu ấy!

Không phải là câu nghi vấn, mà là câu khẳng định, Hình Hòa cũng tin tưởng vào khả năng thấu hiểu của mình đối với Úy Minh Tuyết, hần đã sớm thích Thước Mộng, chỉ là không chịu thừa nhận thôi, hoặc là với người cù lần trong tình cảm như hần thì vẫn còn chưa phát hiện được cảm giác của mình dành cho Thước Mộng đâu.

Nghe thấy Hình Hòa nhắc tới Thước Mộng, Úy Minh Tuyết đột nhiên nhớ tới việc lúc này

– Hình... Hình Hòa... Cậu cũng rất tốt với Thước Mộng, có phải cũng thích Thước Mộng hay không?

Ha ha, hần dùng từ “cũng” kia. Người này quả nhiên là thích Thước Mộng mà

– Đúng vậy, tôi rất thích Thước Mộng, lần đầu tiên gặp cậu ta tôi đã thích! Nhưng mà, không phải giống như anh, Thước Mộng đối với tôi giống như là một đứa em trai, làm cho tôi trong lòng luôn muốn chiều cõ cậu ấy, bảo vệ cậu ấy...

– Hình Hòa...

Úy Minh Tuyết thật sự là không biết phải nói cái gì, chỉ ngơ ngác nhìn Hình Hòa. Yên lặng một hồi lâu, Úy Minh Tuyết lấy lại tinh thần, đem điều thuốc dưới đất đã tắt tự lúc nào bỏ vào gạt tàn, đi tới trước mặt Hình Hòa, sâu kín mở miệng:

– Tiểu Hòa... Xin lỗi, tôi không có cách nào tiếp nhận cậu... Tôi...

– Minh Tuyết...

Nghe được Úy Minh Tuyết gọi lại tên lúc nhỏ của mình, trong lòng Hình Hòa thoáng xót xa, nụ cười trên mặt dần bị thay thế bởi nước mắt,

– Lúc nào cũng nhớ anh gọi tôi là “Tiểu Hòa”, nhưng tại sao lại gọi vậy khi từ chối tôi chứ... Ha ha... Dù đã biết thế nào anh cũng sẽ cự tuyệt, nhưng mà chính tai nghe anh nói ra thì thật là khổ sở mà!

Hình Hòa lau lau nước mắt, mạnh mẽ nặn ra một nụ cười vui mà nói.

Nhìn Hình Hòa như thế này, Úy Minh Tuyết vốn đầy một bụng lửa cũng chẳng thể nào phát ra, chỉ lặng lẽ nhìn Hình Hòa.

– Minh Tuyết... Anh không phải muốn trừng phạt tôi sao? Ra tay đi!

Không có quên chuyện lúc nãy, Hình Hòa nhắm mắt lại, đợi sự trừng phạt của Úy Minh Tuyết, đợi qua hồi lâu cũng không thấy Úy Minh Tuyết làm gì, Hình Hòa kì lạ mở hai mắt:

– Sao vậy? Không trừng phạt nữa sao?

– Tiểu Hòa... Bởi vì cậu thích tôi, cho nên mới hi vọng tôi thả Thước Mộng ra sao?

Hình Hòa nhìn Úy Minh Tuyết một chút, cúi đầu suy nghĩ, nói:

– Không phải... Tôi không phải muốn anh thả Thước Mộng đi, chỉ là anh đối xử tốt với cậu ấy một chút... Anh rõ ràng là thích cậu ấy, tại sao lại muốn đối xử với cậu ấy như vậy? Lần trước tôi nói với anh rằng anh thích cậu ấy chỉ là muốn anh hiểu được suy nghĩ trong lòng mình, cũng không phải muốn làm cho Thước Mộng... Cũng là tôi sai!

– Tôi không biết, tại sao cậu luôn muốn nói tôi thích nó?

Úy Minh Tuyết có chút không hiểu.

– Minh Tuyết, tôi nói rồi, tôi so với anh còn hiểu anh hơn... Nếu như không thích cậu ấy, đầu tiên sau khi làm cậu ấy bị thương anh sẽ tìm tôi giúp anh chăm sóc cậu ấy sao? Nếu không thích cậu ấy, anh sẽ sợ lần nữa là tổn thương cậu ấy mà tìm cách ra ngoài vài ngày, mãi cho đến khi cậu ấy tốt hơn mới trở về sao? Nếu như không thích cậu ấy, anh sẽ xăm tên mình lên ngực cậu ấy sao? Nếu như không thích cậu ấy, anh sẽ bởi vì tôi tốt với cậu ấy mà tức giận sao... Minh Tuyết, anh chẳng lẽ không thích cậu ấy sao? Như vậy anh làm những chuyện này là vì cái gì chứ?

– Tôi...

Úy Minh Tuyết nói không nên lời, quả thật chính mình cũng chẳng có lí do để làm những chuyện đó, chỉ là muốn như vậy cho nên mới liền làm như vậy! Vậy chẳng phải chính mình đúng là thích Thước Mộng sao?

– Mặc dù cũng hơi ghen, nhưng tôi vẫn muốn chúc phúc cho anh... Đây cũng chính là lí do tại sao tôi tốt với Thước Mộng! Bởi vì đó là người anh thích, anh thích tôi cũng sẽ thích!

Hình Hòa mỉm cười cũng giống như dĩ vãng, thật bình thản mà ôn nhu.

– Tôi... Tôi thật sự thích nó? Nhưng mà, nó cũng là nam... Tôi không phải là đồng tính luyến ái...

Úy Minh Tuyết tựa hồ vẫn không chịu tin tưởng.

Hình Hòa cười tươi nhìn Úy Minh Tuyết:

– Minh Tuyết, tôi chỉ có thể nói như vậy thôi, anh nếu không tin tôi cũng chẳng có cách gì! Tôi cũng không phải đồng tính luyện ái, chỉ là thích người cùng giới mà thôi! Tôi cũng đã từng nghĩ hay là tìm một người đàn ông khác để thay thế anh, nhưng tôi làm không được...

Vừa nói, ánh mắt Hình Hòa trở nên mờ mịt một chút,

– Hơn nữa, anh cũng đừng để tôi cứ luôn phải nói cho anh rằng anh thích người khác, như vậy sẽ rất tàn nhẫn với tôi đó...

– Tiểu Hòa... Xin lỗi...

Úy Minh Tuyết hết sức áy náy.

– Có gì đâu mà phải xin lỗi chứ, chuyện tình cảm, sẽ không có đúng hay là sai...

Hình Hòa giả bộ mạnh mẽ kiên cường nói,

– Bất quá, Minh Tuyết, tôi muốn ra nước ngoài để cân bằng lại cảm xúc, có được không?

12. Chương 12

Tối hôm đó, Thước Mộng một mình đợi trong phòng, vừa kinh vừa sợ không biết Hình Hòa có bị giáo huấn thể thâm hay không, cũng không biết lúc nào sẽ tới phiên mình, thời gian chậm rãi trôi qua, thể lực cũng không cho phép làm cho y rơi vào giấc ngủ sâu, đến khi tỉnh lại thì trời cũng đã sáng. Muốn ngồi dậy lại phát hiện ra eo bị cái gì đó đè lên, vừa nhìn tới thiếu điều chút xíu nữa đã bị hù đứng tim! Úy Minh Tuyết quay lại lúc nào? Minh tại sao lại không biết? Hắn trở về thể nào lại không có “trừng phạt” mình? Hay là hôm qua trừng phạt anh Hình Hòa xong thì đã mệt rồi cho nên hôm nay mới tới lượt mình? Thước Mộng bất an nghĩ đến đó, người bên cạnh đột nhiên giật giật, giống như sắp tỉnh lại. Thước Mộng cứ thế mà ngơ ngác nhìn hắn.

Úy Minh Tuyết tỉnh lại, đầu tiên liền thấy vẻ mặt sợ hãi lẫn đề phòng của Thước Mộng đang nhìn mình, bộ dạng thật là đáng yêu quá đi, không khỏi cười trộm trong lòng, mặc kệ chính mình có thích y hay không nhưng y quả thật rất đáng yêu, đáng yêu mức mức mình muốn đem y cột chặt lại bên người cả đời, rồi lại không muốn để y được tự do, thành ra giam cầm y giống như nuôi chim. Đối mặt với y, tâm tình của mình lúc nào cũng trở nên phức tạp. Trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra bất kì cái gì, vẫn là bộ dáng lạnh như băng, nhiều năm sống trong giới xã hội đen, hắn đã học được cách làm như thế nào để có thể che dấu được tâm tư thật.

Nhưng mà Thước Mộng thì không biết, y chỉ nhìn đến bộ dạng lạnh băng của Úy Minh Tuyết, giống như là lúc nào cũng có thể ngược đãi y. Vừa nghĩ được đến đó, Thước Mộng kéo chặt mền trên người, len lén dịch về phía sau. Lại bị Úy Minh Tuyết một phát kéo vào trong lòng, Thước Mộng còn chưa kịp sợ hãi môi đã được một cái gì đó thật mềm mại chế trụ.

Từ khi Thước Mộng bị cầm tù, Úy Minh Tuyết cũng không còn hôn Thước Mộng nữa. Như là muốn đem quãng thời gian đầu tiên quay lại, Úy Minh Tuyết hôn thật lâu mới buông Thước Mộng sớm đã thở không ra hơi.

– Rửa mặt đi, rồi cùng tôi ra sân bay tiễn Hình Hòa!

– Dạ?

Thước Mộng bị hôn đến choáng váng một lúc sau mới dần dần khôi phục lại ý thức,

– Anh Hình Hòa muốn ra nước ngoài?... Ông, ông đuổi anh ấy đi sao?

Tưởng Úy Minh Tuyết đuổi Hình Hòa đi, Thước Mộng thật rầu rĩ.

– Sao vậy? Em không nỡ rời xa anh ta sao? Em thích anh ta?

Tay Ủy Minh Tuyết đang cài lại cúc áo dừng lại một chút, ngày hôm qua Hình Hòa đã biểu lộ với mình rồi, cũng nói rõ hẳn chỉ xem Thước Mộng như là em trai, nhưng mà nói không chừng Thước Mộng cũng thích Hình Hòa! Nếu Thước Mộng thích Hình Hòa thì sao? Nếu so sánh với một kẻ chỉ biết “ngược đãi” như hẳn, thì Hình Hòa đúng là thiên sứ rồi, không thích mới là lạ.

– Tôi rất thích anh Hình Hòa...

Ngẫm lại cảm giác thấy không ổn, lại thấy vẻ mặt Ủy Minh Tuyết càng lúc càng âm trầm, vội vàng đổi giọng,

– Không, không, không, không phải như ông nghĩ... Anh Hình Hòa cũng giống như anh tôi, tôi thích anh ấy như anh trai, ông, ông đừng hiểu lầm...

– Phải không? Vậy là tốt rồi...

Mặc chỉnh tề, Ủy Minh Tuyết đi tới trước mặt Thước Mộng, nhẹ nhàng hôn Thước Mộng.

– Em nhớ kĩ, em là của tôi, không có sự cho phép của tôi, ai cũng đừng mơ tưởng tới việc tách em ra khỏi tôi...

– Tôi... tôi nhớ rồi...

Thước Mộng cười khổ.

Ủy Minh Tuyết vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Thước Mộng:

– Ngoan lắm, dậy nhanh lên, chúng ta đi tiễn Hình Hòa.

—

– Anh Hình Hòa, tại sao lại phải ra nước ngoài?

Ở sân bay, Thước Mộng kéo tay Hình Hòa lưu luyến không rời, anh Hình Hòa bộ dạng cũng không có gì khác lạ, may quá, xem ra hôm qua Ủy Minh Tuyết cũng không có đánh rồi. Nhưng mà, anh Hình Hòa đột nhiên lại đi nước ngoài, có phải bị Ủy Minh Tuyết ép buộc không?

– Không có gì, chỉ là ở trong nước có chút không thoải mái, cho nên muốn ra nước ngoài lấy lại tâm lí đó mà...

Hình Hòa trả lời Thước Mộng nhưng ánh mắt lại không khỏi nhìn lại Ủy Minh Tuyết, một lát sau, hẳn mở miệng nói với Ủy Minh Tuyết,

– Minh Tuyết, nhớ tự chăm sóc chính mình, còn nữa... đối xử tốt với Thước Mộng một chút!

– Anh Hình Hòa...

Nhìn Hình Hòa phải ra nước ngoài nhưng vẫn quan tâm đến mình như vậy, Thước Mộng cảm động muốn khóc.

Ủy Minh Tuyết cái gì cũng chưa nói, chỉ gật đầu.

Lúc này trong sân bay đã thúc giục, Hình Hòa kéo hành lí nhìn hai người vẫy tay.

– Nhớ tự chăm sóc chính mình nha... Thước Mộng, đừng có khóc, tôi chỉ đi giải phóng tâm lí thôi, cũng không phải không trở về mà, tôi đi. Bái bai!

– Tiểu Hòa, gấp lại!

– Anh Hình Hòa, bái bai!

Hình Hòa đi vào khu vực làm thủ tục, liếc mắt nhìn Ủy Minh Tuyết “Hẹn gấp lại, người tôi yêu nhất! Khi tôi trở về, hi vọng sẽ không còn thích anh như vậy nữa!” Trong lòng hẳn im lặng nghĩ tới, xoay người ưu nhã rời đi.

Nhìn Hình Hòa đi rồi, trong lòng Ủy Minh Tuyết xót xa, người kia lúc nào cũng đối xử với tất cả mọi người thật ôn nhu, lặng lẽ thích mình nhiều năm như vậy, mạnh mẽ cố cười hi vọng chính mình có thể có được hạnh phúc... “Cậu sẽ gặp được hạnh phúc của chính mình mà...”

Sau khi Hình Hòa đi, chỉ còn lại hai người Thước Mộng và Ủy Minh Tuyết, đột nhiên, không khí xấu hổ vây quanh cả hai.

Thước Mộng nghĩ “Chỉ còn mình với hần tôi, tiếp theo là về nhà sao?... Tên kia sao lại nhìn mình như vậy? Đừng nói hần lên cơn động dục ở đây chứ?”

Ủy Minh Tuyết nghĩ “Mình thật sự thích thằng nhóc này sao? Quả thật có đôi khi đối với y quá tay mình cũng đau lòng, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng khóc lóc của y lại làm cho mình muốn hung hăng ngược đãi y... Mình là biến thái sao? Không không không, ai bảo y lớn lên lại mang bộ dáng làm cho người ta muốn ngược đãi chứ! Y, có đáng để mình thích không? Thật không thể tin nhiều năm như vậy mình vẫn còn có năng lực để thích một người nào đó sao?”

– Cái kia...

– Cái kia...

Hai người đồng thời mở miệng

– Em nói trước đi!

Ủy Minh Tuyết nói

– Ông nói trước đi... Ông là “Chủ nhân” mà, không phải sao?

Thước Mộng nói

– Nói em nói trước thì em phải nói trước, em cũng nói tôi là “Chủ nhân”, bộ muốn đi ngược lại mệnh lệnh của tôi sao?

Nhìn bộ dáng sợ hãi yếu ớt của Thước Mộng, Ủy Minh Tuyết cảm thấy đối với Thước Mộng hần thật sự không thể đưa ra được bộ mặt tốt lành – – – Thật sự rất muốn hung hăng “ngược đãi” y.

– Tôi muốn hỏi... chúng ta bây giờ trở về sao?

Thước Mộng cũng không muốn về lúc này, thật khó khăn mới được ra ngoài, nếu có thể đi chơi loanh quanh một chút thì tốt rồi, nếu như có thể len lén nhìn mặt mẹ một chút thì không còn gì tuyệt hơn. Hơn nữa, bây giờ mà về, ai dám đảm bảo là không bị Ủy Minh Tuyết đề ra...

– Em muốn về sao?

Ủy Minh Tuyết không có trả lời, hỏi ngược lại Thước Mộng.

– Dạ... nếu không có chuyện gì, tôi muốn đi loanh quanh một chút... Có được không?

– Vậy thì đi loanh quanh thôi!

– Hả?

Giống như không thể tin được mình vừa nghe cái gì, Thước Mộng ngạc nhiên há to miệng. Hần quả nhiên không có bắt buộc mình phải quay về sao? Ông trời có mắt rồi sao?

Ủy Minh Tuyết nhìn cái miệng há to của Thước Mộng, cười cười:

– Mở lớn như vậy là muốn đòi tôi hôn sao?

Thước Mộng nghe Ủy Minh Tuyết nói vậy vội vàng lấy tay che miệng. Nơi này là sân bay nha, nhiều người qua lại như vậy, nếu Ủy Minh Tuyết thật sự hôn mình ở đây thì đúng là rất dọa người rồi, hai người đàn ông hôn nhau trước mặt mọi người, sẽ gây ra bão như thế nào chứ?... Bất quá, mới vừa rồi Ủy Minh Tuyết cười với mình... Hần không phải chưa từng cười, nhưng mà những nụ cười trước kia đều làm cho Thước Mộng sợ nổi hết da gà, đây là lần đầu tiên hần cười bình thản như vậy, rất giống như là Hình Hòa! Sớm biết hần cười rộ lên sẽ rất tốt mà, không nghĩ ra quả thật rất tuần tú! Mặt Thước Mộng không khỏi đỏ hồng lên.

Một cảm giác không thể gọi tên lặng lẽ xâm nhập vào cả hai người lúc đó...

13. Chương 13

Đã rất lâu không được ra ngoài nên thứ gì cũng khiến cho Thước Mộng tò mò, hai mắt mở lớn như hai viên bi ve thật to, như là sợ mình bỏ qua thứ gì đẹp mắt, không ngừng nhìn bên đông một chút, liếc bên tây một tẹo, một giây cũng không ngừng lại.

Úy Minh Tuyết ở một bên cẩn thận nhìn Thước Mộng. Trong khoảng thời gian “ngược đãi” Thước Mộng khiến cho thân hình Thước Mộng vốn đã mảnh dẻ giờ lại càng thêm gầy gò, không khéo gió thổi qua một cái cũng bị cuốn bay luôn. Ánh mặt trời chiếu trên người Thước Mộng, tản mát ra ánh sáng thần nhiên, tựa hồ tùy thời giống như hào quang thần thánh. Úy Minh Tuyết trong lòng có chút tự trách, đứa trẻ hoàn mĩ như vậy lại bị mình làm cho thành ra bộ dạng như vậy...

– ... Chủ, chủ nhân... Tôi, tôi...

Thước Mộng đột nhiên khó khăn mở miệng, cắt đứt suy nghĩ của Úy Minh Tuyết.

– Uh? Có chuyện gì?

– Chính là cái kia...

Thước Mộng chỉ chỉ xe bán kẹo đường cách đó không xa, thẹn thùng nói,

– Tôi có thể mua cái kia không?

Nếu là trước kia, Thước Mộng tuyệt đối không bao giờ dám nói với Úy Minh Tuyết như vậy, nhưng mà hôm nay Úy Minh Tuyết không biết ăn trúng cái gì, đột nhiên lại mua cho mình thứ này thứ nọ, nào là quần áo rồi phụ kiện lung tung cả lên. Nếu bây giờ, chỉ mà muốn ăn một cây kẹo đường nhỏ nhỏ, chắc cũng không đến nỗi nào đâu?

– Kẹo đường?

Úy Minh Tuyết chau mày,

– Đó chẳng phải chỉ có trẻ con mới ăn sao?

– Nhưng mà, nhưng mà...

Thước Mộng cúi đầu, di di mũi chân, vò lấy vạt áo của mình,

– Tôi chưa khi nào được ăn cả... Lúc còn bé bạn học khi nào ăn kẹo cũng nghe thấy hương vị rất ngọt ngào... Chỉ một cái thôi, có được không...

Cho tới bây giờ... Chưa từng được ăn sao? Mặc dù chính mình chưa từng mua nhưng cũng biết kẹo đường vốn rất rẻ. Thước Mộng ngay cả thứ này cũng chưa từng được ăn? Thước Mộng ở đâu, trải qua cuộc sống như thế nào đây? Đột nhiên, Úy Minh Tuyết rất muốn biết quá khứ của Thước Mộng.

– Được, muốn ăn để tôi mua cho em, ở đây chờ tôi.

Úy Minh Tuyết vuốt vuốt tóc Thước Mộng rồi đi mua kẹo.

Thước Mộng nhìn bóng lưng Úy Minh Tuyết rời đi, đột nhiên trong lòng cảm thấy thật ấm áp. Động tác mới vừa rồi thật là ôn nhu mà! Đó thật là Úy Minh Tuyết sao? Đó là người luôn làm cho mình lúc nào cũng cảm thấy sợ hãi, nhưng bây giờ lại làm cho mình thấy thật ấm áp...

– Oa... Tiểu mĩ nhân, như thế nào lại chỉ có một mình?

Tự nhiên ở đâu ra xuất hiện mấy tên côn đồ,

– Đi, cùng với các anh đi chơi nào...

– Các người, các người muốn làm gì?

Thước Mộng sợ hãi thụt lùi vài bước.

– Không có gì, đi uống rượu với bọn anh nào!

Một người trong đó tiến lên kéo Thước Mộng bắt đầu động tay động chân.

– Thả tôi ra...

Thước Mộng cật lực vùng vẫy, thân thể thế như lại quá yếu ớt, đành phải để mặc cho bọn đó tùy ý động tay động chân với mình.

– Bọn mày đang làm gì đó?

Úy Minh Tuyết mua kẹo đường trở về, thế nhưng lại thấy Thước Mộng hai mắt rưng rưng bị một đám côn đồ đùa giỡn, trong lòng không khỏi lên cơn giận dữ. Hắn ném kẹo đường trong tay xuống đất, một phát đâm vào tên đứng gần Thước Mộng, không chừa lấy một con đường sống. Thước Mộng thấy Úy Minh Tuyết trở về “Oa—” một tiếng khóc lên. Mấy tên thấy đồng bọn bị đánh, liền bước lên muốn thị uy với Úy Minh Tuyết, lại bị Úy Minh Tuyết tung cước hai ba cái đập xuống. Mấy tên côn đồ quì rạp trên mặt đất lầm bầm, lời tục tĩu trong miệng tuôn ra

– Mày, mày là thằng đầu đường xó chợ nào? Nói tên ra, ông nội mày không báo thì thì là cháu của mày.

Hắn cao cao tại thượng nhìn những kẻ bị hắn đánh ngã, hừ lạnh:

– Hừ, tao chẳng muốn có loại cháu như bọn mày

– Mày, mày...

Tên côn đồ nóng nảy,

– Mày là thằng chó nào mau xưng tên cho đại gia, a.....

– Nghe cho kĩ...

Úy Minh Tuyết một chân vấp đạp lên tay của tên vừa sửa bậy

– Tao đi không đổi tên, ngồi không đổi họ – Hải Diễm bang Úy Minh Tuyết.

– Hả? Mày là Úy, Úy Minh Tuyết... hắc hắc... Anh Úy, tiểu đệ không có mắt không nhìn thấy thái sơn, đại ca buông tha cho bọn em lần này đi...

Nghe được Úy Minh Tuyết tự báo danh tánh, mấy tên côn đồ giống như là nhìn thấy quái vật.

Úy Minh Tuyết nhắc chân, chán ghét phũ phàng,

– Cút, đừng để tao gặp lại bọn mày.

– Dạ dạ, đúng vậy đúng vậy, cảm ơn anh Úy, cảm ơn anh Úy...

Cả đám người kéo nhau chạy trời chết.

Úy Minh Tuyết nhìn Thước Mộng còn đang thút thít một bên, vỗ vỗ đầu y,

– Đừng khóc nữa, đám kia bị tôi đuổi chạy mất dép rồi... Có tôi ở đây, không ai dám bắt nạt em nữa đâu...

– Ô ô

Thước Mộng lại khóc thành tiếng, như là đang phải chịu ủy khuất vô hạn, Úy Minh Tuyết trong lòng xót xa không thôi, lúc này Thước Mộng mới mếu máo mở miệng:

– Kẹo, kẹo đường của tôi... ô... ô... kẹo đường của tôi...

Úy Minh Tuyết thiếu chút bóp chết Thước Mộng. Tưởng rằng y bị mấy tên côn đồ khi dễ nên mới thương tâm mà khóc đến như vậy, không nghĩ tới lại là vì kẹo đường. Thước Mộng len lén nhìn bộ mặt âm trầm của Úy Minh Tuyết, thụt lui sợ hãi.

– Được rồi được rồi, không phải chỉ là kẹo đường sao? Mua lại là được... Đừng khóc nữa, nếu còn khóc tôi sẽ không mua!

Nhìn bộ dáng Thước Mộng sợ hãi mình, Úy Minh Tuyết có chút hối hận rồi, vội vàng lừa, Thước Mộng liền nín ngay, Úy Minh Tuyết thật sự không biết phải tức giận hay là cười nữa.

Đến trưa, hai người đến một nhà hàng cao cấp, Thước Mộng bất an nhìn xung quanh, mình là lần đầu tiên đến nơi sang trọng như vậy, nếu làm ra chuyện mất mặt thì sao bây giờ? Thước Mộng càng trở nên lo lắng bất an, bồi bàn đã đưa thức ăn đến. Thước Mộng nhìn trống mắt, bạo gan chỉ vào món bò lúc lắc, tò mò hỏi Úy Minh Tuyết:

– Tôi, tôi thật sự có thể ăn cái này sao?

– Chẳng lẽ không? Em nghĩ rằng tôi có thể ăn hết hai phần?

– Vậy thì, tôi cũng không khách sáo nữa!

Thật sự có thể ăn sao? Thật tốt quá, trước kia toàn phải ăn cháo loãng với bánh kem, rốt cuộc bây giờ cũng được ăn thứ khác rồi. Thước Mộng cũng không cố tỏ ra nhu mì tấn công tất cả đồ ăn trước mặt.

– Được rồi, từ từ ăn!

Sau khi ăn cơm xong, Thước Mộng xoa xoa cái bụng tròn vo, theo Úy Minh Tuyết ra ngoài. Lên xe, Úy Minh Tuyết hỏi Thước Mộng còn muốn đi chỗ nào, Thước Mộng nghĩ đến một nơi, nhưng lại cúi đầu không nói.

– Làm sao vậy, không muốn đi đâu nữa sao?

– Tôi... Tôi... Tôi thật sự, thật sự muốn đi đâu cũng được sao?

– Tôi đã nói là giữ lời.

– Vậy... Vậy tôi có thể... về nhà một chút không?

Thật sự rất muốn gặp mẹ, còn có anh nữa, không biết anh như thế nào rồi, về nhà có bị mẹ nghi ngờ không... Thật sự muốn về nhà một chút. Nhưng mà Úy Minh Tuyết sẽ cho mình về nhà sao?

– Về nhà? Có thể, chúng ta bây giờ đi thôi!

Úy Minh Tuyết nói xong, chạy xe về hướng nhà Thước Mộng.

– Ui chao?

Chính mình không có nghe lầm phải không? Úy Minh Tuyết đồng ý đưa mình về nhà gặp mẹ à? Kì quá kì quá, hôm nay sao hần lại tốt như vậy ta? Hần thật là vị “Chủ nhân” đáng sợ mấy hôm trước sao?

Mà Úy Minh Tuyết vừa chạy xe vừa nghĩ “Hôm nay chính mình cũng thật kì quái, hình như mọi chuyện đều chiều Thước Mộng. Chỉ vì muốn thấy bộ dáng cao hừng của Thước Mộng... Đây thật sự là “Thích”, thậm chí là “Yêu” sao? Nếu như thật sự là thích, vậy thì không ngại thử xem sao, có lẽ trên thế giới này quả thật tồn tại người để cho mình phải quan tâm đến.

14. Chương 14

– Ờ thì, nhà của tôi rất nhỏ... Ông cũng đừng chê cười nha...

Đứng ở cửa nhà, Thước Mộng mắc cỡ nói với Ủy Minh Tuyết. Nhà Ủy Minh Tuyết lớn như vậy, chắc cũng không quen nhìn nhà nhỏ như cái nhà mình.

– Ngu ngốc, cũng chẳng phải chưa từng thấy.

Ủy Minh Tuyết không khỏi buồn cười, chẳng phải lần trước chính mình từ trong nhà y đòi nợ mới đem hân đi được, bộ dạng nhà y như thế nào đã sớm nhìn thấy, bây giờ còn rào đón gì không biết nữa.

– A? Hi Hi, đúng rồi, tôi cũng quên mất...

Rõ ràng chuyện mới diễn ra không lâu, trong mắt Thước Mộng lại giống như là từ kiếp trước... Mặc kệ thế nào, mình rốt cuộc cũng có thể quay về thăm nhà rồi, như vậy là quá đủ rồi.

– Anh, em về rồi! Anh, anh có ở nhà không?

Thước Mộng gõ gõ cửa, chỉ chốc lát, cánh cửa đã được mở ra.

– Thước Mộng?... Thật là em, em về rồi?

Phi Nhiên vội vàng mở cửa thấy đúng là Thước Mộng, hân giống như chẳng thể tin được nữa dụi dụi hai mắt mình,

– Thật sự là về rồi? Thước Mộng...

Trước mắt quả thật chính là em của mình, Phi Nhiên vui vẻ ôm chầm lấy Thước Mộng.

– Anh, thật sự là em mà... Anh, đừng xúc động quá...

Thước Mộng thật sự là ăn không tiêu cái ôm nhiệt tình của Phi Nhiên, hơn nữa hình xăm chỗ ngực cũng vì đụng chạm mà đau nhức.

Ủy Minh Tuyết đứng phía sau Thước Mộng cũng rất khó chịu nhìn hai người trước mặt,

– Khụ, khụ, sao vậy? Không mời chúng tôi vào nhà sao? Để cho khách đứng ở ngoài cửa chẳng lẽ là cách mấy người tiếp khách?

Lúc này Phi Nhiên mới chú ý tới Ủy Minh Tuyết, hân giật mình kêu lên:

– Ủy Minh Tuyết, ông tại sao ở đây?

– Tôi sao không thể đến đây?

Ủy Minh Tuyết trả lời Phi Nhiên, nhưng lại mỉm cười với Thước Mộng:

– Tôi lo lắng sủng vật đáng yêu của tôi phải ở một mình cho nên về cùng em ấy, như thế nào lại không được chào đón vậy?

Phi Nhiên quả thật không thể tin được, cái người kia cười với Thước Mộng, đúng là cái tên ngày hôm qua tuyên bố muốn “giáo huấn” bọn họ sao?

– Ơc... Mời vào nhà!

Phi Nhiên rất không tình nguyện mời Ủy Minh Tuyết vào nhà, sau khi đóng cửa lại, Phi Nhiên hỏi:

– Thước Mộng, em lần này về...

Là Ủy Minh Tuyết đã chán ghét em rồi phải không, cho nên mới trả tự do cho em?

– Thước Mộng chỉ là về thăm nhà thôi.

Tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của Phi Nhiên, Ủy Minh Tuyết trả lời câu hỏi của hân, cầm chặt lấy tay Thước Mộng, Thước Mộng cũng không dám rút tay khỏi tay Ủy Minh Tuyết, tùy ý hân nắm lấy.

Nghe được câu trả lời ngoài suy đoán, Phi Nhiên thật thất vọng, hân nhìn thấy Thước Mộng bị Ủy Minh Tuyết nắm tay, trong lòng chẳng biết đang có vị gì. Thước Mộng, em bị người ta nắm tay như thế nào lại có biểu hiện thẹn thùng như vậy?

– A, được rồi mà, anh... Vết thương của anh có tốt hơn không? Mẹ có nghi ngờ gì không?

– Vết thương... Đã tốt hơn nhiều, hôm qua Hình hòa giúp anh bôi thuốc nên đã rất tốt rồi, chẳng còn đau đớn gì nữa, vết sưng cũng tan không ít... Hôm qua khi anh về thì mẹ chưa có về, anh trốn đi ngủ trước, không có đợi mẹ. Mẹ cũng không muốn làm phiền anh cho nên cũng chưa hỏi gì cả... Anh mới vừa rồi con đang nghĩ hôm nay làm sao giải thích với mẹ đây.

– Thật sao, mẹ tạm thời vẫn chưa biết phải không? Vậy là tốt rồi...

Thước Mộng thở phào nhẹ nhõm. May quá, mẹ còn chưa có biết! Y quay đầu nhìn Ủy Minh Tuyệt,

– Tôi... Tôi biết yêu cầu này hơi quá đáng, nhưng mà... có thể cho tôi ở đây chờ mẹ về không?

– Thước Mộng muốn gặp mẹ sao?

Tay Ủy Minh Tuyệt xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Thước Mộng, tận hưởng cảm giác nơi đó vì động tác của mình mà đỏ ửng lên.

– Dạ muốn!

– Được rồi, nếu đã muốn vậy thì chờ mẹ em về là được... Tôi cũng muốn gặp người phụ nữ “Đẹp nhất tốt nhất” như lời Thước Mộng nói xem sao!

– Nhưng mà mẹ, có lẽ về rất trễ...

Thước Mộng nhanh chóng dựng hàng rào, miễn cho “Chủ nhân” âm tình bất định này đến lúc đó lại nổi giận lên này nọ.

– Không sao, dù sao cũng không có chuyện gì là, cứ từ từ chờ cũng được.

Nói xong, buông cái tay đang vỗ về mặt Thước Mộng ra, ôm y lại.

– Chủ, chủ nhân, cảm ơn ông...

Thước Mộng nhỏ giọng cảm ơn Ủy Minh Tuyệt, nhưng y lại không muốn anh nghe được mình gọi Ủy Minh Tuyệt là “Chủ nhân”,

– Cảm ơn ông hôm nay đã rất tốt với tôi, thật sự cảm ơn ông rất nhiều...

Cũng không ngại Phi Nhiên đang ở đây, Ủy Minh Tiết khẽ cắn lên vành tai xinh xắn của Thước Mộng,

– Cảm ơn tôi sao? Chỉ bằng miệng à, thật không có thành ý... Không bằng tối nay tận tình bồi thường cho tôi đi...

– Tôi, tôi...

Hài lòng nhìn Thước Mộng mặt càng lúc càng đỏ, Ủy Minh Tuyệt nghiêng mắt liếc Phi Nhiên một chút. Nhìn qua, hần hình như cũng thích Thước Mộng, nhưng mà... Thước Mộng là của Ủy Minh Tuyệt hần! Đừng nói tới việc hần bây giờ biết mình thích Thước Mộng, cho dù không thích cũng không có chuyện khoanh tay đem tặng cho người khác đâu.

Nhìn bộ dáng hai người “thân mật”, trái tim Phi Nhiên như có cái gì bóp nát thật đau đớn, biết Thước Mộng bị Ủy Minh Tuyệt đối đãi như thế nào, nhưng mà nhìn thấy bộ dạng tùy ý Ủy Minh Tuyệt muốn thế nào cũng được của em hần lại nhịn không được mà cảm thấy khổ sở, Thước Mộng bây giờ đã không còn là Thước Mộng của hần rồi, Thước Mộng bây giờ đã không còn thuộc về hần nữa sao?

– Anh, em rất là nhớ đồ ăn anh làm đó!

Đột nhiên, Thước Mộng làm nũng với Phi Nhiên.

– Phải không đó? Được, anh đi làm, Thước Mộng cũng lâu rồi không có ăn đồ ăn anh nấu rồi... Nhưng mà anh cũng rất lâu chưa có được ăn thức ăn Thước Mộng làm, Thước Mộng nấu với anh được không?

Phi Nhiên tìm một cái cớ muốn cùng Thước Mộng tách ra một mình.

Thước Mộng nhìn Ủy Minh Tuyệt một chút, Ủy Minh Tuyệt nhìn Thước Mộng kì quặc:

– Em biết nấu cơm sao?

– Dạ, khi còn nhỏ, mẹ bạn kiếm tiền nuôi chúng tôi, cha thì bỏ mặc chúng tôi, cho nên chúng tôi từ nhỏ đã biết nấu cơm rồi. Tôi có thể nấu cơm với anh tôi không?

– Đi đi, tôi cũng rất muốn nếm thử tài nấu ăn của Thước Mộng rồi!

Cho dù Thước Mộng làm gì nhất định ăn cũng sẽ rất ngon.

Ngồi trong phòng khách, Ủy Minh Tuyết nhìn Phi Nhiên cùng Thước Mộng trong phòng bếp nhỏ nhỏ, đột nhiên trong lòng có cảm giác thật ấm áp, con người bé xinh kia mặc một cái tạp dề xinh xắn, đang bận rộn trong bếp lại thường thường nhìn về phía mình lộ ra nụ cười đáng yêu. Hình ảnh này, thật là giống như chồng đang chờ vợ nấu cơm, rất bình dị cũng rất áp áp. Mới vừa có suy nghĩ này Ủy Minh Tuyết cũng trở nên thất thần, vợ... vợ sao? Chính mình là biến thái sao? Cư nên còn đem Thước Mộng trở thành “vợ”? Ý thế nào cũng là đàn ông hàng thật giá thật nha! Nhưng mà, mình quả thật cũng rất thích y mà phải không? Muốn y trở thành vợ mình cũng chẳng có gì quá đáng nhỉ!

– Dạ... Tôi với anh tôi chỉ làm một chút thức ăn bình dân, ông nếm thử xem, cũng không biết có hợp khẩu vị ông không nữa...

Thước Mộng bưng ra mấy đĩa thức ăn nghi ngút khói, mắc cỡ nói với Ủy Minh Tuyết, giống y như là Ủy Minh Tuyết lúc nào cũng ăn ở mấy nhà hàng siêu cấp sang trọng, còn đây chỉ là thức ăn bình dân không biết hẳn có thích hay không nữa.

Ủy Minh Tuyết nghe xong, cầm lấy đũa tùy tiện gắp một chút,

– Ngon lắm mà, Thước Mộng, không ngờ em nấu ăn ngon như vậy đó.

– Thật vậy sao...

Thước Mộng cười vui vẻ

– Vậy ông ăn nhiều một chút nha!

Phi Nhiên bưng đồ ăn từ bếp ra, rất không vui nhìn bọn họ:

– Thước Mộng, em cũng ăn nhiều một chút đi, đây là cá chưng tương mà em thích anh làm cho ăn nhất đó, ăn nhiều một chút...

Phi Nhiên vừa nói, vừa gắp thức ăn cho Thước Mộng,

– Nhìn em đi, thật sự là gầy quá rồi, cũng không biết bị người nào ngược đãi nữa...

Phi Nhiên liếc mắt, chăm chọc Ủy Minh Tuyết.

Ủy Minh Tuyết trưng ra bộ dáng cái gì cũng chẳng nghe thấy, cứ lẳng lặng mà nhắm nháp thức ăn trước mặt, nhưng mà trong lòng bởi những vì Phi Nhiên nói mà có chút tự trách.

– Ài da, anh... Được rồi mà, cha đâu?

Thước Mộng thấy kì quái, sao không thấy Trương Thắng đâu!

Phi Nhiên bĩu môi,

– Hừ, đừng nhắc tới ông ta!

Nếu không phải tại ông ta, Thước Mộng làm sao có thể bị Ủy Minh Tuyết mang đi?

– Ông ta căn bản là không biết hối cải, nằm nhà được vài ngày lại chạy đi đánh bài tiếp rồi.

– Vậy à...

Thước Mộng ngừng ăn cơm, cúi đầu, “Ông ta cứ như vậy sao?” Thật là khờ mà, cứ tưởng rằng ông ấy sẽ biết kiềm chế lại một chút, nghĩ không ra giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà.

– Thước Mộng, không cần phải lo cho ông ta... Ăn nhanh lên, đừng để thức ăn nguội thì ăn không được nữa.

Nhìn bộ dạng Thước Mộng Phi Nhiên rất là đau lòng, vội vàng gắp rau cho em.

Lòng Ủy Minh Tuyết cũng rất đau, hần đại khái có thể đoán được Thước Mộng chính là lo lắng Trương Thắng lại tiếp tục vay nợ, tới lúc đó Trương Thắng có phải sẽ thật sự đem mẹ y ra bán luôn. Hần cầm một tay của Thước Mộng, cái gì cũng không nói, chỉ im lặng mà nắm. Trong nhất thời, trong phòng hết sức yên tĩnh, chỉ nghe thấy âm thanh tiếng đĩa khua vào trong chén.

—
Đến tối, Mĩ Hà rốt cuộc cũng trở về nhà.

– Mẹ, con nhớ mẹ lắm!

Thước Mộng thoáng cái nhào vào trong lòng Mĩ Hà.

– Tiểu Mộng? Con về rồi!

Thấy rõ đúng là đứa con nhỏ mình yêu mến, Mĩ Hà vui mừng ôm lại:

– Đứa nhỏ hư hỏng này, sao lâu vậy mới chịu về... Bảo bối, con gầy đi à!

Mĩ Hà đau lòng nhìn Thước Mộng, đứa nhỏ này như thế nào càng ngày lại càng gầy đi.

– Dạ, người ta nhớ mẹ lắm lắm.

– Nhớ mẹ mà sao không chịu về sớm một chút?... Ngài là? Ngài chính là vị mệnh thường quân kia sao?

Mĩ Hà lúc này mới nhìn thấy Ủy Minh Tuyết phía sau Thước Mộng.

– Ô... a, đúng vậy, bác gái, xin chào, tôi là Ủy Minh Tuyết!

Ủy Minh Tuyết đầu tiên là sửng sốt, nghĩ tới Phi Nhiên cũng có nói qua hần kiếm cơ gạt mẹ bọn họ, liền lấy lại tinh thần lễ phép bắt chuyện. Thước Mộng nói không sai, mẹ y khi còn trẻ nhất định chính là một mỹ nhân, đáng tiếc... bao nhiêu năm trải qua cuộc sống gian truân khiến cho bà so với những bạn bè cùng tuổi còn muốn già hơn rất nhiều.

– Chào ngài, thời gian qua Thước Mộng đã quấy rầy ngài rồi, nó không gây ra phiền toái gì cho ngài chứ?

Cứ ngỡ rằng vị “Mệnh thường quân” là một ông lão năm mấy sáu mươi tuổi, không ngờ lại là một thanh niên tuổi trẻ lại đẹp trai đến như vậy!

– Không có, Thước Mộng rất nhu thuận, được rất nhiều người yêu thích.

Nhất là lúc trên giường đó, Ủy Minh Tuyết nuốt mất nửa câu sau, nói tiếp,

– Bác gái, lần này tôi đến trước là muốn đem Thước Mộng về thăm bác, sau là... Muốn cùng bác bàn bạc một chút chuyện.

– Chuyện gì?

– Là như thế này, bác có thể để cho Thước Mộng đi theo tôi, để cho tôi chiếu cố Thước Mộng. Tôi thấy Thước Mộng là một đứa trẻ rất có tiềm năng, muốn bồi dưỡng cho em ấy. Cho nên... có thể không?

– Cái gì? Ngài muốn bồi dưỡng nó?

Mĩ Hà kinh ngạc.

– Bác gái, bác gọi tôi là Minh Tuyết là được rồi, đừng gọi tôi là ngài này nọ... Tôi mới rồi nói như vậy bác có đồng ý không?

– Oh, Minh Tuyết... Nhưng mà, làm như vậy có phiền cậu lắm không, tôi...

Mĩ Hà rất do dự, để cho Thước Mộng đi theo hần học tập sẽ tốt hơn rất nhiều so với ở nhà, nhưng mà như vậy thì không phải rất làm phiền đến người khác sao. Hơn nữa, như vậy thì sẽ không thể gặp Thước Mộng mỗi ngày rồi.

– Không có gì, một chút cũng không phiền toái, Thước Mộng rất tốt, cũng không mang lại bất kì phiền toái nào cho tôi... Hơn nữa, bác yên tâm, tôi sẽ thường xuyên đưa em ấy về nhà gặp bác, xin bác yên tâm giao Thước Mộng cho tôi!

– Như vậy... Nếu Tiểu Mộng không có ý kiến gì, tôi cũng đồng ý... Tiểu Mộng, con có muốn không?

– Oh, cái đó, con không có ý kiến...

Nói gì, Thước Mộng cũng chẳng thể nói gì khác.

– Được rồi, Tiểu Mộng, con đến nhà người ta thì cố gắng học tập! Minh Tuyết à, Tiểu Mộng phải phiền toái cậu rồi...

– Mẹ, sao có thể đem Thước Mộng giao cho ông ta chứ?

Nghe Mĩ Hà nói như là đang gả con gái đi, Phi Nhiên nghe không nổi cắt ngang lời bọn họ.

– Tiểu Nhiên... Con cũng biết cha con vẫn không thích Tiểu Mộng, hơn nữa Tiểu Mộng đến chỗ Minh Tuyết chắc chắn là tốt hơn ở nhà rồi...

– Chẳng có gì tốt cả, mẹ...

– Đúng vậy, anh à, mẹ nói đúng...

Sợ Phi Nhiên đem sự thật nói ra, Thước Mộng vội vàng kéo Phi Nhiên, không cho hắn nói:

– Anh, em ở bên kia tốt lắm, anh thấy không nhớ xa em à!

Úy Minh Tuyết lạnh lùng nhìn Phi Nhiên, đã sớm cảm thấy Phi Nhiên có cái gì không đúng rồi mà, quả nhiên hắn cũng thích Thước Mộng. Hừ, đáng tiếc, Thước Mộng nếu đã được hắn coi trọng thì chẳng tới phiên Phi Nhiên lên tiếng đâu.

– Cứ quyết định vậy đi, bác gái, cũng khuya rồi, tôi muốn đưa Thước Mộng trở về.

Úy Minh Tuyết đứng lên quyết định cáo từ.

Mĩ Hà hơi thất vọng, bà vẫn còn chưa có được tâm tình với Thước Mộng,

– Bây giờ đã phải đi sao? Ở thêm chút nữa đi!

– Cũng không còn sớm nữa, bác cũng nghỉ sớm một chút đi. Bác yên tâm, tôi sẽ thường xuyên đưa Thước Mộng về thăm bác... Thước Mộng, chào mẹ đi!

– A? Oh, mẹ, con đi nha, mẹ giữ gìn sức khỏe...

Mặc dù rất không muốn đi, nhưng mà y vẫn không dám chống đối lại yêu cầu của Úy Minh Tuyết, đành phải đứng dậy nói lời từ biệt lưu luyến chẳng muốn đi.

– Tiểu Mộng, con cũng vậy nha!

Mĩ Hà cũng đứng dậy nói lời từ biệt.

– Thước Mộng...

Phi Nhiên muốn ôm Thước Mộng, lại bị Úy Minh Tuyết ngăn trở.

– Cậu không muốn mẹ cậu biết chuyện chứ!

Nhẹ nhàng nói vào một bên tai Phi Nhiên, tiện thể kéo Thước Mộng đi ra.

Nhìn bóng lưng hai người dần dần biến mất trong bóng tối, Phi Nhiên lần nữa nổi giận.

Thước Mộng, anh nhất định nghĩ biện pháp giúp em rời khỏi Úy Minh Tuyết. Thước Mộng, em là của anh...

15. Chương 15

Trở lại biệt thự của Ủy Minh Tuyết, Ủy Minh Tuyết muốn Thước Mộng đi tắm rửa trước, chính mình cũng đến một phòng tắm khác. Trong phòng tắm, Thước Mộng vẫn lo sợ bất an, Ủy Minh Tuyết có thể lập tức, có thể... Lại làm chuyện đó với mình? Thôi đi, cho dù hẳn hôm nay đối xử với mình rất khác, nhưng mà... ai nha nha, dù sao đây cũng chẳng phải lần đầu tiên nữa, còn phải sợ cái gì nữa chứ... Thước Mộng, người như thế nào lại có cái ý nghĩ không nên có này, người là nam mà, bị đặt dưới thân một người đàn ông khác như thế nào lại nghĩ không có gì hả? Loạn, loạn hết rồi... Thước Mộng nhìn người trong gương mà tự gõ đầu.

Sau khi tắm xong lên giường ngồi, Thước Mộng khẩn trương chờ Ủy Minh Tuyết đến. Cửa bị đẩy ra, người kia theo đó bước vào.

– Tắm xong rồi à?

Ủy Minh Tuyết đi tới bên giường ôm Thước Mộng, vùi đầu vào hõm vai y tham lam hít lấy mùi thơm da thịt sau khi tắm rửa,

– Dạ, xong rồi...

Lại muốn nữa rồi! Thước Mộng khẩn trương nhắm mắt lại, thân thể cứng ngắc.

Cảm giác được người trong lòng cứng ngắc, Ủy Minh Tuyết mỉm cười, dùng sức đem Thước Mộng ấn xuống giường, chính mình cũng nằm xuống,

– Tắm xong rồi vậy thì ngủ đi.

– Hả?

Vẫn bị Ủy Minh Tuyết gắt gao ôm lấy trên giường, Thước Mộng có chút không tin vào lỗ tai của mình:

– Cứ như vậy... đi ngủ sao?

– Sao vậy? Em muốn vận động một chút à?

Ủy Minh Tuyết tà tà cười, như là đang vẽ đường cho hươu chạy.

– Dạ không, không có gì, vậy thì ngủ đi... Ngủ ngon!

Yên lặng một hồi lâu, Thước Mộng nhẹ nhàng mở miệng:

– Ông... Ông ngủ chưa?

– Uh? Có việc gì?

Ủy Minh Tuyết trầm thấp đáp lại Thước Mộng.

– Hôm nay, cảm ơn ông... Cảm ơn ông hôm nay đã đối xử rất tốt với tôi, mua đồ cho tôi, mời tôi ăn lại còn cho tôi về nhà gặp mẹ, giúp tôi gặt mẹ... Cảm ơn ông!

Thước Mộng vừa nói, vừa chui vào sâu trong lòng ngực Ủy Minh Tuyết, thật sự rất ấm áp...

– Cảm ơn làm gì... Có gì đâu mà phải cảm ơn chứ, vốn là tôi đối xử với em không tốt trước, không phải sao? Chỉ cần em đồng ý, tôi sẽ tiếp tục đối xử tốt với em...

Ủy Minh Tuyết mơ mơ màng màng như là sắp chìm vào giấc ngủ.

Thước Mộng ngẩng đầu, hé mắt nhìn Ủy Minh Tuyết, hẳn thật sự đã ngủ thiếp đi rồi, khuôn mặt thật bình an, bỏ xuống mặt nạ lãnh khốc nghiêm túc mà ban ngày thường dùng, đây đúng là Ủy Minh Tuyết sao, thật sự rất đẹp trai. Thước Mộng cảm thấy thật mong lung, đầu mới là con người thật của Ủy Minh Tuyết? Cái người hung ác đáng sợ kia hay là cái người ôn nhu đối với mình thật tốt này?

– Ủy Minh Tuyết, anh nếu vẫn có thể đối xử tốt với tôi như vậy thì quá đủ rồi...

Con buồn ngủ kéo tới, Thước Mộng mơ mơ màng màng nói ra những từ cuối cùng. Lúc này, có một thứ tình cảm không biết gọi tên là gì lặng lẽ đi vào trong tim Thước Mộng...

—
– Em muốn làm gì?

Một người đàn ông cầm lấy tay một người phụ nữ, người phụ nữ đang bị nắm tay kia bên người đang kéo theo một rương hành lí rất lớn, tay kia đang mở cửa ra, cả người toát lên bộ dạng nhất định phải rời đi khỏi đây.

– Anh buông tay, để cho tôi đi.

Người phụ nữ lạnh lùng không mang bất kì tia tình cảm nào trên mặt.

– Anh xin em, đừng đi mà... Xem như chúng ta tình cảm vợ chồng đã nhiều năm, xem như vì Tiểu Tuyết, có thể ở lại không!

Người đàn ông đau khổ khẩn cầu người phụ nữ.

– Hừ! Ở lại? Để cho tôi tiếp tục chết chìm trong cuộc sống khổ sở này sao?

Người phụ nữ hung hăng hất tay người đàn ông,

– Nói cho anh biết, tôi không muốn, cho dù có là Tiểu Tuyết cũng không thể ngăn cản tôi theo đuổi hạnh phúc mà tôi muốn!

Nói xong, liền bước đi không quay đầu nhìn lại một lần.

Trong góc nhà, một thân người nho nhỏ co quắp, hai mắt rưng rưng nhìn xuống mặt đất. Mẹ thật sự đi rồi, bà không cần mình nữa, cũng không cần ba nữa...

– Tiểu Tuyết...

Người đàn ông đi đến trước thân thể bé nhỏ, vuốt ve cái đầu nho nhỏ,

– Tiểu Tuyết, ba vô dụng, không thể giữ mẹ con lại, con cũng đừng trách ba...

– Ba...

Đứa bé gọi là “Tiểu Tuyết” kia lao vào trong lòng người đàn ông,

– Là Tiểu Tuyết không ngoan sao? Cho nên mẹ mới không cần Tiểu Tuyết nữa sao?

– Không phải không phải, con ngoan, là ba vô dụng, ba không thể cho mẹ con cuộc sống sung sướng, là lỗi của ba...

Người đàn ông ôm lấy đứa con mình khóc nức.

Mấy ngày sau, khi Tiểu Tuyết tan học về nhà, bé không thể nào tin được những điều đang diễn ra trước mắt. Máu, máu đỏ tươi chảy tràn, chảy đến tận chân mình, trong không khí nồng nặc mùi tanh của máu, trong góc phòng như là đang ngủ bị máu vấy quanh.

– Ba, ba sao lại ngủ ở đó... Ba, ba đứng lên nhanh đi, rất bẩn đó...

Tiểu Tuyết lôi kéo góc áo của cha, nước mắt không ngăn được tuôn ra, rồi cuộc, thân thể của cha ngã nhào xuống đất.

– Ba, đừng bỏ Tiểu Tuyết lại một mình, ba...

Tiểu Tuyết ôm lấy thi thể cha khóc ngất.

Sau khi tang sự của cha đã xong xuôi, bây giờ đến vấn đề nuôi dưỡng Tiểu Tuyết, họ hàng bên nội cho rằng bé vẫn còn mẹ, chẳng ai chịu nuôi dưỡng bé. Sau khi giúp bé tìm được địa chỉ của mẹ liền toàn bộ lãng tránh đi.

Tiểu Tuyết đứng trước cánh cửa lớn hoa lệ hơn rất nhiều so với nhà của mình, run rẩy gõ cửa.

– Ai đó... Tôi liền tới liền.

Tiểu Tuyết nôn nóng, đó đúng là giọng nói của mẹ.

– Là ai vậy... Mà...?

Người phụ nữ mở cửa ra nhìn thấy bóng người trước mắt không khỏi sửng sốt.

– Mẹ, là Tiểu Tuyết...

Tiểu Tuyết nhìn mẹ, cuộc sống của mẹ bây giờ đúng là rất tốt, nhìn bộ quần áo của bà thật là sang trọng đắt tiền, nữ trang đeo đầy người, phấn sáp trên mặt cũng thật dày.

– Mẹ, ba chết rồi...

– Cái gì? Mẹ cái gì? Con cái nhà ai đừng có tùy tiện đến đây nhận mẹ loạn cả lên, tôi không biết cậu! Cha cậu chết thì liên quan gì đến tôi? Đi nhanh một chút đi...

Nói xong liền đem cửa đóng sầm lại, cho dù Tiểu Tuyết có gõ thế nào cũng không ai để ý nữa.

Tiểu Tuyết ngơ ngác nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, đây thật sự là mẹ của mình sao? Người mẹ thật dịu dàng của bé trước kia với người phụ nữ này là một sao? Không phải đâu, không phải, mẹ bé không phải là người như vậy, người đàn bà này chỉ có vẻ bề ngoài giống mẹ mà thôi, bà ta không phải là mẹ, không phải... Ba, làm sao bây giờ? Con không tìm được mẹ, ba tại sao lại bỏ Tiểu Tuyết lại một mình? Là Tiểu Tuyết không ngoan sao?

Đây chính là người ta vẫn nói là “Tình” sao? Cái gì mà “sống chết có nhau”? Thì ra chẳng chịu nổi một kích! Ba! Ba thật sự không đáng mà...

—
– Ba... Ba... Đừng bỏ con lại... Mẹ, con là Tiểu Tuyết, mẹ không cần con nữa sao...

– Tĩnh, Tĩnh lại, chủ, chủ nhân, ông tỉnh lại...

Hừng đông, Thước Mộng bị những lời nói mơ của Ủy Minh Tuyết đánh thức, Ủy Minh Tuyết trong giấc mơ như một đứa trẻ yếu ớt, một mực khóc ròng, kêu cha gọi mẹ của mình.

Bị Thước Mộng đánh thức khỏi cơn mộng, Ủy Minh Tuyết mở hai mắt ướt át thấy bộ dáng lo lắng của Thước Mộng ngay bên cạnh, cảm xúc không kiềm được vội ôm lấy cổ y, thì thào tự nói:

– Đừng rời đi khỏi tôi, đừng rời đi khỏi tôi...

– Tôi, tôi không có rời đi mà... Tôi ở lại, tôi ở lại bên cạnh anh, tôi không đi, trừ khi anh muốn tôi đi...

Thước Mộng khó xử cũng ôm lấy Ủy Minh Tuyết.

– Cho dù là tôi muốn em rời đi, em cũng không được đi, biết chưa?

Ủy Minh Tuyết yêu cầu rất vô lý, hai cánh tay như muốn giam cầm Thước Mộng lại, giống như muốn đem Thước Mộng khảm vào trong cơ thể của mình.

– Tôi không đi, tôi sẽ ở cùng anh...

– Thước Mộng... Tôi, có phải rất xấu không? Trước khi tôi đối xử với em như vậy, em có chán ghét tôi không?

– Dạ... Tôi quả thật rất sợ anh, bộ dáng hung thần ác sát của anh rất đáng sợ... Nhưng mà, ngày hôm qua anh rất tốt với tôi, tôi rất cảm ơn anh, nếu như anh là người như vậy thì không có chút nào đáng ghét cả. Tôi rất thích anh như vậy.

– Vui... Vui mừng sao? Thước Mộng, em nhớ kĩ em đã nói như vậy, em đã nói nhất định sẽ ở bên cạnh tôi, em đã nói em thích tôi, không được quên.

Thước Mộng gạt đầu, Ủy Minh Tuyết như vậy thật sự làm người ta rất đau lòng!

16. Chương 16

Đến gần trưa, Ủy Minh Tuyết nghĩ đến chuyện xảy ra lúc hừng đông, đột nhiên hơi hơi xấu hổ, vẫn không chịu rời khỏi giường, cũng không liếc mắt nhìn Thước Mộng lấy một cái.

– Chủ nhân, anh thật sự không dậy sao?

– Tôi mệt lắm, để cho tôi ngủ thêm một chút.

Thật xấu hổ quá đi mất, chủ nhân này rốt giá quá đi mất thôi.

– Được rồi, ờ thì... Qua tuần sau em cũng đi học lại đi, chứ không lại có người nói tôi ngược đãi em...

Ủy Minh Tuyết dừng lại nhìn Thước Mộng một chút, bộ dáng Thước Mộng cảm kích muốn rơi nước mắt, hẳn lại tiếp tục khoe ra bộ dáng “Chủ nhân”

– Tôi không có phải vì em, tôi chỉ không muốn người bên cạnh là kẻ không có tri thức...

– Tôi biết, cảm ơn anh...

Mặc dù Ủy Minh Tuyết bày ra bộ dáng rất nghiêm túc, nhưng Thước Mộng cảm thấy so với trước đây sao mà đáng yêu thế.

– Ờ... Tôi có thể hỏi anh một chuyện không?

– Chuyện gì?

– Anh... Tại sao đột nhiên lại tốt với tôi như vậy? Rõ ràng hôm kia anh vẫn còn mang bộ dáng rất tức giận, nhưng mà ngày hôm qua đột nhiên lại rất ôn nhu, đem tôi ra ngoài chơi đùa, mua đồ này nọ cho tôi, lại còn cho tôi về nhà gặp mẹ, hôm nay lại còn cho phép tôi đi học... Tại sao lại đột nhiên tốt như vậy?

– Tôi cũng không biết.

– Hả? Không biết?

Thước Mộng kì quái hỏi.

– Chỉ là tiềm thức cảm giác nên làm như vậy, như vậy em sẽ vui vẻ, cho nên liền làm như vậy thôi... Em cũng đừng hiểu lầm gì cả, tôi không có ý gì khác, “sủng vật” chẳng phải cần được yêu thương sao!

Dừng lại một chút, Ủy Minh Tuyết vội vàng vì mình mà giải thích.

– Dạ, chủ nhân! Cho dù không muốn dậy, cũng nên ăn sáng một chút đi, tôi giúp anh đem lên!

Nói xong, Thước Mộng đứng dậy định xuống lấy mang bữa sáng lên cho Ủy Minh Tuyết.

– Thước Mộng...

Ủy Minh Tuyết gọi y.

– Dạ, có việc gì?

– Em sau này, đừng gọi tôi là chủ nhân...

– Cái gì?

Vậy thì gọi chủ nhân là gì bây giờ? Trực tiếp gọi là Ủy Minh Tuyết? Hình như rất không lễ phép, gọi là ngài Ủy sao? Hình như rất xa lạ, rõ ràng đã có quan hệ thân mật với nhau rồi mà... Nghĩ đến đây, mặt Thước Mộng liền đỏ lên.

Vẫn đưa lưng về phía Thước Mộng, Ủy Minh Tuyết không thấy được sự thay đổi này, chỉ hơi ngoảnh đầu lại nói:

– Có thể gọi tôi là Minh Tuyết giống như Tiểu Hòa, nếu như em đồng ý, gọi tôi là... “Tuyết” cũng được...

Nói xong, tự nhiên trên mặt xuất hiện một vạt đỏ ửng.

– Hả? Oh, cái kia, Tuyết... Tôi... làm bữa sáng giúp anh nha...

Nói xong, Thước Mộng liền đi ra khỏi phòng.

Mẹ ơi, sao mặt nóng quá vậy! Thước Mộng chạy trốn tới nhà vệ sinh dưới lầu, vội vàng dùng nước rửa trôi lửa nóng đang thiêu trên mặt, rửa một hồi, rốt cuộc không chịu được, Thước Mộng ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương:

– Thước Mộng à, mày làm sao vậy, chỉ vì người ta nói có mấy câu mà mặt đã đỏ thành như vậy!

Làm bầm lều bầu, lại tự xoa ngực của mình, đối với trái tim của mình,

– Còn có mi nữa, đập nhanh như vậy làm cái gì?

Nhưng mà Ủy Minh Tuyết hai ngày nay thật sự rất kì quái mà,

– Chẳng lẽ anh ta thích mình?... ại da, Thước Mộng ơi là Thước Mộng, sao mà ngu quá vậy. Hai người đều là nam nha!

Thước Mộng tự gõ vào đầu mình,

– Nhưng mà, cũng có gì đâu, nói không chừng Ủy Minh Tuyết vốn là người đồng tính luyến ái nha... Không đúng không đúng, không phải, anh ta đã nói rồi, chỉ là “ném” qua mùi vị của bé trai mà thôi...

Đầu óc Thước Mộng càng lúc càng rối loạn.

Mà giờ phút này Ủy Minh Tuyết đang đợi ở trong phòng cũng suy nghĩ miên man “Trời ạ! Chính mình đang làm cái gì vậy, để cho Thước Mộng gọi mình là “Tuyết” sao?

Có thân mật quá không?... Cái này có phải giống như xưng hô giữa tình nhân với nhau? Y sẽ không biết được mình đối với y... y có cho mình là biến thái sao... Có lẽ mình cũng sớm là biến thái từ lâu rồi, nếu không sao lại muốn lên giường cùng với bé trai chứ?... Mình tự nhiên thay đổi nhiều quá, có làm y sợ hay không đây? Làm như thế nào mới có thể làm cho y cũng thích mình đây? Ôi

Thích một người hóa ra cũng là chuyện phiền toái đến như vậy...

– À này, Minh Tuyết...

Thước Mộng đột nhiên đi vào cắt đứt suy nghĩ loạn xạ của Ủy Minh Tuyết. Mặc dù vốn là do Ủy Minh Tuyết yêu cầu, nhưng mà đột nhiên gọi hắn là “Tuyết” hình như có hơi quá thân mật, hay là giống như anh Hình Hòa gọi hắn là “Minh Tuyết” được rồi,

– Ăn cơm đi.

– Được.

Không nghe thấy Thước Mộng gọi mình là “Tuyết”, Ủy Minh Tuyết thoáng chút thất vọng, nhưng mà tốt xấu gì y cũng chịu gọi là “Minh Tuyết” rồi, trong lòng Ủy Minh Tuyết cũng có chút an ủi. Đứng dậy rửa mặt, bắt đầu dùng bữa sáng Thước Mộng đưa tới.

– Em đã ăn xong rồi sao?

Thước Mộng lắc đầu.

– Từ hồi nửa đêm tự nhiên đau bụng, không có thoải mái, không muốn ăn!

– Không ăn sao được? Như vậy không tốt cho bao tử đâu.

Kéo Thước Mộng qua, đem lát bánh mình mình chưa dùng tới,

– Ăn một chút đi.

Thước Mộng vừa định đưa tay cầm lấy miếng bánh mình, đột nhiên biến sắc, ôm bụng chạy vào nhà vệ sinh:

– Ại da... lại nữa rồi... Thật là mất mặt mà, tôi đi WC xiu...

Chờ Thước Mộng “chiến đấu” trong nhà vệ sinh ra, Ủy Minh Tuyết quan tâm hỏi:

– Làm sao vậy? Nhìn sắc mặt của em không được tốt lắm.

- Tôi cũng không biết nữa, nửa đêm tự nhiên bụng nhộn nhạo, sau đó cứ phải đi toilet hoài...
- Hay tại vì... lâu rồi không có ăn cơm, ngày hôm qua lại ăn nhiều cho nên mới bị đau bụng...
- Đúng rồi, là vậy hả... Ôi, đều tại tôi thấy cái gì cũng muốn ăn...

Thước Mộng cúi cái đầu nhỏ nhỏ xuống rầu rĩ.

Úy Minh Tuyết vuốt ve tóc Thước Mộng,

- Tại tôi, nếu như tôi cho em ăn cơm thường xuyên thì cũng không bị như vậy. Hai ngày nay chịu khó một chút, ăn cái gì đó thanh đạm, tôi tìm thuốc cho em. Đợi bao tử em thích ứng lại, tôi sẽ để cho em ăn thứ gì em thích cũng được, chịu không?
- Được... Chúng ta móc nghéo đi!

Thước Mộng đưa ra ngón tay bé xíu đưa đến trước mặt Minh Tuyết.

- Móc nghéo?
- Đúng rồi, móc nghéo. Móc lại như vậy chính là ước định chuyện đã hứa sẽ không bao giờ đổi ý. Về mặt Thước Mộng thật chăm chú.
- Được, móc nghéo!

Úy Minh Tuyết cười, vươn ngón tay út móc lấy ngón tay Thước Mộng.

Thước Mộng, nếu như đây là ước định cả đời, em có hay không còn nguyện ý cùng tôi móc nghéo? Nếu như có thể, tôi hi vọng em có thể ở bên cạnh tôi, cả đời!

17. Chương 17

- Thước Mộng, thế nào rồi? Có theo bài kịp không?

Thước Mộng rút cuộc cũng đi học lại, bởi vì y nghỉ học mấy tuần, sợ y không theo kịp bài giảng, mấy ngày nay lớp trưởng có hơi quan tâm một chút.

- Không sao đâu, về nhà chịu khó coi lại bài cũng không có gì lớn. Cảm ơn bạn đã quan tâm!

Thước Mộng cười cười với lớp trưởng.

Lớp trưởng nhìn thấy miệng cười của Thước Mộng, không khỏi nuốt nước miếng. Bề ngoài của Thước Mộng là tổng hợp vẻ đẹp của tất cả mọi người, hơn nữa lần này sau khi nghỉ bệnh đi học lại cho dù cả người gầy gò đi không ít, nhưng mà đã đẹp càng thêm đẹp, đưa tay nhắc chân đều rất gợi cảm lại mang theo chút phong tình, tuy là con trai nhưng còn muốn ôn nhu hơn so với cả con gái, hơn nữa phần ôn nhu này trên người y lại rất vừa vặn, không làm cho người ta có cảm giác rất “mái”. Có nhiều nam sinh còn nói, nếu đối tượng là Thước Mộng thì cho dù có “Đoạn tụ” cũng chẳng sao cả.

- Lớp trưởng? Lớp trưởng?

Thước Mộng nhìn lớp trưởng đang ngẩn người, giơ tay quơ quơ trước mặt hấn.

Bị mấy tiếng kêu rút cuộc lớp trưởng cũng lấy lại tinh thần.

- Hả, chuyện gì?
- Không có gì. Tan học rồi, tôi về trước nha!

Thước Mộng đeo túi xách lên vai chuẩn bị rời đi, lại bị lớp trưởng kéo lại, đành phải dừng lại,

- Còn có chuyện gì sao?

– À thì, chúng ta cùng nhau về đi...

Lớp trưởng vừa nói, không đợi Thước Mộng đáp lại, liền quơ lấy cặp sách kéo Thước Mộng rời khỏi phòng học.

Thước Mộng cảm thấy cái gì đó hơi kì cục, nhà lớp trưởng với nhà Ủy Minh Tuyết ở hai hướng ngược nhau, chỉ cần ra khỏi cổng là có thể chào tạm biệt rồi, đâu cần cùng nhau đi thế này? Huống chi Ủy Minh Tuyết ngày nào cũng đến đón mình. Bất quá bộ dáng lớp trưởng đã nhiệt tình như vậy, chính mình cũng không cần nói thêm gì nữa. Nghĩ đến cũng kì, mấy ngày nay sao tất cả mọi người đều đặc biệt nhiệt tình với mình vậy, là bởi vì lâu rồi không có gặp nhau sao?

Đi ra tới cổng trường, Thước Mộng liền thấy Ủy Minh Tuyết siêu cấp đẹp trai đứng ở đó đợi mình.

– Anh đến rồi!

Thấy Ủy Minh Tuyết, Thước Mộng không hiểu tại sao mặt lúc nào cũng nóng lên.

– Uh, đến đón em... Đây là ai?

Ủy Minh Tuyết thấy lớp trưởng đi bên cạnh Ủy Minh Tuyết, vẻ mặt tò mò hỏi. Đột nhiên, phát hiện cái tên kia đang kéo tay Thước Mộng, không cần nghĩ ngợi, hấn vươn tay chụp lấy tay lớp trưởng kéo ra:

– Cậu chụp tay Thước Mộng làm cái gì?

– Anh đừng làm như vậy...

Thước Mộng vội vàng nắm lấy tay Ủy Minh Tuyết, trấn an nói:

– Đây là lớp trưởng của tôi. Bình thường rất chiều cổ tôi! Anh đừng hù dọa người khác mà.

Nhìn bộ dáng Ủy Minh Tuyết như muốn đem lớp trưởng ra lột da rút gân, làm cho lớp trưởng sợ đến lạnh run.

Tên đó thật là đáng sợ mà, nhìn như đại ca xã hội đen, Thước Mộng như thế nào lại quen người như vậy chứ?

Ủy Minh Tuyết đối với tên lớp trưởng khề hừ một tiếng, cũng không chịu mở mắt ra xem Thước Mộng là của ai sao.

– Chúng ta đi thôi.

Nói xong, kéo Thước Mộng một đường đi về hướng xe hơi. Chỉ để lại lớp trưởng một người tiếp tục đứng bần thần.

– Em làm gì lại để nó nắm tay em?

Vừa vào trong xe, Ủy Minh Tuyết không vui chất vấn.

– Cái đó là biểu hiện thường tình giữa bạn học với nhau mà!

– Cái gì mà biểu hiện thường tình? Bây giờ học sinh tiểu học cũng không có nắm tay nhau nữa đâu!

Ủy Minh Tuyết thật muốn chẻ đầu Thước Mộng ra để xem bên trong đó chứa cái gì, làm gì còn học sinh trung học nào vì thể hiện tình bạn mà nắm tay nhau chứ? Nhắm mắt cũng biết cái tên lớp trưởng kia tâm tư chẳng còn tinh khiết, chỉ có cái tên ngốc nghếch này mới nhìn không ra, còn tưởng rằng đó là biểu hiện thường tình giữa bạn học với nhau.

– Tóm lại, em là của tôi, không cho phép em động chạm vào người khác, đã biết chưa?

– Dạ, tôi biết rồi, sẽ không để người khác chạm vào... Úi?

Thước Mộng đang nói, lại đột nhiên bị Ủy Minh Tuyết hôn lên.

Đầu lưỡi Ủy Minh Tuyết khề lướt qua cánh môi xinh đẹp của Thước Mộng, chậm rãi đem đôi môi khai mở, đầu lưỡi linh hoạt đưa vào trong miệng Thước Mộng, khề liếm lên trên vòm họng, làm cho Thước Mộng một trận tê dại. Sau lại mút lấy cái lưỡi mềm mại của y, không ngừng quần quanh, cắn nuốt. Hồi lâu, cảm thấy

Thước Mộng trong lòng ngực dần dần vô lực mới lưu luyến mà buông ra. Nhìn Thước Mộng hai gò má ửng hồng cùng cánh môi hoa xinh đẹp bị hôn đến sưng đỏ, Ủy Minh Tuyết cảm thấy một luồng nhiệt nóng rực từ hạ thân dâng lên tận đỉnh đầu. Thật là muốn y mà, thật là muốn...

—
Ủy Minh Tuyết bây giờ rất buồn bực, nguyên lai là vội vàng về nhà để có thể thỏa sức “Thương Yêu” Thước Mộng một chút, nhưng mà bởi vì cái người đang ngồi trước mắt này làm cho hắn không thể không tạm thời đem dục vọng của mình dìm xuống.

– Anh Hình Hòa, anh ở nước ngoài chơi vui không?

Thước Mộng thấy Hình Hòa đã về nước, rất là vui vẻ,

– Anh có mua quà cho em không?

– Đương nhiên rồi, như thế nào có thể quên mua quà cho Thước Mộng chứ!

Hình Hòa vừa cười nói vừa đem từ trong túi một món quà tinh xảo ra. Khí sắc Thước Mộng nhìn qua rất tốt, xem ra Minh Tuyết trong khoảng thời gian này đối với y cũng tốt lắm đây.

– Minh Tuyết, cũng có quà cho anh này!

– Cảm ơn!

Ủy Minh Tuyết lãnh đạm cười nhận quà. Hình Hòa như là mới phát hiện ra miền đất mới, băng sơn vạn năm như Ủy Minh Tuyết mà cũng có lúc tươi cười chân thành sao?

– Ha ha, xem ra trong lúc tôi ra nước ngoài, có người nào thay đổi thật lớn nha... Thước Mộng, gần đây nhìn cũng không tệ lắm à!

Hình Hòa mỉm cười chỉ tay, Ủy Minh Tuyết nghe ra ý tứ trong lời hắn, cũng chẳng biết mắc cỡ, làm bộ quay đầu nhìn quanh.

– Uh, đúng vậy, gần đây Minh Tuyết tốt với em lắm...

Chính là buổi tối chẳng có chịu buông tha cho mình...

Nhìn Thước Mộng hai má hồng hồng, Hình Hòa tâm tư bỗng muốn trêu ghẹo:

– Oa, đổi giọng gọi “Minh Tuyết” rồi kìa... Ai

Nhìn hai người kìa... Hehe, tốt lắm tốt lắm!

Xem ra Minh Tuyết đã biết để ý đến cảm xúc của mình rồi đây. Thật tốt mà, mặc dù hắn cuối cùng không có tiếp nhận mình, nhưng mà chỉ cần có thể nhìn thấy hai người bọn họ hạnh phúc, chính mình cũng cảm thấy vui lây.

– Thước Mộng, em đi làm bài đi. Tôi với Tiểu Hòa nói chuyện một chút.

Ủy Minh Tuyết giải vây cho Thước Mộng, trong phòng khách chỉ còn lại hai người Ủy Minh Tuyết với Hình Hòa.

– Thật tốt quá, Minh Tuyết, nhìn thấy anh đồng ý mở rộng trái tim của mình cùng với chịu khó lắng nghe tình cảm của chính mình, tôi thật sự rất vui.

– Tiểu Hòa, có lẽ cậu nói đúng, tôi cuối cùng cũng chỉ dùng vẻ lạnh lùng để làm mặt nạ nguy trang, nhưng vẫn muốn cảm thụ tình cảm ấm áp của người kia... Tôi rất ấm áp, khi Thước Mộng ở bên cạnh, thích nhìn người đó khóc, thích nhìn người đó cười, thích nhìn bộ dáng có chút ngu ngốc của người đó, thích bắt nạt người đó sau đó lại chọc ghẹo... Việc này thật sự làm cho tôi cảm thấy thật ấm áp!

Ủy Minh Tuyết nói cho Hình Hòa nghe, hay là đang nói cho mình nghe?

Hình Hòa cúi đầu, nhưng cười không nói. Ủy Minh Tuyết tiếp tục nói:

– Trong khoảng thời gian này cảm giác được bản thân cũng thật kì cục. Liệu mạng muốn đối xử với Thước Mộng thật tốt, tốt đến mức chính mình cũng phải kinh ngạc...

Úy Minh Tuyết nghĩ đến bộ dáng mỗi lần Thước Mộng thụ sủng nhược kinh trông thật là đáng yêu, trong lòng hẳn liền cảm thấy thật ngọt ngào.

-A ~ Xem ra tình cảm của anh đã bộc phát ra rồi, còn không lo thu dọn lại. Nếu không thì băng sơn vạn năm lại trở thành núi lửa phun trào, thật đúng là hai người khác nhau hoàn toàn mà.

– Đúng vậy, chính tôi cũng cảm thấy tin không được.

Úy Minh Tuyết dựa lưng vào ghế salon, ngẩng đầu nhìn trần nhà,

– Còn tưởng rằng đến chết cũng chẳng bao giờ có thể tin tưởng vào cái gọi là tình yêu nữa, nhưng bây giờ lại hơi tin rồi.

18. Chương 18

Úy Minh Tuyết rất áy náy, nhìn Thước Mộng bị thương nằm ở trên giường, lòng hẳn đau như xát muối. Chán ghét, tại sao trong lúc cùng Thước Mộng ra ngoài rong chơi lại đụng ngay người của bang phái đối nghịch chứ, may mà bên mình cũng không chết người nào, thế nhưng lại không bảo vệ được Thước Mộng, lại làm cho y bị thương tổn rồi.

– Mộng, xin lỗi, anh không bảo vệ được em, anh đã từng hứa sẽ bảo bọc em thật tốt...

Úy Minh Tuyết cầm tay Thước Mộng áp vào mặt mình, nhẹ nhàng hôn lên đầu ngón tay của y.

Thủ hạ đứng một bên nhìn lão đại của mình, cả đám người không nhịn được mà rùng mình, cái vẻ mặt nhu tình này, giống như thiếu chút nữa thì có thể rút nước mắt là lão đại lãnh huyết vô tình trong ấn tượng của bọn họ sao?

– Minh Tuyết, xảy ra chuyện gì rồi?

Nghe thấy tiếng chân Hình Hòa vội vàng chạy tới hướng thẳng về phía giường, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Thước Mộng, đau lòng hết sức,

– Tại sao lại có thể như vậy?

– Trong lúc đi ra ngoài chơi với Thước Mộng thì đụng phải mấy đứa phế thải bên Phong bang, Thước Mộng bị một thằng trong đó đập vào đầu...

Nghĩ đến Thước Mộng yêu mến bị thằng chết bầm kia đập vào đầu đến hôn mê, lại chảy ra nhiều máu như vậy, Úy Minh Tuyết hận không thể đem tên đó ra lột ra rút gân bầm xác cho chó ăn. Phong bang, thời gian trước bị Úy Minh Tuyết thâm tóm, chỉ còn một số tên thoát được, không nghĩ tới lại bị bọn đó theo dõi.

Hình Hòa nhìn Úy Minh Tuyết lộ ra ánh mắt tàn nhẫn ngoan lệ, không khỏi âm thầm mặc niệm cho cái tên hại Thước Mộng bị thương kia, chuyện này tên đó sẽ chân chính hiểu được thế nào là sống không được chết không xong.

– Vậy bác sĩ nói thế nào?

– Bác sĩ nói không có nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng mà cũng có khả năng sẽ để lại di chứng... Cụ thể ra sao thì phải đợi đến khi nào Thước Mộng tỉnh lại kiểm tra lại thì mới có kết quả...

– Đã báo cho người nhà cậu ấy biết chưa?

– Tôi đã cho người đi đón rồi, chắc cũng sắp tới đây.

Yên lặng một lúc, cửa phòng bệnh đột ngột bị đá văng ra, người vừa đến phóng thẳng đến giường bệnh.

– Thước Mộng, em làm sao vậy, Thước Mộng, em mở mắt ra đi, là anh nè, em nhìn anh đi...

Thì ra là Phi Nhiên. Nhìn Thước Mộng nằm ở trên giường chẳng rõ sống chết, Phi Nhiên đem toàn bộ tức giận trút lên người Úy Minh Tuyết,

– Úy Minh Tuyết, ông lại làm gì Thước Mộng, em ấy như thế nào lại thành như vậy?

Trái ngược với bộ dáng kích động của Phi Nhiên, Úy Minh Tuyết vẫn ngồi bên giường nắm tay Thước Mộng, lặng lẽ mà nhìn Thước Mộng, không để ý đến Phi Nhiên gầm gừ gào thét.

Hình Hòa một bên cũng sợ Phi Nhiên làm cho Úy Minh Tuyết tức giận, vội vàng kéo hẳn lại:

– Phi Nhiên, đó là chuyện ngoài ý muốn, cậu đừng trách Minh Tuyết, anh ấy cũng không muốn đâu...

Phi Nhiên nhìn Hình Hòa đang lôi kéo mình, tự nhiên rất muốn hỏi buổi tối đó hẳn có bị Úy Minh Tuyết giáo huấn hay không, nhưng mà chuyện Thước Mộng với hẳn thì quan trọng hơn.

– Ngoài ý muốn? Ông ta chẳng phải lần đầu tiên ngược đãi Thước Mộng... Úy Minh Tuyết, người nợ tiền là cha tôi, ông tại sao không đi tìm ông ta mà lại đi bắt nạt Thước Mộng? Tại sao?

Nếu đã cướp em đi, vậy tại sao không đối xử tốt với Thước Mộng chứ?

– Cậu cho rằng tôi sẽ đánh em ấy thành như vậy sao?

Rốt cuộc người im lặng này giờ cũng mở miệng nói chuyện.

– Chẳng lẽ không phải vậy sao?

– Hừ, cậu nếu cho rằng đó là tôi làm thì giờ tôi còn ngồi đây với em ấy, lại còn đưa mấy người đến gặp sao? Hơn nữa...

Tay Úy Minh Tuyết xoa lên mái tóc mềm mại của Thước Mộng,

-Tôi làm sao có thể xuống tay đánh em ấy chứ, lần ngược đãi lúc trước đã đủ làm tôi rất hối hận rồi, tôi thương em ấy còn không đủ, như thế nào có thể đánh chứ...

Nghe Úy Minh Tuyết nói chẳng khác gì lời tỏ tình, Phi Nhiên ngẩn ngơ cả người, câu nói kia của Úy Minh Tuyết chẳng phải có ý nói rằng, nói rằng hẳn thích Thước Mộng sao? Lúc này, Hình Hòa đi tới, kéo cánh tay Phi Nhiên,

– Phi Nhiên, chúng ta ra ngoài một chút đi.

Bị Hình Hòa lôi ra khỏi phòng bệnh, hai người lặng lẽ ngồi ở ghế ngoài hành lang.

– Phi Nhiên, cậu thích Thước Mộng phải không?

Hình Hòa thử thăm dò.

– Cái gì? Cái đó, Thước Mộng là em tôi, tất nhiên là tôi thích em ấy...

Phi Nhiên bình thản trả lời câu hỏi của Hình Hòa, nhưng lại trốn tránh không nhìn vào đôi mắt ấy.

– Phi Nhiên, cậu thích Thước Mộng, cũng chẳng phải là tình anh em đơn thuần.

– Hình Hòa, anh, anh tại sao lại nói như vậy... Chúng tôi là anh em cùng mẹ, đều là con trai, anh nghĩ miên man rồi...

– Phi Nhiên, cậu không cần gạt tôi, theo tôi thấy, Minh Tuyết cũng đã sớm nhìn thấy. Cậu thích Thước Mộng.

– Đúng vậy, tôi thích em ấy, như vậy thì sao chứ? Tôi không không chế được suy nghĩ của mình dành cho em ấy, là tôi thích em ấy, cho dù là cùng giới tính, là anh em thì sao chứ, là tôi thích em ấy!

Phi Nhiên càng nói càng kích động, lời nói cũng càng lúc càng lớn lên.

– Nhưng Thước Mộng không thích cậu!

Hình Hòa tỉnh táo vạch ra sự thật.

Lời nói về Thước Mộng như đâm vào trong đầu, Phi Nhiên dần dần tỉnh táo:

- Em ấy bây giờ chưa thích, chỉ cần em ấy còn bên cạnh tôi, em ấy nhất định sẽ thích tôi...
- Không có khả năng!

Hình Hòa lần nữa tỉnh táo nói.

Phi Nhiên tức giận:

- Anh như thế nào lại khẳng định Thước Mộng sẽ không thích tôi? Anh cũng không phải là em ấy.

Hình Hòa nhìn Phi Nhiên, bình tĩnh nói:

- Tôi đúng là không phải Thước Mộng, nhưng tôi nhìn thấy, cậu ấy thật ra đã thích Ủy Minh Tuyết rồi... Minh Tuyết cũng rất thích Thước Mộng, hai người bọn họ chính là trời sinh một đôi.
- Anh, anh nói với tôi chuyện này để làm gì?

- Tôi chỉ muốn nói với cậu, Ủy Minh Tuyết mặc dù bề ngoài rất lạnh khốc, nhưng anh ta một khi đã xác định một chuyện gì thì anh ta sẽ làm tới cùng, anh ta thừa nhận anh ta thích Thước Mộng, cho nên tôi tin rằng anh ta sẽ chờ đợi Thước Mộng, cũng mời cậu tin tưởng cho, Minh Tuyết tuyệt đối sẽ không đối xử với Thước Mộng giống như trước đây. Trong khoảng thời gian này tôi thấy, Minh Tuyết là thật tâm với Thước Mộng, Thước Mộng nhìn qua cũng rất thích Minh Tuyết, cho nên cậu buông tay với Thước Mộng đi! Cậu tranh chấp không lại với Minh Tuyết đâu, bất kể phương diện nào cũng tranh không lại.

Phi Nhiên ngạc nhiên, hồi lâu hần cười khổ, hần sao lại không biết chứ? Từ cái ngày mà Ủy Minh Tuyết đưa Thước Mộng về thăm nhà, hần đã mơ hồ cảm giác giữa hai người kia có cái gì không bình thường rồi, chỉ là chính mình vẫn một mực phủ nhận. Nhưng mà thời gian này số lượng Thước Mộng về thăm nhà tăng lên, hần không muốn thừa nhận cũng vô dụng, bởi đề tài Thước Mộng nói luôn xoay quanh Ủy Minh Tuyết, luôn nhắc đến Ủy Minh Tuyết với bộ dáng vừa thẹn thùng vừa hạnh phúc, tựa như người đang lạc trong biển tình.

Phi Nhiên đem mặt vùi vào hai tay, rầu rĩ nói:

- Có thể buông tay sao? Buông thay rồi thì sao chứ? 10 năm, tôi thích em ấy đã 10 năm, nói buông tay là có thể buông sao?

Hình Hòa đặt hai tay lên vai Phi Nhiên, vỗ vỗ vào mà nói:

- Có thể mà, Phi Nhiên, chỉ cần cậu muốn như vậy, Thước Mộng chắc chắn không phải là người dành cho cậu, cho nên mới không thích cậu, không thích cậu là tổn thất của cậu ta...
- A... Hình như anh rất có tâm trạng...

Phi Nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào Hình Hòa.

Đột nhiên bị ánh mắt chăm chú của Phi Nhiên nhìn vào, Hình Hòa cũng rất xấu hổ cúi đầu.

- Uh, tôi cũng ta từng thích một người suốt 18 năm...
- 18 năm? Hình Hòa, anh bao nhiêu tuổi rồi?
- 24

- Bằng tuổi với tôi à. 18 năm trước... anh mới có 6 tuổi, anh thường thành sớm thiệt nha...

Nghĩ đến chuyện tình năm ấy, Hình Hòa nhìn về cuối hành lang, trong mắt lộ ra sự hoài niệm,

- Đúng vậy, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy người kia, thì đã có ý muốn ở bên cạnh người ta cả một đời rồi. Đánh tiếc, tôi không phải là người trong lòng của anh ta...
- Người kia, là Ủy Minh Tuyết sao?

Phi Nhiên nhỏ giọng hỏi.

Hình Hòa quay đầu, mỉm cười với Phi Nhiên,

– Đúng vậy, chính là cái tên vô lại đó... Mặc dù anh ta cự tuyệt tôi, nhưng mà nhìn thấy anh ta vì Thước Mộng mà thay đổi từng chút, tôi thật là vui mừng, cái tên kia rốt cuộc cũng có được hạnh phúc rồi, anh ta hạnh phúc thì tôi cũng sẽ hạnh phúc.

Nhìn Hình Hòa trên mặt lộ ra vẻ hạnh phúc mỉm cười, Phi Nhiên do dự:

– Có thể chứ? Có lẽ tôi không có cách nào học được sự cao thượng như của anh, tôi có thể giống anh mỉm cười chúc phúc cho người mình thích với người khác sao?

– Có thể chứ, Phi Nhiên, cậu có thể... Tôi thấy cậu cũng giống tôi, cuối cùng cũng sẽ nhất định chân thành chúc phúc cho bọn họ mà, đúng không!

19. Chương 19

– Thiệt là khổ quá đi, em không uống đâu.

Thước Mộng ngồi ở trên giường, vẻ mặt thống khổ nhìn nguyên chén thuốc trên tay Ủy Minh Tuyết. Ủy Minh Tuyết bỏ lơ bộ dạng thống khổ của Thước Mộng, tay vẫn đưa chén thuốc đến trước mặt Ủy Minh Tuyết.

– Uống hết đi, thuốc đắng dã tật, không cần anh phải dạy cho em điều đó.

Thước Mộng đáng thương nhận lấy chén thuốc, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng nhăn nhó,

– Nhưng mà thật sự rất là đắng... Hơn nữa em cũng đã tốt lắm rồi mà, tại sao vẫn phải uống mấy thứ thuốc này...

Cứ mỗi lần nghĩ tới Thước Mộng lại tức anh ách, người ta nằm ở bệnh viện biết bao nhiêu ngày, về nhà lại nằm thêm không biết bao nhiêu ngày nữa, rõ ràng đã tốt lắm rồi, nhưng mà Ủy Minh Tuyết thì vẫn muốn y nằm ở trên giường, nằm hoài làm người y thiếu điều muốn mục ra, mốc meo rỉ sét hết luôn rồi.

– Tên ngốc này, bác sĩ đã nói mặc dù tạm thời không thấy em có di chứng gì, nhưng mà làm ơn nhớ dùm cái là em bị thương chỗ đội nón đó, nếu không chăm sóc tốt, lỡ đâu sau này bệnh xuống thì sao... Anh thấy em sắp tới cũng chẳng còn cách nào học tiếp nữa, không thì bảo lưu kết quả đi rồi sang năm học tiếp.

– Không, không mà!

Thước Mộng vội vàng, y lúc trước đã đi học trễ rồi, bây giờ làm sao có thể lại tiếp tục nghỉ thêm một năm chứ,

– Em không nghỉ học đâu, em uống thuốc là được mà, em sẽ ngoan ngoãn nghỉ ngơi, đừng bắt em nghỉ học...

Nói xong, Thước Mộng cố nén cảm giác đắng nghét trong miệng, rất nhanh đem tất cả thuốc uống xuống. Sau khi uống xong cầm chén không trả lại cho Ủy Minh Tuyết chứng minh mình đã uống hết, sau đó đem vẻ mặt đáng thương mà mình Ủy Minh Tuyết.

Ủy Minh Tuyết nhìn bộ dáng Thước Mộng chỉ còn biết thở dài, hẳn thực sự không biết phải giữ y như thế nào nữa đây. Ủy Minh Tuyết nhẹ nhàng vuốt ve tóc Thước Mộng:

– Anh chỉ sợ em nghỉ học nhiều quá không theo được bài học... Nếu thật sự không muốn nghỉ, vậy thì phải nghỉ ngơi thật khỏe. Nếu thật sự có chỗ nào không ổn, em nhất định phải đáp ứng anh bảo lưu kết quả để bảo dưỡng thân thể.

– Dạ, em hứa với anh mà. Minh Tuyết, anh lúc nào cũng tốt với em.

Ủy Minh Tuyết nhìn Thước Mộng, nhẹ nhàng ôm y:

– Thước Mộng, anh đối với em chẳng tốt một chút nào cả, anh cũng không bảo vệ được em...

– Không phải đâu, Minh Tuyết tốt với em lắm, chỉ tại em không cẩn thận...

Thước Mộng dụi dụi vào lòng Úy Minh Tuyết, nghe mùi đàn ông hòa quyện cùng mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người Úy Minh Tuyết. Thật kì lạ, trên người cha cũng có mùi thuốc lá, nhưng chỉ cảm thấy được thật gay mũi rất khó nghe, tại sao trên người Úy Minh Tuyết lại dễ chịu như vậy? Lòng vừa nghĩ tới, Thước Mộng lại hít sâu vào một hơi, trong khoang mũi tràn ngập mùi của Úy Minh Tuyết, nhưng cố hít vào bao nhiêu lần cũng cảm thấy không đủ.

Bộ dáng Thước Mộng trong lòng Úy Minh Tuyết cọ qua cọ lại thật thoải mái, nhưng mà Úy Minh Tuyết thì lại không chút nào cảm thấy dễ chịu, địa phương kia hình như có phản ứng rồi...

– Thước Mộng, đừng dựa vào anh gần như vậy...

Úy Minh Tuyết đẩy Thước Mộng ra, Thước Mộng khó hiểu nhìn Úy Minh Tuyết, Úy Minh Tuyết như thế nào lại không có bộ dạng thoải mái vậy.

– Minh Tuyết, anh làm sao vậy, hình như không thoải mái à?

Thước Mộng quan tâm hỏi.

– Không, không sao cả. Anh ra ngoài, em chú ý nghỉ ngơi đi, tới giờ cơm anh sẽ quay lại.

Úy Minh Tuyết rất nhanh đứng lên, đi ra khỏi phòng như chạy trốn. Nhìn hạ thân của mình đang ngẩng đầu, Úy Minh Tuyết chỉ biết thở dài, xem ra chính mình phải tự giải quyết rồi.

Mà giờ phút này Thước Mộng một mình đợi bên trong phòng, nhìn theo Úy Minh Tuyết rời đi.

– Tại sao lại đi nhanh như vậy...

Ánh mắt Thước Mộng dần mờ mịt, Úy Minh Tuyết chính là đã chán ghét mình rồi sao? Vậy hẳn có phải sẽ không còn cần mình nữa? Chính mình đáng lẽ phải vui mừng, nhưng mà tại sao trong lòng lại khó chịu đến như vậy...

—

Hình Hòa ngồi ở trên ghế Salon, vẽ mặt đùa cợt nhìn bộ mặt buồn bực của Úy Minh Tuyết.

– Làm sao vậy, Úy Minh Tuyết của Hải Diễm bang người người kính sợ hôm nay tại sao lại giống như đá gà thua trận vậy?

– Tiểu Hòa!

Úy Minh Tuyết tức giận trừng mắt nhìn Hình Hòa,

– Đừng có mà nổi hứng chọc ghẹo tôi.

– Ha ha, nói đi. Như thế nào lại có bộ dáng buồn bực như vậy... Chẳng lẽ là... không được giải tỏa?

Úy Minh Tuyết lại một lần nữa “hung hăng” trừng mắt liếc Hình Hòa một cái:

– Như vậy thì sao nào?

– Ha ha, Úy Minh Tuyết luôn luôn ngạo nghễ, quả nhiên cũng có ngày không tìm được nơi giải tỏa nha!

– Tôi, tôi... Thân thể Thước Mộng không tốt, tôi không muốn miễn cưỡng. Nhưng mà nếu tìm người khác, tôi lại cảm thấy như là đang làm chuyện có lỗi với em ấy...

Vừa nghĩ đến Thước Mộng, vẽ mặt Úy Minh Tuyết trở nên nhu tình như nước.

– Tôi xin anh, không nên trưng ra bộ mặt tê tái như vậy trước mặt tôi có được hay không vậy!

Hình Hòa làm ra vẻ mặt sắp nôn tới nơi.

Úy Minh Tuyết đột nhiên nhớ ra bọc bạch của Hình Hòa trước đó ít lâu,

– Tiểu Hòa, chuyện kia, tôi không phải là cố ý kích thích cậu... tôi...

Như đã biết Úy Minh Tuyết muốn nói cái gì, Hình Hòa cười như đã hiểu rõ:

– Minh Tuyết, anh không cần đưa ra bộ dạng như vậy đâu, tôi là thật tình chúc phúc cho anh cùng với Thước Mộng... Đúng là ban đầu có chút khổ sở, nhưng tôi bây giờ cũng đã phóng tâm rồi, không có nuối tiếc nữa, anh không thích tôi đó chính là tổn thất của anh nha!

Nhìn bộ dáng của Hình Hòa, Ủy Minh Tuyết nhẹ giọng,

– Tiểu Hòa, cậu cũng sẽ tìm được hạnh phúc của mình thôi.

Ủy Minh Tuyết lần nữa đi vào phòng Thước Mộng, Thước Mộng đang ngủ say sưa, chăn mền bị đạp qua một bên, chiếc áo ngủ rộng thùng thình không che lấp được cơ thể mảnh khảnh, Ủy Minh Tuyết lại dặng lên một trận dục hỏa. Không được, thật sự là không được nhìn nữa rồi, nếu mà vẫn còn ở đây chờ, bản thân mình có thể khó bảo toàn mà chết vì không thể phát tiết quá... Trước khi rời đi, Ủy Minh Tuyết đến bên giường tém lại chăn mền cho y. Có thể bởi vì trước giờ chưa từng đắp mền cho ai, động tác có chút vụng về, Thước Mộng từ trong mộng tỉnh lại.

– Ủi, Minh Tuyết...

Thước Mộng dụi dụi hai mắt, đem người lặn trái lặn phải, hồn nhiên gợi cảm đến cực điểm:

– Anh đến rồi à?

– Uh, anh có việc đột xuất phải đi rồi, em ngủ tiếp đi.

Nói xong liền chuẩn bị rời đi. Làm cái gì vậy, làm sao mà vừa thấy Thước Mộng đã muốn động tình rồi? Cứ như vậy hoài chắc mình thật sự vì đói khát mà chết mất.

– Anh đừng đi!

Nhìn thấy Ủy Minh Tuyết vội vội vàng vàng bỏ đi, Thước Mộng gấp gáp chụp lấy cánh tay Ủy Minh Tuyết:

– Đừng đi mà, ở lại với em không được sao...

Ủy Minh Tuyết ngơ ngác đứng bên giường, mặc cho cánh tay nhỏ bé của Thước Mộng ôm lấy thắt lưng của mình:

– Thước, Thước Mộng...

Thước Mộng thật khác thường – Thước Mộng nhiệt tình...

Thước Mộng ôm lấy Ủy Minh Tuyết từ phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn dán sát vào lưng Ủy Minh Tuyết, cọ nhẹ:

– Minh Tuyết, anh không cần em nữa phải không? Anh đã cảm thấy em rất phiền phức rồi phải không?

– Không có, anh có bao giờ thấy chán ghét em đâu, đừng nghĩ như vậy. Anh nói rồi, em là của anh, mãi mãi là của anh!

Ủy Minh Tuyết nắm chặt tay Thước Mộng.

– Vậy anh tại sao lúc nào cũng muốn bỏ đi thật nhanh?

– Anh, anh chỉ là...

Ôi, chẳng lẽ lại nói chính mình chỉ cần thấy y là liền muốn đem y đặt xuống dưới abc def hay sao?

– Anh chỉ sợ ảnh hưởng đến chuyện nghỉ ngơi của em. Em cứ an tâm mà nghỉ đi, anh đi trước...

Nói xong Ủy Minh Tuyết thiếu điều muốn vặn bung tay Thước Mộng ra, Thước Mộng thế nhưng lại càng ôm chặt hơn.

– Đừng đi mà... Em không biết em bị làm sao nữa, chính là cảm giác rất kì cục. Rõ ràng đều là đàn ông, nhưng mà em nhưng mà... Minh Tuyết, đừng đi mà, ở lại với em được không?

Bị Thước Mộng gắt gao dán sát vào người, mồ hôi lạnh của Ủy Minh Tuyết từng giọt rớt từ trên trán xuống,

– Thước Mộng, anh... Đừng...

Thật vất vả xoay người sang chỗ khác muốn đẩy Thước Mộng ra, lại bị đôi môi mềm mại che kín miệng.

Úy Minh Tuyết trợn to hai mắt, không biết làm sao, cảm giác được bàn tay bé nhỏ của Thước Mộng đang ôm lấy mình nóng rực. Kỹ thuật hôn vụng về nhưng càng làm lửa dục trong người bùng lên cao, thật chậm rãi, cả hai người đều bị hãm vào trong đó.

Vì Thước Mộng mà cấm dục hơn nửa tháng Úy Minh Tuyết thật sự không chịu nổi khiêu khích như thế, chuyển từ bị động sang tấn công, vươn đầu lưỡi ra quấn lấy chiếc lưỡi ngọt ngào mềm mại của Thước Mộng. Hơi thở hai người trở nên hỗn hển, Úy Minh Tuyết hai tay bắt đầu không an phận lôi kéo quần áo của Thước Mộng.

Đến lúc phản ứng lại được thì nửa thân trên của Thước Mộng đã hoàn toàn trần trụi, khuôn ngực nở đầy đặn nhấp nhô, khuôn mặt trắng nõn bây giờ đỏ hồng như táo chín. Quá mức đáng yêu làm cho ai kia muốn hung hăng cắn lên đó vài cái... Không suy nghĩ được nhiều, Úy Minh Tuyết liền gặm gặm lên gò má hơi phúng phính của Thước Mộng.

– Là tại em khiêu khích anh trước, cho nên em không được cự tuyệt!

Đem Thước Mộng đặt ở dưới thân, hung hăng hôn lên khắp người Thước Mộng.

Dưới sự khiêu khích của Úy Minh Tuyết, Thước Mộng từ từ phát ra âm thanh thoải mái kiều mị.

– Minh Tuyết, em muốn anh, em muốn anh... Anh đừng ghét em...

Nhìn Úy Minh Tuyết hai mắt ngập tràn lửa dục, nóng bỏng thiêu đốt chính mình, Thước Mộng tựa hồ như bị đôi mắt sâu không thấy đáy ấy hút vào. Mặc kệ chuyện gì đi nữa, chính mình muốn được mãi mãi bên cạnh người đàn ông này, cho dù người đó có chán ghét mình, cũng không muốn rời đi...

Tình cảm mãnh liệt trôi qua, hai người ngã vào trên giường hôn hít thật sâu, cố gắng xoa dịu cơn kích động khi lên cao trào.

– Thước Mộng, xin lỗi, anh không nên chạm vào em...

Sau khi bình tĩnh lại, Úy Minh Tuyết ỉu xiu mở miệng. Thật đáng ghét mà, thân thể Thước Mộng còn chưa hoàn toàn bình phục, chính mình lại có thể thô bạo với y như vậy, không biết có bị thương không nữa.

Thước Mộng nhưng lại không hiểu gì cả. Y nhìn Úy Minh Tuyết chỉ vì phải ôm mình mà lộ ra vẻ mặt ảo não, liền nghĩ thành Úy Minh Tuyết thật sự không cần y nữa rồi, tầm mắt dần dần mờ mịt, nước mắt theo khóe mắt mà chảy ra. Y cái gì cũng không nói, chỉ là xoay người đưa lưng về phía Úy Minh Tuyết.

Nhìn bộ dáng thật thương tâm của Thước Mộng, Úy Minh Tuyết tưởng mình đã làm y bị thương rồi, vội vàng nói nhanh:

– Thước Mộng, em làm sao vậy? Là anh lại làm em bị đau rồi, xin lỗi, anh sẽ không chạm vào em nữa (chỉ trước khi em hoàn toàn bình phục thôi)

Thước Mộng vẫn chẳng nói gì, chỉ đưa lưng về Úy Minh Tuyết, lặng lẽ khóc.

Nhìn Thước Mộng cái gì cũng không nói, cũng không để ý đến mình, Úy Minh Tuyết thở dài, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Cảm thấy hành động của Úy Minh Tuyết, Thước Mộng rất nhanh ngồi dậy nhào vào lòng Úy Minh Tuyết.

– Anh tại sao lại có thể làm như vậy... Đem em trở nên kì quái như thế này, anh tại sao lại có thể đối xử với em như vậy?

Hai tay ôm lấy Thước Mộng, Úy Minh Tuyết kì quái hỏi:

– Anh phải làm sao với em bây giờ... Nếu như em không thích anh chạm vào em, anh lần sau sẽ không chạm vào nữa...

– Không phải mà, em không có nói là không thích!

Thước Mộng cắt ngang lời Ủy Minh Tuyết,

– Minh Tuyết, em, em thích anh chạm vào em, em thích cảm giác anh ôm em, em, em, em thích anh...

Giống như chẳng thể tin được, Ủy Minh Tuyết có chút sững sốt, Thước Mộng ngẩng đầu nhìn về mặt của Ủy Minh Tuyết, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, nước mắt lại đua nhau rơi xuống:

– Em biết, em biết thân phận của mình, em không nên vọng tưởng anh cũng thích em, em chỉ muốn cầu xin anh, đừng không cần em, có được không?

Nhìn Thước Mộng hai mắt rưng rưng, Ủy Minh Tuyết một tay xoa mặt Thước Mộng, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt đầy nước mắt:

– Em thật sự thích anh?

Nhìn Thước Mộng kiên định gật đầu, Ủy Minh Tuyết cười, cười thật vui vẻ, tình cảm của mình rốt cuộc cũng được đáp lại rồi. Hắn cố nén tâm tình kích động, hít mấy hơi lấy lại bình tĩnh, bởi vì quá hưng phấn mà thân thể run lên nhè nhẹ.

– Thước Mộng, vậy em có biết cảm giác của anh dành cho em là như thế nào không?

Thước Mộng lắc đầu, tóm lại sẽ chẳng phải là thích mình đâu.

– Đứa nhỏ ngốc nghếch này.

Ủy Minh Tuyết cú nhẹ vào ót Thước Mộng một cái, cưng chiều xoa xoa tóc Thước Mộng,

– Anh cũng rất thích em, rất thích!

Hai mắt Thước Mộng lấp lánh

– Thật vậy sao? Nhưng mà...

Nhưng mà vừa nghĩ đến cái gì đó, đôi mắt rực rỡ của Thước Mộng bỗng trở nên ảm đạm,

– Nhưng mà, anh thật sự thích em sao, như thế nào lại muốn rời khỏi em, anh trước kia lúc nào cũng bên cạnh em...

Ủy Minh Tuyết kéo tay Thước Mộng xuống hạ thân của mình, sờ lên dục vọng nóng rực, Thước Mộng không khỏi thở ra thành tiếng.

– Em biết không, anh lúc nào cũng muốn em, lúc nào cũng nghĩ đến mang em đặt dưới thân, nhìn em vì anh mà ý loạn tình mê, nghe hơi thở gấp gáp cùng tiếng rên rỉ của em... Nhưng mà thân thể em còn chưa khỏe, anh sợ... Cho nên anh không phải không muốn em, trái lại anh muốn em đến phát điên lên rồi.

Thước Mộng then thùng rút tay về, đỏ mặt nói với Ủy Minh Tuyết:

– Tuyết, không sao đâu mà, em đã ổn lắm rồi, cho nên anh không cần lúc nào cũng phải... uh... cũng phải nhìn.

Nhìn người yêu mền mủ mặt lớn mặt nói ra những lời đó, Ủy Minh Tuyết hạ phúc không ngừng tăng nhiệt độ, đem Thước Mộng nhào tới giường:

– Em đúng là tiểu yêu tinh mà, đây là em dùng sắc dụ anh...

Nói xong liền phủ cơn mưa hôn lên đôi môi mềm mềm hồng hồng của ai kia.

Tối nay thật là một đêm ái tình dào dạt nồng cháy nha...

20. Chương 20

Từ sau lần biểu lộ tâm ý, Thước Mộng rất yêu thích việc dính sát lấy Úy Minh Tuyết, mà Úy Minh Tuyết cũng rất vui vẻ được Thước Mộng kề cận.

Hôm nay, Hình Hòa đến nhà Úy Minh Tuyết, vừa mới vào cửa, liền thấy hai người nào đó đang quấn lấy nhau ôm hôn thắm thiết trên ghế salon. Hắn đành làm bộ ho khan, nhắc nhở ai kia về sự tồn tại của mình.

Chỉ thấy Thước Mộng nhanh chóng chui ra khỏi tầm kiểm soát của Úy Minh Tuyết, đỏ mặt chào Hình Hòa rồi chạy tuốt lên lầu. Hình Hòa buồn cười nhìn vẻ mặt khó chịu của Úy Minh Tuyết.

– Sao cậu lại tới đây?

Úy Minh Tuyết khoanh tay trước ngực, nhìn tên khách không mời Hình Hòa này.

Hình Hòa không để ý đến hắn, tự động ngồi xuống nhìn theo bóng lưng Thước Mộng chạy biến đi cho tới khi không còn thấy gì nữa, hồi lâu, hắn mở miệng nói chuyện.

– Minh Tuyết, xem ra quan hệ của hai người gần đây càng ngày càng tốt rồi.

– Uh.

– Thở lộ rồi?

– ... Uh.

Úy Minh Tuyết trả lời cứng ngắc, hơi hơi mắc cỡ gật đầu.

– Thật vậy sao? Thước Mộng quả nhiên cũng thích anh mà. Ôi, được người tốt như vậy yêu thích, anh đúng là người có phước nha!

Hình Hòa trêu chọc Úy Minh Tuyết.

Mặt Úy Minh Tuyết trắng nhách không còn hột máu liếc Hình Hòa một cái. Nghe ý tứ của Hình Hòa, làm như mình rất kém cỏi vậy đó, nhưng mà không phải tên này trước kia cũng rất thích mình sao?

– Tôi với Thước Mộng đều xuất sắc như vậy mà ai cũng đâm đầu thích anh hết, Úy Minh Tuyết, anh đời trước tu kiểu gì vậy hả?

Nghe Hình Hòa nói mà da mặt dày như tấm thớt, Úy Minh Tuyết thiếu chút nữa thì tắt thở, may mắn là mình không có đang ăn hay uống cái gì, nếu không chắc phun ra hết quá.

– Tiểu Hòa, cậu muốn ca ngợi Thước Mộng tôi không có phản đối... Nhưng cũng đừng tự ca ngợi chính mình như vậy chứ.

– Sao vậy? Chẳng lẽ tôi không tốt sao? Thước Mộng nhà anh cũng nói tôi là người tốt nhất mà, chẳng lẽ anh muốn nói ngược lại lời của Thước Mộng nhà anh sao?

Nghe Hình Hòa nói “Thước Mộng nhà anh” tự nhiên nội tâm Úy Minh Tuyết vô cùng hưng phấn.

– Đó là tại vì Thước Mộng nhà tôi mắt nhìn người không tốt, tôi sẽ chậm rãi giúp em ấy thay đổi suy nghĩ!

– Vậy mà còn tưởng rằng Thước Mộng nhà anh...

Hình Hòa chịu không được liếc cái mặt trắng nhách kia một cái.

– Tôi xin anh, lần sau đừng nói chuyện thơ ngây như vậy. Nếu không tôi sẽ rất hối hận vì tại sao lại thích anh nhiều năm như vậy!

– Tiểu Hòa...

Úy Minh Tuyết tựa hồ có cái gì đó thật khó nói

– Uh?

– Ờ thì, cậu có thể đừng lúc nào cũng nhắc đến chuyện cậu thích tôi được không... điều đó làm tôi cảm thấy, không biết phải làm sao để nhìn mặt cậu...

Úy Minh Tuyết rất áy náy nhìn Hình Hòa.

Hình Hòa dùng chiêu mím cười muôn thuở ném lại cho Úy Minh Tuyết. Hắn đầm nhẹ lên vai Úy Minh Tuyết.

– Yên tâm đi, tình cảm của tôi dành cho anh chẳng còn sâu sắc như trước đâu, không cần bày ra vẻ mặt áy náy như vậy. Chúng ta từ nay về sau chẳng phải là anh em tốt sao?

Thả tay ra, miễn cưỡng dựa vào ghế salon, ánh mắt ôn nhu nhìn về một nơi xa xăm nào đó,

– Huống hồ, bây giờ tôi có người cần phải để tâm rồi...

– Thật vậy sao?

Nghe Hình Hòa nói đã có người trong lòng rồi, Úy Minh Tuyết thở phào nhẹ nhõm, cao hứng thay cho hắn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại một hồi, lại khẩn trương hỏi dồn.

– Đừng nói là Thước Mộng nha?

Có thể nào là Thước Mộng không? Hình Hòa lúc nào cũng tốt với Thước Mộng, huống hồ Thước Mộng lại đáng yêu như vậy, khó mà đảm bảo là Hình Hòa không thích y.

– Minh Tuyết!

Hình Hòa hơi giận,

– Anh muốn tôi nói bao nhiêu lần thì anh mới tin tôi không thích Thước Mộng hả! Không phải là Thước Mộng, không phải, không phải, không phải!

– Ha ha, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!

– Anh không hỏi người tôi thích là ai sao?

– Đó là người cậu chọn, Tiểu hòa. Mặc kệ cậu thích ai đi nữa nhưng tôi tin, chỉ cần là người cậu chọn thì người kia nhất định sẽ rất xuất sắc, đúng không?

– Ha ha, Minh Tuyết anh thật là gian trá nha, lại định tự đề cao mình lên nữa sao. Bất quá, người kia, quả thật là không hề kém cỏi một chút nào...

Mặc dù hắn bây giờ không có thích mình, mặc dù hắn bây giờ cũng chưa có tiếp nhận mình, nhưng Hình Hòa tin tưởng, cuối cùng cũng sẽ có một ngày hắn nhất định sẽ tiếp nhận mình, nhất định là như vậy!

– Tiểu Hòa, hi vọng lần này cậu sẽ có thể có hạnh phúc của mình!

Úy Minh Tuyết chân thành chúc phúc cho người anh em cùng nhau lớn lên với mình, Thước Mộng nói không sai, Hình Hòa là người tốt, cho nên nhất định sẽ được hạnh phúc.

Bọn họ hàn huyên được một lúc, Thước Mộng từ trên lầu rề rề đi xuống tới. Đi tới trước mặt hai người, Úy Minh Tuyết một tay kéo y vào lòng mình, để y ngồi trên người mình.

– Đừng như vậy mà, Tuyết, anh Hình Hòa đang nhìn kìa, thật mất mặt...

Thước Mộng vùng vẫy định thoát khỏi vòng tay của Úy Minh Tuyết, ngược lại bị ôm càng chặt. Úy Minh Tuyết gắt gao ôm Thước Mộng, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của y kề sát khuôn ngực nóng hổi của mình, môi cũng nhẹ hôn lên đôi má phúng phính của Thước Mộng.

– Sợ cái gì, Tiểu Hòa cũng chẳng phải người ngoài... Chúng ta còn phải cảm ơn Tiểu Hòa, nếu không phải cậu ấy đánh thức anh khỏi giấc mộng thì anh cũng chẳng phát hiện ra mình đã thích em đến như vậy, cũng sẽ chẳng thể yêu em được như bây giờ.

Úy Minh Tuyết kề sát tai Thước Mộng nỉ non.

Thước Mộng then thùng đầm nhẹ vào ngực Úy Minh Tuyết,

– Ai chứ, ai thềm cùng anh ân ái chứ!

– Uh? Không ân ái sao? Xem ra anh “làm” còn chưa đủ ha, vậy tối hôm nay...

Nhìn hai người trước mặt tình chàng ý thiếp, Hình Hòa thở dài đứng dậy chuẩn bị ra về.

– Anh Hình Hòa, anh không ở lại chơi sao?

Thấy Hình Hòa chuẩn bị về, Thước Mộng tò mò hỏi.

– Không cần nữa, anh mà tiếp tục ngồi lại ở đây sẽ trở ngại người nào đó là việc.

Hình Hòa mỉm cười nhìn Thước Mộng,

– Với lại anh cũng không có muốn xem biểu diễn “Xuân cung đồ” sống đâu!

Trêu chọc bọn họ vài câu, Hình Hòa cũng ra về.

Thước Mộng trong lòng Ủy Minh Tuyết liễu mạng giấy dựa.

– Đều tại anh đó, anh hù anh Hình Hòa phải bỏ chạy luôn rồi kìa!

– Làm gì có, cậu ấy không phải người dễ bị hù vậy đâu.

Thước Mộng càng vùng vẫy, Ủy Minh Tuyết lại càng ôm chặt, mãi cho đến khi Thước Mộng chẳng còn sức lực, để mặc cho Ủy Minh Tuyết ôm vào lòng. Ủy Minh Tuyết ngậm lấy vành tai xinh xắn của Thước Mộng,

– Cậu ấy không muốn quấy rầy chúng ta nên mời về, cho nên, chúng ta không nên phụ lòng tốt của cậu ấy...

Nói xong đã đem tay đưa vào trong áo Thước Mộng, khiêu khích hạt hồng anh trên ngực,

– Thước Mộng, anh muốn em, nói em cũng muốn anh đi...

– Dạ... Tuyết, đừng mà...

Thước Mộng chớp lấy bàn tay không ngoan của Ủy Minh Tuyết đang sờ loạn trên người mình, lại bị Ủy Minh Tuyết cầm lấy. Ngậm lấy đầu ngón tay mềm mại của Thước Mộng, Ủy Minh Tuyết nhìn mặt Thước Mộng dần dần nổi lên ***, tay chậm rãi đưa xuống dưới tìm kiếm, cách một lớp quần chọc ghẹo Thước Mộng.

– Mộng, nói em yêu anh, nói em muốn anh đi!

Ủy Minh Tuyết một bên khiêu khích lửa tình của Thước Mộng, một bên dùng âm thanh mị hoặc nói nhỏ vào tai Thước Mộng.

– Tuyết, uhm... Em yêu anh... Em muốn anh, Tuyết,... uhm...

Thước Mộng run rẩy quần quanh cổ Ủy Minh Tuyết, chủ động dâng lên đôi môi đỏ mọng của mình. Đời này, ngoại trừ anh, em chẳng muốn bất kì ai cả!

21. Chương 21

Ủy Minh Tuyết ngồi trong phòng làm việc ở câu lạc bộ đêm, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn người đàn ông trung niên đang ngồi trước mặt mình.

– Không biết ông tìm tôi có việc gì?

Nhìn qua danh thiếp của ông ta, người vừa tới đúng là chủ tịch tập đoàn điện tử Triều Hà. Mấy chục năm trước Triều Hà chỉ là một công ti nhỏ trong mảng khoa học kĩ thuật dân dụng, mấy năm nay, dưới tài lãnh đạo của vị chủ tịch này mà Triều Hà nhanh chóng bành trướng thành một tập đoàn lớn. Chủ tịch Triều Hà cũng nổi tiếng với vai trò mạnh thường quân, có điều làm việc rất bí mật, không thường xuất hiện trước công chúng, cho nên có rất ít người trực tiếp nhìn thấy ông ta. Nhưng chủ tịch bọn họ hôm nay chủ động đến gặp mình để làm cái gì? Nếu nói là vì khước trương lợi nhuận đi nhưng bọn họ kinh doanh nước sông không phạm nước giếng, chắc chắn là không phải tới bàn chuyện làm ăn rồi.

– Ông Ủy, tôi cũng không nói lời khách sáo, ông biết Thước Mộng không?

Nghe đối phương nhắc đến tên Thước Mộng, trống ngực Ủy Minh Tuyết đập dồn. Chẳng lẽ tên chết tiệt Trương Thắng kia lại vay nợ thành ra lại đem Thước Mộng đi bán lần nữa?

– Mục đích hôm nay tôi đến đây chỉ có một, mời ông đem Thước Mộng trả lại cho tôi.

Người kia không khách khí mà nói, ra hiệu bảo thư kí của mình đưa tờ chi phiếu sang.

– Tôi biết, cha nuôi Thước Mộng thiếu ông 500 vạn, cho nên đem Thước Mộng bán cho ông. Tôi bây giờ gửi ông 1000 vạn, hi vọng ông có thể thả Thước Mộng.

– Hừ, 1000 vạn? Ủy Minh Tuyết tôi không thiếu tiền. Dem tiền của ông đi đi, tôi sẽ không đem Thước Mộng đưa cho ông.

Thì ra đúng là muốn đoạt Thước Mộng với mình, nhưng mà mình sẽ không vì 1000 tệ này mà khoanh tay đem người tâm ái tặng cho người khác đâu.

– Ông Ủy, tôi hi vọng ông có thể suy nghĩ kĩ một chút.

Người kia vẫn không nản chí, vẫn rất bình tĩnh nói, trước khi đưa tiền hẳn đã nghĩ đến Ủy Minh Tuyết sẽ không đơn giản mà đáp ứng yêu cầu của mình như vậy.

– Không phải suy nghĩ gì cả. Ông đi đi. Thước Mộng trong lòng tôi không phải là đồ vật để tùy tiện nói chuyện mua bán.

– Vậy sao? Ha ha, Thước Mộng đối với tôi mà nói cũng không phải là đồ vật.

Ông ta dừng một chút, thở dài tiếp tục nói:

– Nó là đứa con duy nhất của tôi!

Thì ra vị chủ tịch tập đoàn Triều Hà này lại là cha ruột của Thước Mộng – Mộ Dung Xuyên.

Ủy Minh Tuyết lẳng lặng nhìn thoáng qua Mộ Dung Xuyên, mặc dù có chút kinh ngạc nhưng trên mặt vẫn không thay đổi:

– Vậy thì sao chứ, ông Mộ Dung, cho dù ông là cha ruột của em ấy, vậy thì sao? Trương Thắng đã đem Thước Mộng đưa cho tôi, em ấy đã là của tôi rồi.

– Tôi biết, cho nên tôi bồi thường tổn thất cho anh 1000 vạn. Dù sao Thước Mộng chỉ là một đứa trẻ trời gà không chặt, đối với chuyện kinh doanh của anh cũng không dùng được, chi bằng để tôi mang Thước Mộng đi, cũng có thể để tôi bù đắp cho nó những năm qua. Ông Ủy, xin lỗi cho tôi vì đã tự tìm hiểu về đời tư của ông, ông từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, hẳn là có thể hiểu được tâm tình của một đứa trẻ luôn khao khát được cùng cha mẹ ở cùng một chỗ mà phải không?

– Tôi không thể trả Thước Mộng lại cho ông, ông Mộ Dung, mời ông hãy bỏ ý định đó đi. Đi thông thả, không tiền.

Quả nhiên còn phái người tìm hiểu về mình, mà mình lại không hề hay biết. Ủy Minh Tuyết sắc mặt xanh mét ra lệnh đuổi khách.

Mộ Dung Xuyên cũng không có gì bất bình, ông ta đứng lên cáo từ, vừa đi tới cửa ông ta quay đầu lại nói với Ủy Minh Tuyết:

– Ông Ủy, Hải Diễm bang gần đây gây thù không ít, nghe nói trước đây không lâu Thước Mộng bởi vì ông mà bị tấn công. Xin ông suy nghĩ cẩn thận, tôi biết Thước Mộng đối với ông rất đặc biệt, nhưng ông nhớ rõ dù hai người là cùng giới, không thể có tương lai, hơn nữa hai người căn bản thuộc về hai thế giới khác nhau. Tôi không dám nói tôi có năng lực hơn ông, nhưng ít ra tôi có thể cam đoan nếu Thước Mộng ở với tôi ít ra sẽ không gặp phải những thương tổn như vậy. Nếu như ông nghĩ kĩ rồi thì có thể gọi điện thoại cho tôi.

Nói xong liền để mặc Ủy Minh Tuyết ngẩn ngơ mà đi thẳng.

Sau khi Mộ Dung Xuyên rời đi, Ủy Minh Tuyết vẫn ngồi ngơ ngác, đúng vậy, chính mình là người trong giới xã hội đen, gây thù chuốc oán không ít. Nếu như không phải vì ở bên cạnh mình, Thước Mộng chắc sẽ không bị thương tổn như vậy. Dem Thước Mộng trả về cho cha ruột y, đó là điều tốt nhất cho Thước Mộng. Mộ Dung Xuyên là chủ tịch tập đoàn Triều Hà, có thể cho Thước Mộng cuộc sống sung sướng. Hơn nữa, Thước Mộng cũng luôn muốn được sống cùng người nhà của mình, mà chính mình chỉ có thể cho Thước Mộng tương lai tối tăm. Lúc đầu cho rằng chỉ cần hai người yêu nhau là đủ, nhưng bây giờ nghĩ lại, chỉ yêu nhau thôi vẫn là chưa đủ, như thế nào có thể để cho Thước Mộng phải gánh lấy những chỉ trích của người khác chứ? Nhưng mà thật sự phải buông tay sao, phải để cho người tâm ái rời khỏi mình sao? Không nỡ, hắn không đành lòng...

Nhìn Ủy Minh Tuyết trên người đầy mùi rượu đi vào nhà, Thước Mộng liền nhanh chóng chạy đến đỡ anh dìu lên ghế Salon, rót nước đưa cho anh.

– Tuyết, anh sao lại uống say vậy, nhanh, uống chút nước đi, em đi thuốc giải rượu cho anh nha.

Nói xong, chuẩn bị xoay người đi lấy thuốc, lại bị Ủy Minh Tuyết kéo, cả người lão đảo ngả vào lòng Ủy Minh Tuyết.

– Tuyết, anh sao vậy...

– Uhm, Mộng, đừng nói gì cả, để anh ôm em, cứ im lặng mà ôm như vậy một chút cũng tốt rồi...

Để cho anh ôm em thêm lần nữa, có lẽ rất nhanh anh cũng sẽ chẳng thể ôm em được nữa rồi...

Thước Mộng nghe lời rúc vào trong lòng Ủy Minh Tuyết, an tĩnh nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh.

– Mộng, anh rất yêu em, yêu đến chính mình cũng cảm thấy khó tin...

Ủy Minh Tuyết ngủ thiếp đi, không ngừng nói mớ.

Thước Mộng ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuần láng của Ủy Minh Tuyết trong giấc ngủ, nhẹ nhàng hôn lên môi anh,

– Tuyết, em cũng rất yêu anh...

Cảm thấy thật thỏa mãn ôm lấy Ủy Minh Tuyết cùng tiến vào mộng đẹp.

– Tuyết, đừng mà, đừng làm vậy với em...

Thước Mộng không biết đã bao lâu chưa từng gặp ác mộng. Ủy Minh Tuyết trong mộng khuôn mặt nghiêm khắc, nói mình cút đi, nói anh chưa từng thích mình, còn mình thì chỉ biết khóc, muốn Ủy Minh Tuyết nói anh đang nói dối, nhưng mà chỉ nghe thấy những lời càng lúc càng chối tai.

– Thước Mộng, Thước Mộng, tỉnh lại.

Ủy Minh Tuyết nằm bên cạnh bị tiếng khóc của Thước Mộng đánh thức, liền vội vàng đánh thức y dậy.

Thước Mộng từ trong mộng tỉnh lại, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Ủy Minh Tuyết thở phào, may quá, chỉ là mơ thôi. Nhưng mà giấc mơ này thật chân thật quá, thật đáng sợ. Y nhào vào lòng Ủy Minh Tuyết.

– Minh Tuyết, em sợ lắm, em vừa rồi mơ thấy anh không cần em nữa... Anh nói, anh sẽ không bao giờ không cần em đi!

Nghe Thước Mộng nói, Ủy Minh Tuyết đột nhiên nghĩ đến chuyện Mộ Dung Xuyên nói lúc ban ngày. Không được, chính mình không thể tiếp tục để Thước Mộng bên cạnh rồi. Anh đẩy Thước Mộng ra, cầm điện thoại đi động lên gọi,

– Tôi nghĩ kĩ rồi, ông đưa người đến đón em ấy đi, địa chỉ là...

Buông điện thoại ra, anh quay lại cười tà tà

– Thật không ngờ, hóa ra em còn có thể nằm mơ thấy được những chuyện sắp xảy ra nữa đấy, nếu như vậy thì tôi cũng chẳng cần nói nhiều, em cũng biết tôi định nói cái gì rồi.

Thước Mộng không hiểu mà nhìn những việc Ủy Minh Tuyết đang làm, nghe Ủy Minh Tuyết nói, y giống như chẳng thể tin được kéo lấy tay áo Ủy Minh Tuyết.

– Tuyết, ý anh là sao... Em không hiểu, em không hiểu anh nói gì cả...

Là y nghe lầm rồi, có lẽ là hiểu sai ý của Ủy Minh Tuyết rồi.

Ủy Minh Tuyết giắt tay áo ra khỏi tay Thước Mộng, lạnh lùng nói:

– Em không hiểu sao? Được lắm, tôi nói lại cho em rõ nhé. Tôi chán em rồi, cho nên em có thể đi. Vừa hay cha ruột em cũng đang tìm em, ông ta sẽ cho người đón em về, cho nên em sẽ đi với bọn họ.

Thước Mộng gượng gạo cười,

– Thiệt tình, mình như thế nào vẫn còn nằm mơ chứ, không được, phải nhanh tỉnh lại một chút chứ? Làm thế nào mới có thể thức dậy nhanh một chút đây...

Thân thể Thước Mộng run rẩy, ngã vào trên ghế salon,

– Có lẽ nhắm mắt lại ngủ một giấc là được rồi, đi ngủ, đi ngủ...

Nhìn bộ dáng của Thước Mộng, Ủy Minh Tuyết cố nén cảm giác không cam lòng, anh một tay kéo Thước Mộng làm bộ buồn ngủ dậy, nắm lấy cảm y, ra về tuyết tình mà nói:

– Đây không phải là mộng, là sự thật, tôi không cần em nữa!

– Không! Em không tin...

Thước Mộng dùng sức đẩy Ủy Minh Tuyết ra, lấy hai tay bịt lỗ tai, tránh né những suy nghĩ đang hiện lên trong đầu, y ngồi chồm hổm trên ghế salon, nghẹn ngào nói:

– Em sẽ không đi đâu, rõ ràng anh nói anh thương em mà, anh bây giờ đang gạt em, phải không? Chỉ là nói giỡn với em thôi, đúng không?

Mặc dù điều này tỉ lệ phần trăm cực kì nhỏ bé, nhưng Thước Mộng vẫn ôm hi vọng nhìn về Ủy Minh Tuyết. Ủy Minh Tuyết nhìn hai mắt ướt đầm của Thước Mộng, thiếu chút nữa thì mềm lòng, anh cắn chặt răng, bất buộc bản thân phải nói ra những lời tổn thương Thước Mộng.

– Không sai, là tôi gạt em, bất quá không phải lúc này, mà là trước kia kia. Tôi cơ bản không có thích em. Em cũng không nghĩ lại đi, tôi dựa vào cái gì mà thích em chứ, em chỉ là sủng vật để trừ nợ mà thôi, lại còn là đàn ông, biểu hiện trên giường cũng rất nhạt nhẽo. Chỉ có bộ mặt xinh đẹp một chút, cho nên mới giả bộ chơi trò tình cảm với em thôi. Tôi cũng đâu phải là thằng ngu, vì một người đàn ông mà bỏ lỡ rất nhiều cô gái xinh đẹp ngoài kia sao...

Không phải đâu, không phải như vậy đâu Thước Mộng, anh chỉ yêu mình em, Thước Mộng, đừng tin...

– Nói dối, nói nổ, anh rõ ràng thích em mà, Tuyết, anh nói đi, nói cho em biết đó không phải là những lời thật lòng của anh đi... Được rồi, nhất định là anh đang say, cho nên mới nói nhảm rồi!

Thước Mộng như trước lại muốn nhào vào vòng tay Ủy Minh Tuyết, lại bị Ủy Minh Tuyết lạnh lùng đẩy ra té nhào lên mặt đất, Thước Mộng ngơ ngác nhìn Ủy Minh Tuyết cao cao tại thượng, nghe anh tiếp tục nói những lời làm mình thật thương tâm.

– Đúng vậy, tôi trước kia nói thích em cũng chẳng phải là lời nói thật, chỉ là những lời lừa gạt mà thôi. Em chuẩn bị đi đi, người cha em đưa tới cũng sắp đến rồi...

Thước Mộng, đừng tin vào những lời đó, “Yêu em” là lời chân thật nhất của anh!

– Cha gì, em không có cha, em chỉ có mẹ. Trương Thăng ngược đãi em từ nhỏ, ông ta không phải cha em. Còn người xưng là cha ruột kia, từ khi em sinh ra thì đối với mẹ con em không nghe không thấy không biết, ông ta không xứng làm cha em!... Tuyết, em sẽ không đi đâu, anh quên rồi sao? Anh đã từng dối, cho dù anh có đuổi em đi em cũng không được đi, anh nhớ không?

Nhìn Thước Mộng hai mắt đắm lệ ngồi dưới đất, Ủy Minh Tuyết thiếu chút nữa mềm lòng muốn ôm chặt lấy y, để có thể vĩnh viễn giữ y bên cạnh mình, nơi nào cũng không cho đi. Nhưng mà không thể được, chính mình có thể đem cái gì đến cho Thước Mộng chứ, chỉ có cuộc sống không yên ổn cùng tổn thương mà thôi.

– Đó là vì nếu em đi thì 500 vạn của tôi mất trắng, nhưng bây giờ thì không phải nữa rồi, cha ruột em đồng ý trả 1000 vạn để đổi em, tôi mặc dù là người trong giới xã hội đen nhưng cũng là một người kinh doanh, thương nhân chỉ biết đến lợi nhuận, em đừng nói là không tính ra 1000 vạn với một súng vật chỉ dùng để chơi đùa thì cái nào nặng hơn, đừng bắt tôi phải dạy cho em.

– Tuyết, anh không phải người như vậy mà, không phải mà...

Thước Mộng lắc đầu, run rẩy đứng lên kéo lấy quần áo Ủy Minh Tuyết,

– Nói cho em biết đi, tất cả những gì anh nói nãy giờ đều là gạt em, chỉ là nói giỡn với em thôi phải không...

– Tôi việc gì phải gạt em, tôi nói cho em biết tôi là người như thế nào. Chỉ biết đến lợi ích, lãnh khốc tàn bạo, không tin vào cái gọi là “tình yêu” giả dối kia, tôi là người như vậy.

– Tuyết, em không tin, em không tin... Anh say rồi, anh say rồi nên mới nói tầm bậy, em không tin đâu, em không tin...

Thước Mộng thật sự không biết phải nói gì nữa rồi, chỉ lắc đầu không ngừng, không có khả năng, Ủy Minh Tuyết luôn cười hiền lành với mình, Ủy Minh Tuyết lúc nào cũng như sợ yêu thương mình không đủ, Ủy Minh Tuyết lúc nào cũng mạnh mẽ muốn giữ mình lại, như thế nào có thể là giả chứ, không có khả năng...

Ủy Minh Tuyết đau lòng nhìn Thước Mộng, trên mặt chỉ tràn đầy vẻ lạnh lùng nhưng trong lòng thì ngàn lần vạn lần xin lỗi. Thước Mộng, đừng trách anh, trở về với cha ruột của em, ông ta nhất định có thể cho em một cuộc sống tốt đẹp, em sẽ có được hạnh phúc cùng vui vẻ, sẽ không ai có thể làm hại em...

Thước Mộng thương tâm đến mất hết ý thức, khi người Mộ Dung Xuyên phái tới bọn họ đem Thước Mộng ý thức mờ mịt vào trong xe, một người trong đó giao cho Ủy Minh Tuyết chi phiếu 1000 vạn, rất máy móc nói:

– Đây là chủ tịch đưa cho ông, xin mời ông nhận cho, mặc khác chủ tịch có dặn dò, hi vọng ông Ủy đây có thể đừng bao giờ xuất hiện trước mặt thiếu gia nhà chúng tôi.

– Tôi biết rồi, anh cũng nói với Mộ Dung Xuyên, cố gắng chăm sóc Thước Mộng.

Miệng thì trả lời người kia nhưng mắt Ủy Minh Tuyết toàn bộ đều dán lên thân ảnh Thước Mộng trong xe.

– Đó là chuyện đương nhiên, thiếu gia là con duy nhất của chủ tịch, đương nhiên sẽ không bạc đãi cậu ấy, ông Ủy xin yên tâm. Cáo từ.

Nói xong cũng chui vào xe hơi chạy đi.

Ngơ ngác đứng ở cửa, nhìn theo bóng chiếc xe đến khi không còn gì nữa, Ủy Minh Tuyết cảm thấy một dòng chất lỏng nóng ấm từ khóe mắt tràn ra, dọc theo khuôn mặt chảy đến khóe miệng, Ủy Minh Tuyết vươn đầu lưỡi liếm lấy nó, thật đáng...

22. Chương 22

– Ha ha, Hình Hòa, cậu biết không? Tôi đuổi Thước Mộng rồi, đem trả lại cho cha ruột của người ta...

Trong nhà Hình Hòa, Ủy Minh Tuyết ngồi uống rượu một mình. Rượu hôm nay sao kì vậy, tại sao lại đắng đến như vậy, giống như là trái tim mình,

– Không ngờ phải không, cha ruột của Thước Mộng lại là chủ tịch tập đoàn Triều Hà Mộ Dung Xuyên...

– Là ông ta?... Minh Tuyết, anh đừng uống nữa.

Mặc dù ngạc nhiên vì lời của Ủy Minh Tuyết, nhưng Hình Hòa vẫn chú ý khuyên Ủy Minh Tuyết đừng uống rượu.

– Sao vậy, sao lại có thể không uống chứ... Tôi đang uống mừng cho Thước Mộng mà...

Không nghe Hình Hòa nói, Ủy Minh Tuyết ừng ực nốc rượu, sau khi uống thêm vài li, anh chậm rãi mở miệng:

– Ông ta nổi danh với vai trò mệnh thường quân, ông ta có thể cho Thước Mộng cuộc sống rất tốt, có thể cho em ấy một tương lai rực rỡ. Quan trọng nhất là, ông ta là cha ruột của Thước Mộng, có thể cho Thước Mộng một mái nhà. Tôi, tôi có thể cho Thước Mộng cái gì đây? Ngoại trừ tình cảm, thì chẳng còn cái gì cả. Nhưng mà em ấy tuổi còn trẻ như vậy, tương lai sẽ còn vô số cơ hội... Có lẽ một ngày nào đó, em ấy sẽ chấp nhận một cô gái xinh đẹp, hai người bọn họ sẽ yêu nhau, lúc đó tôi chỉ trở thành gánh nặng của Thước Mộng thôi...

Nghĩ đến tương lai Thước Mộng sẽ bên cạnh người phụ nữ khác, sẽ nắm lấy tay người đó, hôn lên môi người đó, thậm chí có thể sẽ kết hôn cùng người đó, Ủy Minh Tuyết hận không thể giết chết được cô gái trong tưởng tượng kia.

Cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy Ủy Minh Tuyết giống như vậy, yếu ớt, đa cảm lại bất lực. Cho dù là lần đầu tiên gặp năm 10 tuổi, mất cả cha lẫn mẹ anh cũng không đau khổ như vậy. Thước Mộng đối với anh mà nói, sợ rằng không thể đo được mức độ quan trọng.

– Minh Tuyết, nếu tôi là anh, tôi sẽ không bao giờ buông tay với điều mình muốn. Nếu yêu nhau, tại sao lại không tranh thủ chứ? Nếu sợ người ta bị tổn thương lần nữa vậy thì hãy dùng hết toàn bộ khả năng của mình để bảo vệ người ta đi. Tại sao lại buông tha dễ dàng như vậy, như vậy không giống anh, anh cho tới bây giờ cũng chẳng quan tâm tới suy nghĩ của người khác sao?

– Tôi có thể không cần người khác, nhưng Thước Mộng thì sao? Chúng tôi yêu nhau vốn chẳng thể công khai rằng mình là đồng tính luyến ái, tôi không muốn Thước Mộng bị người ta đem ra bàn tán. Hơn nữa, Thước Mộng cũng nhất định là hi vọng có thể được cha ruột thừa nhận. Tôi thấy Mộ Dung Xuyên thật lòng muốn bù đắp những thiệt thòi cho Thước Mộng, đưa Thước Mộng cho ông ta, mới là lựa chọn tốt nhất...

Nói xong, Ủy Minh Tuyết lại ngửa cổ lên tu rượu ừng ực.

Hình Hòa đoạt lấy chai rượu trong tay Ủy Minh Tuyết,

– Minh Tuyết, anh đừng uống nữa... Không tốt cho sức khỏe đâu...

Ủy Minh Tuyết nghĩ muốn ra tay chém giết đoạt lại chai rượu trong tay Hình Hòa, nhưng làm thế nào cũng không giật lại được, muốn đi lấy một chai khác, nhưng anh chỉ vừa đứng lên liền ngã nhào. Hình Hòa nhanh chóng bước lại chỗ Ủy Minh Tuyết đỡ anh dậy.

– Minh Tuyết, anh không sao chứ, mau đứng lên...

Đem Ủy Minh Tuyết đỡ lên, không hiểu sao mà cả người lão đảo, cả hai người cứ thế ngã nhào lên salon. Ủy Minh Tuyết hai mắt nhắm chặt nằm đè lên Hình Hòa, hai tay đặt lên chỗ thắt lưng hắn, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt Hình Hòa,

– Mộng, anh rất yêu em...

—

Lúc này Thước Mộng đang ngồi trong xe hơi, ý thức dần dần quay trở lại, y nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật trôi tuột rất nhanh ra sau, biến mất trong bóng đêm, Thước Mộng dần dần rõ ràng, y cùng Ủy Minh Tuyết đã càng lúc càng xa xôi. Nhưng mà y không cách nào tiếp nhận được sự thật này, lúc vừa về nhà vẫn còn rất tốt, lại còn ôm mình nói ra những lời tâm tình, tại sao khi vừa tỉnh lại liền thay đổi như vậy?

Thước Mộng cắn tay mình, cố sức đè nén tiếng khóc chực thoát ra, thân thể run rẩy đã vạch trần tâm tình của y. Y ngoái nhìn ra ngoài cửa sổ, muốn đem bóng đêm bên ngoài thu hút lấy sự chú ý, nhưng cho dù có nhìn bao lâu thì trái tim của y trước sau vẫn đặt bên cạnh người kia...

Thước Mộng ngồi trên ghế salon, ánh mắt lạnh lùng quan sát cái nơi cũng chẳng hề kém cạnh gì so với biệt thự của Ủy Minh Tuyết này, chính là không muốn nhìn đến người đàn ông trung niên trước mặt.

– Tiểu Mộng, ba cuối cùng cũng có thể mang con về rồi, con biết không? Ba rất nhớ con cùng mẹ con...

Không để ý đến Thước Mộng đang lãnh đạm, Mộ Dung Xuyên cứ như đang tự nói với chính mình. Trên mặt tràn ngập sự hoài niệm đối với quá khứ.

– Nghĩ tới tôi? Hừ...

Thước Mộng hừ lạnh,

– Nếu như ông thật sự nghĩ tới tôi vậy tại sao nhiều năm đã trôi qua như vậy ông cũng không đến gặp chúng tôi? Trong lúc tôi và mẹ bị người kia ngược đãi thì ông ở đâu, ở đâu hả?

Mỗi câu nói với Mộ Dung Xuyên lại đem lửa giận của Thước Mộng khơi cao thêm một tầng. Y kích động gào thét, tại sao, nếu thật sự nhớ bọn họ tại sao nhiều năm như vậy lại không xuất hiện, tại sao chưa từng thể hiện bất kì sự quan tâm nào, tại sao không đem mình mang đi lúc Ủy Minh Tuyết mới xuất hiện, tại sao lại đợi đến lúc mình yêu Ủy Minh Tuyết rồi mới hiện ra, tại sao? tại sao...

Mộ Dung Xuyên áy náy thở dài, ông cố nén sự bi ai trong lòng, nói với Thước Mộng:

– Tiểu Mộng, ba từng tìm hai mẹ con, nhưng mà mẹ con lại không muốn đi với ba... Con còn nhớ hồi con 7 tuổi bị người kia đánh bất tỉnh phải vào bệnh viện không?

– Tôi nhớ... Ông là chú đó?

Thước Mộng nhìn Mộ Dung Xuyên, thì ra chú chỉ gặp mặt một lần lúc đó lại là cha ruột của mình.

– Đúng vậy, là ba, Tiểu Mộng, ba là ba ruột của con!

Mộ Dung Xuyên thật cao hứng vì Thước Mộng vẫn còn nhớ mình.

– Mấy ngày nữa ba định đưa mẹ con về đây. Tiểu Mộng, ba người nhà chúng ta rốt cuộc có thể đoàn tụ rồi.

Thước Mộng không để ý đến Mộ Dung Xuyên, lạnh lùng nói:

– Ông bây giờ muốn đoàn tụ, ông biết tôi cùng mẹ bao nhiêu năm qua như thế nào không? Ông có biết mẹ bao lâu nay cực khổ thế nào không? Cho dù là lúc đó mẹ không muốn đi với ông, ông cũng có thể ép bà rồi đi mà, ông thật sự yêu bà sao? Nếu thật sự yêu tại sao không cố gắng đem bà đi?

– Tiểu Mộng, con nghĩ rằng ba không muốn sao? Nhưng mà ba trước kia chẳng có cái gì cả, đem hai mẹ con theo chỉ có thể để cho cả hai chịu khổ thôi. Nếu biết trước Trương Thắng đối xử với hai người như vậy, cho dù chỉ có thể cùng nhau húp cháo qua ngày qua cũng nhất định đem hai mẹ con đi...

– Ông bây giờ nói cái gì mà chẳng được, ông có thể đem toàn bộ sai lầm đẩy lên người cha. Nhưng mà chẳng lẽ ông không sai sao? Nếu lúc đầu không để tôi sinh ra đời thì cha mẹ sẽ chẳng có hạnh phúc như bây giờ. Đầu số gây ra tất cả những tội nợ này là ông, chính là ông!

Thước Mộng gầm rú với Mộ Dung Xuyên. Mộ Dung Xuyên cũng biết Thước Mộng cũng sẽ không thể tiếp nhận nhanh như vậy, nhưng không ngờ được y sẽ tức giận như thế này. Đúng vậy, đầu số chính là mình, nếu mình có bản lãnh thì Mĩ Hà sẽ không bị ép gả cho Trương Thắng, nếu như mình không trở về sau khi Mĩ Hà đã kết hôn, Mĩ Hà ít ra vẫn có thể trải qua cuộc sống bình dị, đều là lỗi của mình, Thước Mộng trách mình cũng chẳng có gì sai.

– Tiểu Mộng à, hôm nay con cũng mệt rồi, con đi nghỉ trước đi. Có gì ngày mai chúng ta nói chuyện tiếp. Dì Thẩm, đưa cậu chủ về phòng đi.

– Vâng ạ, ông chủ... Cậu chủ, mời đi theo tôi.

Thước Mộng liếc nhìn Mộ Dung Xuyên một cái, hừ lạnh một tiếng rồi đi theo dì Thẩm đến phòng Mộ Dung Xuyên chuẩn bị cho mình. Vào trong phòng, Thước Mộng có cảm giác thật quen thuộc. Giống như, giống như là phòng Ủy Minh Tuyết từng chuẩn bị cho mình. Thước Mộng bò lên cái giường Kingsize cũng giống với cái cũ, ôm lấy tấm mền mỏng ngهن ngào:

– Tuyết, anh thật sự không thương em sao? Nhưng mà em vẫn rất yêu anh, cho dù hôm nay anh làm lòng em đau lắm nhưng em vẫn chẳng có cách nào hận anh.

23. Chương 23

Úy Minh Tuyết sau khi “vứt bỏ” Thước Mộng lại trở về làm Úy Minh Tuyết giống như trước kia. Không, không thể nói giống nhau, phải nói là càng tiêu lãnh khốc vô tình. Anh không có chùng mực mà triển khai tranh đấu với bang phái khác, một giây cũng không ngừng, anh không dám ngừng lại, bởi chỉ cần anh ngừng lại dù chỉ một giây sẽ lại nghĩ đến nụ cười tươi tắn như hoa của Thước Mộng, trong lòng sẽ rất đau đớn, rất tịch mịch.

Thước Mộng mất đi Úy Minh Tuyết cũng chẳng thể nào giống như trước kia, chẳng thể nói nên lời nào, rõ ràng y là người hay cười với người khác, bây giờ tuy rằng cũng vẫn rất hòa nhã với xung quanh, nhưng mà vẫn cảm giác được có cái gì đó thật xa cách nơi y, vẫn là cái cười đó, vẫn rất hòa nhã nhưng làm cho người ta cảm giác đó chỉ làm cho có lệ. Sâu trong lòng Thước Mộng có một vết sẹo tên là “Úy Minh Tuyết”. Y từng ảo tưởng có lẽ qua một thời gian, Úy Minh Tuyết sẽ lại xuất hiện trước mặt mình, nói với mình rằng anh vẫn thương mình, anh còn có thể đưa mình trở về, trở về nhà của hai người... Nhưng mà một ngày lại nối tiếp một ngày, kì vọng của Thước Mộng đã chuyển thành thất vọng rồi, y đã thật sự hiểu rằng Úy Minh Tuyết sẽ không bao giờ muốn gặp lại mình nữa.

– Tiểu Mộng, hôm nay đi với ba đón mẹ con về đi.

Vừa mới về cái nơi gọi là “nhà” kia, Thước Mộng liền thấy Mộ Dung Xuyên đứng trước mặt cười tủm tỉm.

Thước Mộng không để ý đến Mộ Dung Xuyên, chỉ đặt túi xách xuống rồi đi ra ngoài. Mộ Dung Xuyên nhìn Thước Mộng một lời cũng không chịu nói với mình thở dài, nhưng trong lòng tự nhủ cố gắng lên, sớm muộn gì Thước Mộng cũng mở lòng ra với mình, gọi mình là “Ba”!

Đi tới nhà trước đây của Thước Mộng, Mộ Dung Xuyên không bình tĩnh như trước đây, mà kích động xoa xoa tay, cuối cùng, cái ngày mà mình chờ đợi suốt 20 năm nay cũng đã đến rồi, chỉ cần mở cánh cửa này ra mình sẽ tìm được hạnh phúc của mình...

– Thước Mộng? Em sao lại về nữa? Úy Minh Tuyết đâu?

Phi Nhiên vừa mở cửa ra thấy Thước Mộng tò mò hỏi,

– Ông là...

Nhìn người đàn ông trung niên xa lạ sau lưng Thước Mộng, Phi Nhiên trong đầu toàn câu hỏi, người bên cạnh Thước Mộng là ai vậy? Nhìn bộ dạng của ông ta không giống như là thủ hạ của Úy Minh Tuyết. Úy Minh Tuyết không phải rất yêu Thước Mộng sao, như thế nào hôm nay lại không đi cùng nhau? Hơn nữa, Thước Mộng hình như tiêu tụy không ít, chẳng lẽ mấy ngày nay xảy ra chuyện gì sao?

– Anh... chúng ta vào nhà đi.

Vừa vào cửa, Mộ Dung Xuyên nhiệt tình tự giới thiệu:

– Chào cậu, tôi là Mộ Dung Xuyên, cậu là Phi Nhiên phải không?

Nghe ông ta tự báo danh tánh, Phi Nhiên có chút ngẩn người, Mộ Dung Xuyên, đó không phải là cha ruột của Thước Mộng sao. Ông ta hôm nay cùng Thước Mộng đến đây, chẳng lẽ là...

– Đúng vậy, tôi là Phi Nhiên. Không biết chú hôm nay đưa Thước Mộng đến đây có việc gì...

– Mặc dù tôi làm vậy hình như có chút không lịch sự, nhưng mà... hôm nay tôi tới là để đưa mẹ cậu đi.

Mặc dù Phi Nhiên cũng nghi ngờ mục đích đến đây của Mộ Dung Xuyên là như vậy, nhưng nghe đến ông ta nói ra không cần che giấu như vậy Phi Nhiên cũng ngán ngán cả người. Ông ta muốn đưa mẹ cùng Thước Mộng đi sao? Vậy cũng tốt, chú Mộ Dung đã nhiều năm như vậy vẫn không quên phải đưa mẹ đi, có thể thấy được ông ta thật sự có tình cảm với mẹ. Rời khỏi cha mình, mẹ mới có thể có hạnh phúc.

– Mẹ còn chưa có về, để tôi gọi điện thoại cho bà, nói bà xin nghỉ phép về sớm một chút.

Phi Nhiên nói chuyện, mở điện thoại gọi mẹ trở về.

Thước Mộng im lặng ngồi ở một bên, nhìn điện thoại trong tay Phi Nhiên. Cái điện thoại kia chính là Minh Tuyết vì bọn họ mà đưa tới. Anh nói, Thước Mộng không thể về thăm mẹ và anh mỗi ngày, nhưng ít ra vẫn có thể hằng ngày gọi điện thoại cho họ... Lúc ấy mỗi lời Minh Tuyết nói đều tràn đầy nhu tình, ánh mắt nhìn Thước Mộng cũng tràn ngập cưng chiều... Nghĩ đến Ủy Minh Tuyết, trong mũi Thước Mộng lại cảm thấy chua xót, hốc mắt cũng dâng lên một tầng nước mắt, nhưng lại quật cường ép lại không cho chảy xuống. Thước Mộng, đừng khóc, đừng vì người ta mà rơi lệ, anh ấy không xứng đáng mà! Trong lòng Thước Mộng thầm nhủ.

Trong phòng khách nhà Thước Mộng giờ đây có 5 người, bản thân cái nơi không lớn lắm này càng trở nên chật chội. Không khí nặng nề làm cho người ta không thở nổi, Mộ Dung Xuyên trong mắt tràn ngập thâm tình nhìn Mĩ Hà:

– Mĩ Hà, để em phải chịu khổ nhiều năm rồi... Đi với anh đi...

Nghe Mộ Dung Xuyên nói ra ý định, Trương Thắng giống như là ăn phải thuốc nổ, nhảy dựng lên, chỉ vào mặt Mộ Dung Xuyên chửi bới:

– Mộ Dung Xuyên, mày có nằm mơ không, năm nó bọn mày hùa nhau làm loạn, cấm sừng tao bây giờ còn định dẫn vợ tao đi? Tao còn chưa chết nha!

Mộ Dung Xuyên không nhìn đến Trương Thắng, vẫn chỉ nhìn mỗi Mĩ Hà, đây là người phụ nữ ông yêu nhất trên đời này, cho dù bà không còn trẻ, cho dù bà vì cuộc sống mà trở nên tàn phai, bà vẫn là người con gái mà ông yêu nhất, hôm nay ông đã đủ bản lĩnh để có thể cho người tâm ái cuộc sống hạnh phúc, ông nhất định sẽ không bỏ qua.

– Mĩ Hà, cùng đi với anh đi. Bây giờ anh đã có thể cho em cuộc sống hạnh phúc. Em vì Trương Thắng cực khổ hai mươi mấy năm, cho dù anh ta có ơn nặng như với nhà em thì ân tình đó cũng đã trả xong rồi? Đi với anh, được không?

Mĩ Hà hai mắt ướt át nhìn Mộ Dung Xuyên, bà làm sao lại có thể làm như vậy, để cho Mộ Dung Xuyên tưởng niệm bao nhiêu năm như vậy, cho dù mình chẳng còn dung mạo như thuở thanh xuân người kia vẫn như cũ không chịu buông tay với mình.

– Mộ Dung... em...

Mĩ Hà khó xử nhìn về phía ba người còn lại, bà có thể làm như vậy sao?

– Con đi, mày cứ thử đi với thằng đó coi...

Trương Thắng nhìn thấy Mĩ Hà tựa hồ như dao động, không khỏi hỗn hển chửi bới lên.

Mộ Dung Xuyên chau mày, rất bức mình nói:

– Tôi biết là chúng tôi có lỗi với anh trước. Nhưng mà anh cũng biết tôi và Mĩ Hà yêu anh, sau đó anh lại ngang ngược xen chân vào. Mĩ Hà vì anh mà chưa từng có một cuộc sống tốt lành, anh bây giờ còn mắng cô ấy là con này con nọ, anh thì tốt lành lắm sao?

– Tao tốt lành kiểu gì thì vẫn tốt hơn mày... Tao mắng cô ta là con đi thì sao, mày đau lòng à? Tao cứ chửi cô ta là con đi đó, tao còn muốn chửi cô ta là đồ không biết nhục, lăng loạn, tàn hoa bại liễu, tao còn muốn chửi vào mặt mấy đứa gian phu *** phụ bọn mày...

– Đủ rồi, cha.

Phi Nhiên thật sự nghe không nổi nữa, cắt ngang tiếng mắng chửi của Trương Thắng.

– Bao nhiêu năm rồi cha đã làm gì cho cái nhà này chưa? Hay là chỉ biết ra ngoài đánh bài, tiền mẹ khổ cực làm ra ngoại trừ nuôi sống chúng tôi còn lại đều bị cha lấy đi. Cha không thông cảm cho bà thì cũng được đi, lại cả ngày đem bà cùng với Thước Mộng ra đánh chửi. Cha có còn là đàn ông không?

Bị con mình mắng, Trương Thắng sững sốt, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, tức giận gào lên:

– Hay lắm, tao nuôi mày lớn như vậy, bây giờ mày quay lại cắn tao à!

– Là ông nuôi tôi sao? Là ông sao? Dựa vào lời ông nói thì tôi đã sớm chết đói.

Phi Nhiên liếc mắt nhìn Trương Thắng, đi tới kéo tay Mĩ Hà,

– Mẹ, mẹ đi với chú Mộ Dung đi. Là một đứa con, con mặc dù rất muốn cha mẹ có thể sống cùng với nhau, nhưng con lại càng muốn mẹ được hạnh phúc. Chú Mộ Dung nói đúng, cha cờ bạc bao nhiêu năm, cho dù là ơn cao hơn trời thì mẹ cũng đã sớm trả đủ rồi... Mẹ, mẹ phải tự mình nắm lấy hạnh phúc đi!

Mĩ Hà kích động nhìn Phi Nhiên, cảm ơn con mình đã thông cảm. Vừa nhìn về phía Mộ Dung Xuyên trong mắt tràn ngập ân nhu cùng vui sướng. Trương Thắng nhìn thấy tình trạng này, liền biết Mĩ Hà đã quyết tâm muốn đi rồi. Hắn cũng không phải không muốn để Mĩ Hà đi, nhưng chẳng thể dễ dàng như vậy. Hắn hận nhiều năm như vậy hận cũng không có giảm bớt, mấu chốt là nếu Mĩ Hà đi, hắn đào đâu ra tiền để đi đánh bài. Hắn nhìn về Thước Mộng đang ngồi im lặng một bên, con người đảo quanh.

– Mộ Dung Xuyên, tao tốt xấu gì cũng nuôi báo cô Thước Mộng đến như vậy, mày nói muốn dẫn con vợ tao đi là có thể dẫn đi sao?

Mộ Dung Xuyên nhìn Trương Thắng, hiểu rõ hắn đang ra điều kiện với mình, tiền đối với ông bây giờ không còn là vấn đề lớn, chỉ cần Trương Thắng đồng ý kí vào giấy li hôn với Mĩ Hà là được.

– Mày ra giá đi.

– 1000 vạn

Trương Thắng ra sức làm tiền. Trong lòng hắn nghĩ, lúc đầu bán Thước Mộng đi cũng được 500 vạn, bây giờ một lớn một nhỏ bán cho Mộ Dung Xuyên 1000 vạn cũng chẳng có gì sai. Nhưng Mĩ Hà cũng không nghĩ như vậy.

– Cái, cái gì? 1000 vạn, Trương Thắng, anh không phải đang làm khó Mộ Dung sao?

Mĩ Hà cũng không biết được thân phận của Mộ Dung Xuyên bây giờ, 1000 vạn sao, đó không phải là một con số nhỏ, bọn họ có thể đào ở đâu ra chứ?

Đối với Mộ Dung Xuyên mà nói, mặc dù không phải là không thể đưa ra, nhưng ông cũng không muốn để cho Trương Thắng có được dễ dàng như vậy. Nếu như mấy năm qua Trương Thắng đối xử tốt với mẹ con Mĩ Hà một chút, ông sẽ rất cam tâm tình nguyện đưa ra thật nhiều tiền, nhưng mà mẹ con Mĩ Hà chẳng nhận được gì cả, mình tại sao lại phải đưa cho kẻ bài hoại này tiền nhiều như vậy.

– 1000 vạn không phải là không thể, nhưng mà... mày không cảm thấy mày quá tham lam sao? Cho tới bây giờ cũng chưa từng đối xử tử tế với Thước Mộng và Mĩ Hà, bây giờ còn há miệng đòi 1000 vạn. Mày nói thử coi mày làm gì mà xứng đáng cầm số tiền đó?

Trương Thắng nghe xong mặt không đổi sắc, tim không loạn nhịp mặt dày nói:

– Tao thay mày chiếu cố bọn nó nhiều năm như vậy, cũng không đuổi bọn nó ra khỏi cửa, lại còn phải đeo cái sừng to như vậy, tao sao lại không xứng với 1000 vạn.

Phi Nhiên chịu hết nổi,

– Cha, ông đừng nói láo nữa, ông khi nào thì chiếu cố bọn họ chứ. Ông cho tới bây giờ chỉ có dùng đánh chửi để đối xử với bọn họ mà thôi!

– Thăng ranh con...

Trương Thắng tức giận, thăng ranh này giờ đã đủ lông đủ cánh rồi, lần này còn vì bọn Thước Mộng mà chống đối lại mình,

– Làm cái gì đó, tao mới là cha của mày!

– Có người cha như ông chẳng thà tôi không có!

Có người cha như vậy, thật sự là sự sỉ nhục đối với mình.

– Mày, mày là đồ bất hiếu, mày, mày...

Trương Thắng vung tay tát vào mặt Phi Nhiên một cái.

Lúc này, Thước Mộng vẫn thờ ơ lạnh nhạt một bên đứng lên, đi tới trước mặt Trương Thắng, dùng hết sức giáng vào mặt Trương Thắng một bạt tai.

– Đây là vì anh Hai đó.

Thước Mộng lạnh lùng phun ra một câu, mà Trương Thắng không nghĩ tới cái tên Thước Mộng lúc nào cũng sợ sệt sẽ đánh mình, ngây ngẩn cả người. Thước Mộng lại dùng hết sức đánh hấn một cái nữa.

– Đây là vì mẹ đó.

Tiếp tục đánh

– Đây là... vì chính tôi.

Đúng vậy, vì chính mình. Khi còn nhỏ hấn ngược đãi mình như thế nào cũng có thể mặc kệ, nhưng nếu không phải hấn đánh bài vay nóng nhiều tiền như vậy thì mình cũng sẽ không biết Ủy Minh Tuyết, như vậy sẽ không yêu Ủy Minh Tuyết, sẽ không bị thương như bây giờ. Nghĩ đến đó, phần hận trong Thước Mộng lại dâng lên, cái tát đó cũng không đủ để phát tiết tất cả oán hận trong người y.

– Ông nói ông chiếu cố chúng tôi nhiều năm như vậy, vậy thì tôi đem tất cả “chiếu cố” đó trả lại cho ông...

Nói xong, nắm tay lại giáng xuống Trương Thắng vẫn còn đang sững sờ, giống như tận hưởng cảm giác tra tấn, Thước Mộng xuống tay càng lúc càng tàn nhẫn, càng lúc càng nhanh, một đám đều dùng hết sức, Trương Thắng cũng không có cơ hội đánh trả.

Cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy Thước Mộng phản ứng như vậy, ba người Phi Nhiên vội vàng nhào đến kéo y ra.

– Tiểu Mộng, con làm sao vậy, đừng dọa mẹ mà!

Mĩ Hà lo lắng đến sốt ruột, đứa con nhu thuận của mình có thể nào lại thay đổi tới mức này, vẻ mặt ngoan lệ tàn độc muốn đem người khác đánh chết làm bà hoảng sợ. Mộ Dung Xuyên cũng rất sợ hãi, ông đoán chừng có lẽ là vì Ủy Minh Tuyết nên y mới ấu đả với Trương Thắng, nhưng mà không ngờ Thước Mộng lại ra tay tàn độc như vậy. Tất nhiên, Trương Thắng rất đáng bị ăn đòn.

Trương Thắng lúc này mới phản ứng lại được, thật kinh khủng, chính mình không ngờ lại bị tên tiểu tiện loại này đánh bầm dập như vậy, hấn muốn đánh trả lại Thước Mộng vài đám nhưng bị Phi Nhiên kéo lại.

– Cha, ông đủ chưa! Ông biết cảm giác bị người khác đánh rồi sao? Thước Mộng chính là từ nhỏ bị như vậy. Đây là “chiếu cố” nhiều năm qua ông dành cho Thước Mộng đó! Em bây giờ chỉ đem củi trả về rừng thôi.

Trương Thắng nhìn Phi Nhiên, lại nhìn về Thước Mộng. Thước Mộng mặc dù bị Mỹ Hà cùng Mộ Dung Xuyên kéo lại, nhưng giờ phút này vẫn hung tợn nhìn hấn, giống như là lúc nào cũng có thể đoạt mạng của mình. Trương Thắng không khỏi cảm thấy sợ hãi. Hấn chính là loại bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, trước kia thấy Thước Mộng dễ ăn hiếp hấn không ngại ngần gì mà đánh y, nhưng bây giờ ánh mắt Thước Mộng lại chẳng khác gì sứ giả địa ngục làm cho hấn cảm thấy ớn lạnh không thôi.

– Như vậy đi, Trương Thắng,

Lúc này Mộ Dung Xuyên mở miệng nói

– Chỉ cần mày đồng ý li hôn với Mỹ Hà, tao sẽ đưa mày 500 vạn tệ, thế nào? Dù sao chúng tao cũng có lỗi với mày trước.

Trương Thắng giống như được đại xá:

– Được được được, tao đồng ý, tao đồng ý.

500 vạn mặc dù ít hơn một nửa so với số mình đòi, nhưng ít ra vẫn còn được một nửa.

Nghe Trương Thắng mở miệng, Mộ Dung Xuyên bảo Mĩ Hà lấy từ trong tập tài liệu của mình đơn li hôn cùng chi phiếu. Chi phiếu Mộ Dung Xuyên đã sớm chuẩn bị từ trước, ông đã nghi ngờ Trương Thắng nhất định sẽ ra điều kiện với mình. Trương Thắng rất nhanh kí xuống, sau như là đang trong vùng ôn dịch muốn bọn họ nhanh chóng rời đi.

Mĩ Hà thu thập hành lí của mình, trước khi đi bà không an lòng nhìn Phi Nhiên:

– Phi Nhiên, mẹ đi, nhưng còn con thì sao?

– Mẹ...

Phi Nhiên ôm lấy Mĩ Hà,

– Mẹ đừng lo cho con mà, con không phải là con nít, mẹ đừng sợ cha ngược đãi con. Mẹ cùng chú Mộ Dung về đi, một lần nữa bắt đầu lại hạnh phúc của hai người.

Mộ Dung Xuyên biết Mĩ Hà không yên, liền đề nghị Phi Nhiên cùng đến ở với bọn họ, lại bị Phi Nhiên cự tuyệt.

– Tôi với các người trở về, danh bất chính ngôn bất thuận. Đây mới là nhà của tôi... Thước Mộng...

Phi Nhiên nhìn Thước Mộng đã bình tĩnh trở lại, rất muốn hỏi có phải em với Ủy Minh Tuyết đã xảy ra chuyện gì rồi hay không, nhưng ngại có người lớn ở đây, hần nuốt ngược lời muốn nói vào trong.

Thước Mộng quay đầu nhìn Phi Nhiên muốn nói gì đó rồi lại thôi.

– Sao vậy anh, có chuyện gì à?

– Không, không có gì... Nhớ giữ gìn sức khỏe!

Hay là tìm cơ hội gặp riêng Thước Mộng rồi hỏi sau cũng được.

24. Chương 24

Trở về biệt thự của Mộ Dung Xuyên, Mĩ Hà ngồi trên ghế salon sang trọng nhưng lại giống như ngồi trên chảo nóng. Lúc này ở nhà, Mộ Dung Xuyên mặt không nhăn một cái cứ thể mà đưa cho Trương Thắng 500 vạn, lại còn dùng một chiếc xe hơi nhập khẩu sang trọng để đón bà về, lại nhìn thấy căn biệt thự này sự hoa lệ vượt xa sức tưởng tượng của mình. Xem ra Mộ Dung Xuyên không phải là chàng sinh viên nghèo như năm đó rồi, mình như vậy xứng đáng ở bên cạnh sao?

Mộ Dung Xuyên nhìn thấy Mĩ Hà mặt ủ mày chau bên cạnh, tưởng bà nhớ đến Phi Nhiên, mở miệng an ủi:

– Mĩ Hà, đừng nghĩ đến Phi Nhiên nữa, chúng ta có thể xuyên gọi điện để con đến đây chơi mà. Huống hồ con cũng đã trưởng thành rồi, sớm muộn gì cũng tách ra khỏi chúng ta.

– Không phải, em không lo cho Tiểu Nhiên. Đứa trẻ đó rất tự lập, em rất an tâm về nó... Mộ Dung, anh bây giờ... em...

Như đã hiểu ý Mĩ Hà, Mộ Dung Xuyên cầm tay bà:

– Mĩ Hà, em đừng để tâm đến những cái đó, em chỉ cần biết rằng bao nhiêu năm nay anh chưa từng quên mẹ con em. Để có thể đoàn tụ với mẹ con em chính là niềm tin cùng động lực để anh cố gắng. Không có hai người anh sẽ không thể có được thành tựu như ngày hôm nay.

– Mộ Dung...

Mi Hà xúc động gọi tên Mộ Dung Xuyên. Lúc này, Thước Mộng ngồi một bên im lặng đứng dậy bỏ đi. Bọn họ xa cách nhiều năm như vậy rồi cuộc cũng có thể ở cùng nhau, chính mình cũng chẳng nên làm kì đà cản mũi.

Trở lại phòng, Thước Mộng ngồi trước cửa sổ nhìn bầu trời ban đêm tĩnh lặng. Hôm nay chính mình lại trở nên ác độc ra tay với Trương Thắng, tâm tình buồn bực giảm bớt không ít. Thật ra bây giờ Thước Mộng có chút hối hận, mình không nên xuống tay với ông ta như vậy, nói kiểu gì thì Trương Thắng vẫn là người lớn, là cha của anh hai.

– Ôi...

Thước Mộng cúi đầu thở dài. Đột nhiên điện thoại báo có tin nhắn. Y kích động chụp lấy điện thoại, rồi lại thất vọng buông ra, thì ra chỉ là tin nhắn quảng cáo, vậy mà mình còn tưởng là anh gọi tới... Thước Mộng vô lực xóa đi tin nhắn đó, màn hình điện thoại lúc này hiện ra hình nền, y cứ si ngốc nhìn hình ảnh Ủy Minh Tuyết cùng mình trong đó. Trong hình là mình cười thật rạng rỡ và hạnh phúc, khi đó mình có được tình yêu của Ủy Minh Tuyết. Ủy Minh Tuyết trên mặt tuy không lộ ra nét cười, nhưng cũng tràn ngập ôn nhu cùng hạnh phúc.

Thước Mộng nhìn một chút lại ngẩng đầu nhìn trời, những ngôi sao lấp lánh vây quanh mặt trăng, dưới sự phụ trợ của những vì sao, mặt trăng lại càng trở nên trong trẻo lạnh lùng đầy cao ngạo, rồi lại lóe lên thứ ánh sáng ôn nhu. Cũng giống như Ủy Minh Tuyết, nhìn vào thì rất lạnh khốc nhưng chỉ là mặt nạ để che giấu mà thôi.

– Tuyết, cho dù anh là độc, em vẫn vui vẻ chịu đựng, cho dù ruột gan đứt ra thành từng khúc em cũng mặc kệ. Anh nói anh không thích em, nhưng không có nói em không được thích anh, vậy thì để em tiếp tục thích anh đi, để em dùng hết sức mà thích anh.

Thước Mộng cầm lấy điện thoại, đối diện với ánh trăng trên cao kia hạ quyết tâm.

Về mặt Thước Mộng chẳng có gì vui vẻ ngồi trong quán cà phê, nhìn người đối diện, cái người đang nói không ngừng này gọi là Liễu Y Đình, là đại tiểu thư của một khách hàng có hợp tác với tập đoàn Triều Hà, cái tên nghe thật văn nhã tú lệ nhưng chẳng hợp với người chút nào.

– Anh cũng không biết có bao nhiêu nam sinh phiền ghê gớm, suốt ngày cứ lèo đèo theo người ta, khi thì gửi thư tình, khi thì tặng hoa phiền muốn chết luôn.

Thanh âm ngọt ngào phát ngán của Liễu Y Đình một lần nữa là phát ra, Thước Mộng trong lòng làm động tác muốn ới, nhìn bộ dạng của cô ta thì làm gì có phiền phức chứ, rõ ràng là muốn tự nâng giá lên. Thật chẳng biết sao lại có người đàn ông nào lại xem cô ta như là của báu. Chỉ có cái vỏ xinh đẹp còn bên trong thì rỗng toét. Trong lòng thì vô cùng chán ghét, Thước Mộng vẫn như cũ giả bộ vô hại, miệng cười ôn hòa:

– Đó là vì cô Liễu có mị lực, người xinh đẹp như vậy ai lại không thích chứ.

Nghe Thước Mộng ca ngợi mình, Liễu Y Đình cực kì đắc ý, những nụ nói:

– Em cũng không phải đặc biệt xinh đẹp hay có mị lực đâu, bất quá so với mấy người bình thường thì hơn một chút thôi, đều là mọi người thương mà nâng bốc thôi.

Nghe đến đó, Thước Mộng thiếu điều muốn ới ra ngoài. Cô ta rõ ràng trưng ra một bộ “ta là đệ nhất mĩ nhân” nhìn thấy mà ghê.

– Thước Mộng, anh đừng lúc nào cũng cô Liễu cô Liễu gọi người ta như vậy. Em gọi anh là Thước Mộng, anh có thể gọi em là Đình Đình mà!

– Ha ha, cứ gọi là cô Liễu là được rồi...

Tôi xin cô, chúng ta chưa có đến mức thân thiết như vậy đâu.

Đang lúc Thước Mộng rầu rĩ chưa biết phải thoát thân như thế nào mà không đắc tội với đại tiểu thư trước mắt đây thì một giọng nói quen thuộc vang lên:

– Thước Mộng, trùng hợp quá!

Thước Mộng ngẩng đầu nhìn người đang đến, cao hứng cực kì:

– Anh, thật trùng hợp. Lại đây, ngồi đi... Anh sao lại đến chỗ này vậy?

Phi Nhiên ngồi xuống dựa vào Thước Mộng, nhìn một chút vào Liễu Y Đình ngồi đối diện, hướng cô ta gật đầu một cái như chào hỏi, lại nói với Thước Mộng:

– Hôm nay không phải cuối tuần sao, ở nhà cũng chẳng có chuyện gì, nên ra ngoài đi loanh quanh. Ở bên ngoài thấy em nên đi vào đây.

Liễu Y Đình nhìn Phi Nhiên một chút, mở miệng nói:

– Thước Mộng, đây là...

Thước Mộng vừa mới rồi gọi hắn là “Anh”? Nhưng bác Mộ Dung không phải chỉ có một người con trai sao?

– Chào cô, tôi là anh của em ấy.

Phi Nhiên tự mình giới thiệu.

Thước Mộng nhìn Phi Nhiên lại liếc nhìn Liễu Y Đình một cái, đôi mắt xinh đẹp lóe lên, nghĩ ra một cách. Y tiến sát vào ngực Phi Nhiên, hai tay như vôi bạch tuộc cuốn lấy Phi Nhiên, lại còn cố ý cất tiếng giận dỗi:

– Anh, em rất nhớ anh đó, anh có nhớ em không?

Phi Nhiên giống như thường cưng chiều xoa đầu Thước Mộng:

– Đương nhiên là nhớ muốn chết!

Nghe được câu trả lời hài lòng, Thước Mộng càng rút ngắn khoảng cách với Phi Nhiên, cơ hồ là áp hết cả người lên Phi Nhiên. Phi Nhiên cũng thấy có chút không đúng, nghĩ muốn đẩy Thước Mộng ra hỏi, nhưng lực bất tòng tâm.

– Thước, Thước Mộng, đừng làm vậy, có người ở đây...

– Không mà, không mà, em thích dựa vào anh như vậy!

Liễu Y Đình nhìn hình ảnh trước mặt, cả mặt đều trở nên xanh mét! Đây là Thước Mộng kiêu mị mà mình đã từng biết sao, trách không được cứ có cảm giác Thước Mộng đối với mình không lạnh không nhạt, thì ra là...

– Thước Mộng, thì ra anh... Anh ta không phải là anh của anh sao?

Liễu Y Đình không cam lòng hỏi.

– Đúng vậy, anh ấy là anh tôi, là người anh tôi yêu nhất... Anh, có đúng không?

Phi Nhiên như là bị thôi miên, vô thức gật đầu. Thước Mộng làm ra bộ mặt hết sức áy náy nói với Liễu Y Đình,

– Cô Liễu, đúng là như cô nghĩ đó, tôi là... Thật xin lỗi!

Liễu Y Đình thấy y thừa nhận, giống như là bị ủy khuất gì lớn lao ghê lắm, xô cửa bỏ đi.

Nhìn Liễu Y Đình rời đi, Thước Mộng đắc ý cực kì, buông Phi Nhiên đang xấu hổ ra nói:

– Anh, xin lỗi nha, mới này phải lợi dụng anh, anh đừng giận nha!

Phi Nhiên trong lòng đang vui vẻ giống như bị tát một xô nước lạnh, hân thoáng có chút thất vọng:

– Không sao... Nhưng mà Thước Mộng, em tại sao muốn gạt cô gái đó, sao vậy?

Thước Mộng bất cần nhún nhún vai:

– Em bị cô ta làm phiền muốn chết, không ra tay tàn nhẫn sợ chẳng dứt ra được, để cho cô ta biết em không hứng thú với phụ nữ chính là biện pháp tốt nhất rồi. Huống chi, em đúng là không có lừa gạt cô ta.

– ... Là vì Ủy Minh Tuyết sao? Là ông ta đem em biến thành đồng tính luyến ái...

– ... Đúng vậy.

Thước Mộng cúi đầu uống cà phê, cũng không có ngẩng đầu lên nhìn Phi Nhiên.

– Anh lần trước quên không hỏi em, em với Ủy Minh Tuyết thế nào rồi? Ông ta tại sao lại đồng ý cho em trở về với cha mình?

Thước Mộng ngẩng đầu liếc Phi Nhiên một cái, lại nhìn nhanh ra ngoài cửa sổ.

– Anh ấy không cần em nữa, cha đưa cho anh ấy 1000 vạn, anh ấy nhận tiền rồi đem em trả về cho cha...

– Thước Mộng...

Nhìn ánh mắt cô đơn của Thước Mộng, Phi Nhiên không biết phải an ủi em như thế nào. Yên lặng một hồi, Phi Nhiên như đã hạ quyết tâm, kéo tay Thước Mộng, kiên định nói:

– Thước Mộng, nếu như Ủy Minh Tuyết không cần em nữa, vậy thì em quên ông ta đi. Cho anh một cơ hội, để anh thay thế ông ta được không?

Thước Mộng kinh ngạc nhìn Phi Nhiên, không biết phải nói cái gì mới tốt. Phi Nhiên tiếp tục nói:

– Anh thích em, thích đã nhiều năm rồi, Thước Mộng, cho anh một cơ hội được không, nếu Ủy Minh Tuyết bỏ rơi em, vậy thì để anh yêu em!

Thước Mộng rút bàn tay đang bị Phi Nhiên nắm:

– Anh, xin lỗi, em chỉ yêu Ủy Minh Tuyết, cho dù anh ấy không quan tâm đến em nữa, em vẫn yêu anh ấy... Tình cảm dành cho anh ấy trong em đã trở thành lời nguyện rồi, em bây giờ chẳng thể nào tiếp nhận hay đáp lại tình cảm của người khác nữa. Anh, anh sẽ gặp người của riêng mình...

Bị Thước Mộng từ chối Phi Nhiên chỉ bình thần cười, sớm biết rằng thế nào cũng sẽ có kết cục này, kì thật đã sớm biết rõ, Thước Mộng đối với hắn chỉ có tình cảm anh em, chỉ là chính mình không có cách nào buông tay được cảm giác với Thước Mộng mà thôi, bây giờ cũng đã nói được rồi, hắn rốt cuộc cũng có thể buông tay chuyện với Thước Mộng rồi.

– Thước Mộng, chúng ta vẫn là anh em phải không?

Thước Mộng nhìn Phi Nhiên,

– Dạ, anh mãi mãi là anh của em, là người quan trọng nhất!

25. Chương 25

– Cha, mẹ, con về rồi.

Thước Mộng vào đến trong nhà đã thấy Mộ Dung Xuyên tái mặt ngồi trên ghế salon, Mi Hà thì vẻ mặt không biết phải làm sao. Thước Mộng trong lòng cười lạnh một tiếng, hừ, xem ra tốc độ truyền bá thông tin của Liễu Y Đình cũng nhanh thật.

– Anh còn mặt mũi trở về sao? Mặt của cha cũng bị anh làm mất hết rồi.

Mộ Dung Xuyên khuôn mặt nghiêm khắc, lời nói ra cũng hết sức tức giận. Mới vừa rồi đối tác của mình, chủ tịch Liễu cha của Liễu Y Đình gọi điện thoại nói lại lời của con gái, mặc dù ngoài mặt không trách cứ gì, nhưng rõ ràng là hết sức không vui. Nghĩ đến Thước Mộng quả nhiên dám nói với người khác mình là đồng tính luyến ái, ông liền cảm thấy thể diện chẳng còn biết để vào đâu nữa rồi.

– Cha, cha nói gì con không hiểu. Con sao lại làm cha mất thể diện rồi?

Thước Mộng chẳng hề úy kị cứ thế mà nhìn thẳng vào Mộ Dung Xuyên.

Nhìn thái độ Thước Mộng như thế chẳng làm cái gì sai, lửa giận của Mộ Dung Xuyên càng bùng lên, thoáng cái đứng lên khỏi ghế salon đến trước mặt Thước Mộng mà giáng xuống một bạt tai:

– Anh tại sao lại đi nói với người khác mình là đồng tính luyến ái. Anh không thích Đình Đình thì cứ việc nói, tại sao lại dùng cách này để gạt người ta? Chuyện đồng tính có thể lấy ra nói loạn hay sao?

– Mộ Dung, đừng vậy mà...

Mĩ Hà một bên cũng vội vàng đứng lên, kéo Mộ Dung Xuyên đang thịnh nộ ra, quay đầu nói với Thước Mộng,

– Tiểu Mộng, nhanh, xin lỗi cha đi!

Thước Mộng ôm một bên mặt bị đánh, nhìn Mỹ Hà, quật cường mà nói:

– Tại sao lại phải xin lỗi, con không làm gì sai.

– Đứa ngốc này, đồng tính luyến ái là chuyện có thể nói càn hay sao? Con không thích Đình Đình thì có thể nói thẳng mà...

– Không có, con không có nói càn.

Thước Mộng hít sâu một hơi, quyết định thẳng thắn nói với mẹ:

– Con đúng là như vậy.

Nghe được Thước Mộng thừa nhận chính mình là đồng tính luyến ái, Mỹ Hà ngẩn ngơ cả người. Tại sao lại như vậy, đứa nhỏ luôn luôn nhu thuật, như thế nào lại có thể là đồng tính luyến ái. (Dì Mỹ Hà à, đừng ngạc nhiên như vậy, hai đứa con của dì đều là như vậy a!)

– Tiểu Mộng, con đang gạt chúng ta phải không? Nói đi, nói con đang giỡn với mẹ đi...

Thước Mộng xoay người, không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng cùng đau xót của mẹ:

– Xin lỗi, mẹ. con không có gạt mẹ... Con quả thật đúng là thích đàn ông!

– Đứa con bất hiếu này, con, con, con muốn chọc cho cha chết mới vừa lòng phải không?

Mộ Dung Xuyên tức giận dậm chân, hận không thể tiến lên cho Thước Mộng một trận, nhưng lại bị Mỹ Hà ngăn cản.

– Cha, cha đã biết trước rồi, không phải sao?

Thước Mộng nhìn thẳng vào Mộ Dung Xuyên, ông ấy đã biết từ lâu rồi, ông ấy nếu có thể đoạt lại mình trên tay Ủy Minh Tuyết, như vậy cũng biết quan hệ của mình với Minh Tuyết là gì rồi.

– Con... Cha biết thì sao chứ? Cha muốn con thay đổi lại cho đúng với bản chất, con như vậy vốn là không đúng!

Ông quả thật biết được quan hệ của Thước Mộng với Ủy Minh Tuyết, nhưng ông cho rằng Thước Mộng chỉ là vì bị *** uy của Ủy Minh Tuyết bức bách. Chỉ cần đem Thước Mộng trở về, không để cho bọn họ gặp mặt nữa, giới thiệu cho Thước Mộng vài cô gái thì Thước Mộng sẽ tự nhiên trở lại bình thường. Nhưng mà không ngờ...

– Cái gì là đúng, cái gì là sai? Tình cảm trên thế giới này thì làm gì có đúng sai chứ. Con chỉ là yêu người cùng giới tính thôi, trong mắt các người có thể là con sai, nhưng mà trong mắt con thì các người làm sao biết có phải là sai hay không?

Thước Mộng vừa nói, lại nghĩ đến Ủy Minh Tuyết, nước mắt không tự giác rơi xuống.

Đã vốn bị phần nộ vây hãm Mộ Dung Xuyên lại nghe những lời Thước Mộng nói càng giận điên lên:

– Anh ngay cả chết cũng không hối hận phải không? Anh còn mạnh miệng như vậy? Được lắm, anh cút, cút đi cho tôi. Tôi không có người con như vậy.

– Mộ Dung, chuyện đâu còn có đó mà? Tại sao lại đuổi con đi chứ?

Luôn thương yêu Thước Mộng Mĩ Hà trở nên vội vàng, ngay cả đứa con mà cũng từ bỏ, cũng không thêm để ý mà đuổi đi như vậy sao. Đuổi đi rồi con sẽ sống ra sao chứ?

– Em nhìn đi, nó như vậy thà chết cũng không hối cải. Anh thà rằng không có đứa con như vậy!

Thước Mộng nhìn cha mẹ, quì xuống dập đầu,

– Mẹ, Thước Mộng bất hiếu, sau này không có cách nào bên cạnh mẹ rồi, mẹ đừng trách con...

Vừa nói, lão đảo đứng lên chạy ra ngoài.

Mĩ Hà nhìn Thước Mộng chạy đi, muốn bắt con lùi trở về, lại bị Mộ Dung Xuyên kéo lại.

– Đừng đuổi theo đứa con bất hiếu đó nữa... Đem trở về chúng ta còn mặt mũi nào?

– Mộ Dung, con là gì thì vẫn là con của chúng ta mà... Con vẫn còn là học sinh, anh đừng đuổi con ra ngoài như vậy, con sẽ sống như thế nào đây? Anh muốn giết con mình hay sao?

Mĩ Hà nước mắt lưng tròng nhìn Mộ Dung Xuyên.

– Nhưng nó là đồng tính...

– Em mặc kệ con có phải là đồng tính hay không, con là con em. Mộ Dung, anh lại nhìn mặt mà bắt hình dong, tại sao lại để trong lòng như vậy? Tiểu Mộng là đồng tính trong lòng nhất định đã rất khổ sở rồi, chúng ta không thể an ủi con thì thôi, lại còn đuổi con ra ngoài, con sẽ đau lòng biết chừng nào...

Mĩ Hà tức giận đánh đấm Mộ Dung Xuyên, khóc nức nở, ngã vào trong ngực ông, nghẹn ngào:

– Yêu người cùng giới tính là có tội sao? Mộ Dung, nếu như Tiểu Mộng ở cùng một cô gái nào đó mà chẳng thể được hạnh phúc, em chẳng thà để cho con được bên cạnh người đàn ông mà con thích. Con cái có phước của con cái, em chỉ cần Tiểu Mộng được hạnh phúc là quá đủ rồi! Mộ Dung, chúng ta có Tiểu Mộng là quá tốt rồi, chúng ta tìm con trở về được không?

Nhìn người thương hai mắt đầm lệ, trong lòng Mộ Dung Xuyên mềm đi rất nhiều, ông thở dài, cái gì cũng không nói, chỉ gắt gao ôm lấy Mĩ Hà. Muốn ông thừa nhận con mình là đồng tính luyến ái, thật sự là làm khó quá mà...

26. Chương 26

Thước Mộng một mình ở bên ngoài lương lự, lúc này y phải đi đâu đây? Bị trong nhà đuổi đi rồi tương lai y sẽ như thế nào đây? Thước Mộng ngồi ở công viên ven đường nhìn xe cộ chạy qua lại, rõ ràng là nơi rất náo nhiệt, tại sao mình lại cảm thấy cô độc đến lạ thường?

– Ba, mẹ, Bảo Bảo muốn đi chơi xích đu trong công viên!

– Được, ba mẹ đưa Bảo Bảo vào chơi xích đu. Bảo Bảo muốn chơi gì cũng được cả!

Thước Mộng nhìn gia đình đi ngang qua mặt y, khung cảnh vui vẻ này vốn là mình ao ước từ khi còn nhỏ nhưng chẳng bao giờ được. Y vùi mặt vào hai tay, một giọt nước mắt trong suốt chảy qua kẽ tay. Tại sao? Mình chỉ ao ước có như vậy thôi, chỉ muốn có một gia đình ấm áp cũng người yêu mình mà thôi, tại sao cái gì cũng không có?

– Anh, anh ơi!

Tiếng nói trẻ con mềm mại vang lên, Thước Mộng cảm giác có một lực nhỏ nhỏ đang kéo tay áo của mình.

– Anh không vui sao?

Thước Mộng ngẩng đầu, là bé trai đi cùng gia đình ban nãy, bé tròn xoe hai mắt nhìn Thước Mộng, tay đưa qua một cây kẹo đường.

– Anh đừng buồn nữa, Bảo Bảo tặng ăn kẹo đường... Bảo Bảo nói cho anh bí mật này nha, mỗi lần Bảo Bảo không vui, ba mẹ sẽ cho Bảo Bảo một cái kẹo đường, sau đó Bảo Bảo tự nhiên vui lại hà!

Thước Mộng chần chừ cầm lấy cái kẹo đường từ tay bé, bé lại mở miệng nói

– Anh ăn kẹo đi, ăn xong sẽ tốt ngay.

Thước Mộng mở ra giấy bọc, liếm liếm kẹo đường trong tay, thật sự rất ngọt, mùi vị ngọt ngào như là hạnh phúc này làm cho người ta thật muốn khóc.

Nhìn Thước Mộng nước mắt lại càng nhiều hơn, bé cuống quýt:

– Làm sao vậy, anh? Không anh được sao? Anh đừng khóc!

Nói xong vội đưa tay muốn giúp Thước Mộng lau lệ nơi khóe mắt.

Thước Mộng bắt được tay của bé,

– Không sao đâu, ăn ngon lắm, cảm ơn Bảo Bảo, anh rất vui mà! Có đôi khi khóc không phải vì không vui mà là vì vui quá nên khóc, hiểu chưa?

Bé không rõ Thước Mộng nói gì, vui quá cũng khóc là sao? Bất quá anh đã nói là mình đang vui như vậy là tốt rồi. Bé cười với Thước Mộng vẫy tay:

– Em phải cùng đi với ba mẹ, bai bai anh!

– Bai bai Bảo Bảo!

Thước Mộng cũng vẫy tay với bé, nhìn cả nhà ba người bóng lưng dần xa, Thước Mộng cúi đầu, nhìn kẹo đường trong tay. Đã bao lâu rồi không có cảm giác hạnh phúc ngọt ngào như thế này rồi...

– Minh Tuyết, ăn một ít gì rồi nghỉ ngơi một chút đi.

Hình Hòa để mâm thức ăn xuống, vẻ mặt lo lắng nhìn Úy Minh Tuyết đang vùi đầu vào máy tính.

– Tôi chưa muốn ăn lúc này, để chút nữa đi.

Úy Minh Tuyết cũng không ngẩng đầu lên nói, tiếp tục cắm đầu vào công việc của mình.

– Nhưng mà... Anh đã mấy ngày chưa có chú ý ăn uống rồi, người nào mà chịu cho được?

– Không sao đâu, tôi hiểu rõ về sức khỏe của mình nhất mà. Tôi chưa đói bụng.

Nhìn Úy Minh Tuyết như thế nào cũng không chịu ăn cơm, Hình Hòa thở dài đi ra ngoài. Qua hồi lâu, hẳn lần nữa đi tới phòng sách của Úy Minh Tuyết, thức ăn để một bên vẫn chẳng có ai đụng vào, mà Úy Minh Tuyết thì gục đầu ngủ bên cạnh bàn máy tính. Hình Hòa đắp thêm cho Úy Minh Tuyết cái chăn mỏng.

– Mộng, xin lỗi... Đừng hận anh... Anh chỉ muốn tốt cho em... Mộng...

Nghe Úy Minh Tuyết nói mơ, Hình Hòa bất đắc dĩ cười khổ,

– Anh thật là, nếu thích người ta tại sao lại muốn buông tay chứ? Mặc kệ Mộ Dung Xuyên có phải là cha ruột của người ta hay không, đồng tính luyến ái hay xã hội đen thì có là gì chứ? Tình yêu là tất cả mà, anh biết không? Bây giờ thì hay chưa, đem chính mình biến thành khổ cực như vậy... Ngu ngốc!

Từ nhà Úy Minh Tuyết đi ra, Hình Hòa cũng trở lại nhà của mình, đang khi muốn mở cửa đi vào, đột nhiên phát hiện bên cạnh có một người cuộn tròn. Hình Hòa vội đi qua xem thử.

– Thước Mộng?... Thước Mộng, tỉnh tỉnh... Em tại sao lại ở đây?

Thước Mộng đang thiu thiu ngủ bị kéo tỉnh, y mơ mơ màng màng vuốt vuốt hai mắt,

– Anh Hình Hòa, anh về rồi?

– Mau đứng lên, sao lại ngủ ngoài cổng vậy?

Hình Hòa kéo Thước Mộng, đem y vào nhà mình.

Thước Mộng ngồi trên ghế salon, chân tay lúng túng:

– Di động em hết pin, cho nên không có cách nào gọi điện thoại cho anh được, anh lại không có nhà, cho em em chỉ biết ngồi đợi ngoài cửa...

Hình Hòa đưa cho Thước Mộng một li cacao nóng,

– Uống đi cho ấm người, từ từ uống... đũa ngốc này, sao em không đến nhà Minh Tuyết mà tìm?

Thước Mộng nhận lấy li cacao nhưng vừa định uống nghe được hai từ “Minh Tuyết” lại buông cái li trong tay ra:

– Em... em sợ... Em sợ anh ấy lại nói những lời làm em đau lòng, em cũng không biết phải đối diện với anh ấy như thế nào... Anh Hình Cùng, em bị cha đuổi ra khỏi nhà...

– Cái gì...

Hình Hòa ngẩn người,

– Tại sao?

Thước Mộng ngoan ngoãn như vậy, Mộ Dung Xuyên tại sao lại đuổi y ra ngoài?

– Bọn họ biết tính hướng của em, cho nên đuổi em đi... Anh Hình Hòa, em bây giờ chẳng có chỗ nào để đi cả, anh có thể cho em ở nhờ không? Em sẽ đi ra ngoài làm thêm, đến lúc đó em sẽ dọn ra, sẽ không quấy rầy anh lâu đâu.

– Nói vậy đi, em ở chỗ này anh Hình Hòa hoan nghênh còn không kịp. Em cứ yên tâm ở đây đi.

Hình Hòa trấn an Thước Mộng, bây giờ phải tính làm sao cho Thước Mộng đây? Mặc dù có thể để y ở lại nhà mình, nhưng đó cũng chẳng thể lâu dài được. Có nên báo cho Minh Tuyết không đây?

– Anh Hình Hòa... có chuyện này...

Đang lúc Hình Hòa chìm trong suy tư, Thước Mộng mở miệng:

– Anh có thể đừng nói với Ủy Minh Tuyết chuyện của em không? Em sợ anh ấy đến đây, lúc đó em lại không biết phải đối mặt với anh ấy như thế nào cả. Em cũng sợ nếu anh ấy không đến, em sẽ vì anh ấy không cần em mà thêm khổ sở... Anh Hình Hòa, có được không?

Nhìn khuôn mặt khổ sở của Thước Mộng, Hình Hòa gật đầu. Nhưng mà không có nói cho Ủy Minh Tuyết thì tốt sao? Ôi, cứ chờ qua một hai ngày nữa rồi tính tiếp vậy.

27. Chương 27

Hôm nay, Thước Mộng sau khi tan học không có vội vã trở về nhà Hình Hòa, mà đi loay quanh không mục đích trên đường. Bị đuổi ra ngoài cũng đã 3 ngày rồi, cha mẹ cũng không gọi cho mình một cuộc, xem ra thì đúng là họ thật sự rất tức giận rồi! Cũng phải, có người nào biết con mình là đồng tính luyến ái mà lại cao hứng đâu? Cũng chẳng trách cha tức giận như vậy! Nhưng mà mình cũng rất giận chứ bộ, lại sao cứ ép mình gặp mấy con gấu mẹ đối trá núp bóng đại tiểu thư đó chứ, chẳng thà nói y đi chết còn tốt hơn.

Đang lúc Thước Mộng bần thần nghĩ ngợi, y nghe được tiếng nói của một người mà đời này không nghĩ là sẽ đụng mặt lại nữa.

– Ôi chào ~ Đây không phải là Mộ Dung Thước Mộng Đại công tử nhà Mộ Dung sao? Như thế nào chỉ đi có một mình vậy, anh trai tình nhất của anh đâu rồi?

Liều Y Đình cất giọng the thé như xé vải chọt thẳng vào trong lỗ tai Thước Mộng

Thước Mộng liếc mắt nhìn cô ta một cái, định bỏ đi, Liễu Y Đình thế nhưng lại kéo Thước Mộng lại

– Như thế nào lại đi rồi? Không bằng lại đây ngồi với tôi một chút.

Thước Mộng rút tay áo ra, lãnh đạm trả lời:

– Không cần đâu, cô Liễu, cô ra lệnh một tiếng thì có bao nhiêu người muốn ngồi cùng cô mà. Tôi không rảnh để hầu cô.

– Sao vậy, Mộ Dung công tử lớn như vậy mà biểu hiện kém quá nha? Tôi cũng đâu có ăn thịt anh, anh sợ cái gì? Hay là anh lo lắng anh trai tình nhân của mình sẽ hiểu lầm?

Liễu Y Đình dù ngoài mặt mỉm cười, nhưng trong lòng thì tràn ngập khinh bỉ với loại người đồng tính luyến ái này. Hừ Liễu Y Đình mình muốn tìm loại đàn ông nào mà chẳng được, lại đi cảm mến cái tên đồng tính này, nghĩ đến là trong bụng liền nổi giận mà.

– Hiểu lầm? “Anh trai tình nhân” của tôi sẽ hiểu lầm cái gì? Hiểu lầm tôi với cô quen nhau sao? Cô mơ tưởng quá nhiều rồi, anh ấy rất tin tưởng tôi, cũng biết ánh mắt của tôi rất cao!

Quả thật, loại đại tiểu tư được nuông chiều đến hư hỏng như Liễu Y Đình thì căn bản không có cửa để mà so sánh với Ủy Minh Tuyệt được.

– Anh, anh, ý anh là gì?

Anh trai tình nhân của y biết ánh mắt y cao ra sao sao, không phải ý nói mình là kẻ hạ đẳng chẳng xứng để y để vào mắt sao?

– Ý của anh là tôi rất kém cỏi sao?

Thước Mộng cười cười:

– Ôn trời, tôi còn tưởng cô đoán không ra đấy! Xem ra cô Liễu đây cũng rất cố gắng thông minh mà.

– Đó là đương nhiên...

Liễu Y Đình đắc ý hừ nhẹ hai tiếng, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng,

– Anh, ý anh là gì?

Nhìn bộ dáng Liễu Y Đình thờ hồng học, Thước Mộng cảm giác tâm tình tốt lên rất nhiều,

– Cô Liễu cảm thấy ý tôi như thế nào thì đúng là như thế ấy đó, tôi không việc gì phải giải thích. Còn nữa, tôi cảm thấy cô rất đáng ghét, tôi van cô lần sau có gặp tôi thì cũng làm như không thấy có được không? Nói chuyện với cô tôi sợ mình bị tổn thọ lắm!

Nói xong Thước Mộng cũng chẳng quay đầu lại nhìn cứ thế mà bỏ đi, chỉ để lại Liễu Y Đình đang phùng phùng lửa giận.

Thước Mộng một mình đi về nhà Hình Hòa, vừa đi vừa cười, chính mình hóa ra cũng biết quan co chữ người khác rồi đấy, nhất định là do Ủy Minh Tuyệt nhiễm vào mà?! Ủy Minh Tuyệt, tội của anh không nhỏ chút nào nha!

Trong lúc Thước Mộng còn đang vừa đi vừa nghĩ, y lại không thấy có một chiếc xe bí mật bám đuôi phía sau...

—
– Ui... đầu đau quá...

Thước Mộng mơ mơ màng màng tỉnh lại. Đột nhiên cảm thấy đầu mình rất choáng váng, đang muốn lấy tay day day thái dương mới phát hiện ra mình đang bị trói, hai mắt cũng bị bịt lại. Mình bị bắt rồi?

Trong khi Thước Mộng còn đang hoảng hốt vì sao mình bị bắt thì nghe tiếng bước chân vọng đến, Thước Mộng vội vàng nằm xuống đất giả bộ chưa tỉnh lại.

– Chính là nó?

Một giọng nói lỗ mãng trối vào tai Thước Mộng. Bọn họ là ai, tại sao lại bắt cóc mình, là muốn tống tiền cha sao?

– Đúng vậy, đại ca, bọn em trước đã từng thấy tận mắt, tuyệt đối sẽ không sai đâu!

Một lời nịnh nọt khác vang lên.

– Hóa ra lại là con trai à? Thì ra là thằng đó có sở thích này, trách không được Hải Diễm lại tấn công vào sào huyệt của chúng ta, hừ!

Người có giọng lỗ mãng tràn đầy phần hận cùng khinh thường. Thước Mộng càng lúc càng cảm thấy kì quái, hình như bọn họ muốn không chế người khác chứ không phải cha mình, vậy bọn họ bắt mình tới làm cái gì? Chẳng lẽ bắt sai người sao? Không thể nào như vậy chứ, ông trời à, ông đừng có giỡn như vậy nha!

– Mày, đem thằng nhóc đó tỉnh lại cho tao.

– Dạ, đại ca.

Tiếp sau đó, Thước Mộng cảm thấy lưng mình bị người kia đá vài cước, Thước Mộng làm bộ vừa mới tỉnh lại, vô lực nói:

– Đau quá đi... đầu đau quá... Đây là đâu vậy?

– Mày chính là trai bao của Ủy Minh Tuyết?

Cái người có vẻ là đại ca kia mở miệng khinh thường hỏi. Lúc này thằng nhóc này còn đưa lưng về hướng bọn họ thành ra nhìn không thấy tướng mạo ra sao. Bây giờ đối mặt với hắn, mặc dù hai mắt đã bị bịt kín nhưng xem ra y đúng là cũng có chút nhan sắc. Bất quá, cho dù xinh đẹp như thế nào thì cũng là đàn ông, lại có thể dưới thân hầu hạ một thằng đàn ông khác, nghĩ đến đó tự nhiên cảm thấy thật ghê tởm.

Mà Thước Mộng vừa nghe đối phương nhắc tới Ủy Minh Tuyết liền trở nên ngây dại. Thì ra những người này là kẻ đối nghịch với Ủy Minh Tuyết.

– Không phải, tôi không biết ai là Ủy Minh Tuyết, cũng chẳng phải là trai bao gì cả, các người nhất định là bắt lộn người rồi... Xin mấy người thả tôi ra đi, xin mấy người!

– Hừ, kích động như vậy làm cái gì? Bao che cho nó như vậy, xem ra rất là lo lắng cho nó à.

Lão Đại (tạm thời gọi bằng cái tên đó đi) lộ ra vẻ mặt ti tiện, rút điện thoại di động bắt đầu bấm số, chuông reo một hồi lâu đầu bên kia mới có người bắt máy.

– Alo, ai đó?

Đầu bên kia cất lời, thanh âm Ủy Minh Tuyết rõ ràng vọng đến bên này. Nghe được thanh âm quen thuộc, Thước Mộng trong lòng cảm thấy thật ấm áp, trong mũi cũng chua xót, nước mắt rất nhanh tràn ra khỏi khóe mắt, thấm vào trong mảnh vải bịt mắt.

– Ủy Minh Tuyết, mày có vẻ bận rộn quá nhỉ, điện thoại kêu lâu vậy mới bắt máy, chẳng lẽ mày định mặc kệ an nguy của người tình sao?

– Là mày... mày có ý gì?

Ủy Minh Tuyết bên kia có chút sững sốt.

– Có ý gì? Chẳng có ý gì cả! Chỉ là muốn chiêu đãi người tình bé nhỏ của mày vài ngày thành ra báo cho mày một tiếng!

– Người tình bé nhỏ? cái gì mà người tình bé nhỏ?

– Ủy Minh Tuyết, mày không cần giả ngu, thủ hạ của tao hôm nay thấy thằng trai bao của mày, nếu mày muốn gặp lại nó thì tốt nhất nên nghe lời tao một chút đi...

– Tao nghĩ mày lầm rồi, tao từng có trai bao, nhưng tao đã sớm vứt bỏ nó rồi. Hừ, mày lại đi bắt một đứa bị tao chơi chán rồi bỏ đem ra uy hiếp tao sao, không có bản lãnh như vậy, trách không được tại sao bang của mày lại bị tao thôn tóm nhanh vậy.

Úy Minh Tuyết cắt ngang lời Lão Đại nói tiếp,

– Mày nếu không chê thì cứ chiều dài nó đi, tao không rảnh ngồi nói phét với mày.

Nói xong tiện tay cúp điện thoại luôn.

Lão Đại bên đầu này tức giận thiếu chút nữa thì quăng luôn điện thoại trong tay.

– Con mẹ nó, tại sao lại như vậy chứ?... Mẹ, bọn mày không phải nói bắt nó về tuyệt đối là có tác dụng sao?

Lão Đại túm lấy áo bọn thụ hạ giường nằm dầm lên.

Thước Mộng lúc này nước mắt tuôn ra càng nhiều, nhớ lại những lời lạnh lùng Úy Minh Tuyết nói lúc này, hoàn toàn chẳng quan tâm đến an nguy của y. Thì ra chỉ có mỗi mình ảo tưởng Úy Minh Tuyết sẽ rất sốt ruột lo lắng, thì ra chỉ có chính mình hi vọng xa vời mà thôi. Chính mình cũng đã sớm biết rõ, cái ngày mà Úy Minh Tuyết đem mình vứt bỏ thì mình cũng nên tự hiểu, nhưng mà mình lại cứ ôm ảo tưởng, có lẽ là anh có khổ tâm gì đó cho nên mới không cần mình, sớm muộn gì anh cũng sẽ đến tìm mình. Nhưng bây giờ... Tỉnh lại đi thôi...

28. Chương 28

Mấy kẻ thủ hạ bị chính Lão Đại của mình ra tay đánh tâm tình cực kì khó chịu, đợi Lão Đại ra ngoài, hần đi tới trước mặt Thước Mộng, tức giận đập Thước Mộng mấy đá, Thước Mộng chịu không nổi liền ngã xuống mặt đất, trên người chẳng cảm thấy bất kì đau đớn nào cả, nổi đau lớn nhất đều do những lời tuyệt tình lạnh khốc mà Úy Minh Tuyết khoét xuống lúc này. Thước Mộng ngã lên mặt đất lạnh lẽo, yên lặng hứng tất cả những quyền đâm cước đá của người kia, cũng chẳng xin tha cũng chẳng khóc lóc, giống như người đang bị đánh chẳng phải là y.

– Mẹ nó, mày đừng nói là ghiền bị đánh nha, bố mày xuống tay không nhẹ vậy mà mày chẳng phản ứng gì?!

Người kia thấy Thước Mộng không có phản ứng, cảm thấy rất hứng thú, ra tay càng nặng hơn. Một lát sau, cũng cảm thấy chẳng thú vị gì nữa, người kia cũng dừng tay lại. Nghỉ ngơi một lúc rồi cũng bỏ ra ngoài.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại một mình Thước Mộng, y quì rạp trên mặt đất, cảm nhận được từng luồng khí lạnh từ mặt đất tràn ngập vào cơ thể mình. Lạnh quá, thân thể lạnh, tinh thần cũng lạnh...

Chung qui cứ tưởng rằng Úy Minh Tuyết là thật tâm với mình, cho dù lần đó anh làm chuyện không phải với mình, chính mình vẫn cảm thấy anh làm vậy là vì muốn tốt cho mình, lại còn ôm hi vọng một ngày nào đó có thể trở về bên cạnh anh một lần nữa, hai người có thể vui vẻ tận hưởng cuộc sống có nhau, thì ra tất cả chỉ là ảo mộng của mình mà thôi. Đúng vậy, làm sao có thể quên được thân phận của mình với anh chứ. Sủng vật, mình cũng chỉ là một đứa để cho anh phát tiết mà thôi. Khi vui vẻ thì có thể ôm một cái khích lệ, khi chán rồi thì một cước đá văng đi. Thước Mộng cười thê thảm, cười mình tại sao lại ngu như vậy, cười mình lại có thể đơn giản như vậy mà một lòng đi yêu người khác. Chính mình mới rồi còn vì anh mà lo lắng, sợ mình có trở thành gánh nặng của anh hay không. Buồn cười là anh chẳng chút nào quan tâm đến mình. Đau không? Đau quá đi! Thân thể đau đớn chỉ là tạm thời, qua vài ngày thì vết thương nào rồi cũng sẽ lành, sẽ không còn đau đớn nữa. Nhưng mà trái tim thì làm sao đây? Trái tim nếu đã bị thương thì bao lâu mới có thể lành được.

– Lão Đại, vậy thằng nhóc kia giờ tính sao?

Không biết qua bao lâu mấy người kia đã trở lại.

– Còn làm gì nữa? Úy Minh Tuyết chẳng cần nó, khác nào trắng tay rồi.

Lão Đại kia hung hăng cú đầu thủ hạ mình một cái,

– Chưa thăm dò tin tức cho chính xác đã lo bắt người, bây giờ muốn thả ra cũng không xong nữa, mày thiệt là đồ vô dụng mà!

– Ui da ui da, Lão Đại bớt giận mà...

Tên thủ hạ ôm đầu cầu xin tha thứ.

– Em có ý này, lão Đại!

– Cái gì?

– Em thấy thằng ranh kia da trắng thịt mềm, nếu Úy Minh Tuyết không muốn nó nữa không bằng chúng ta chơi nó một phen cho sung sướng, cũng chẳng tính là lần này bắt về bị trắng tay... Ui da!

Đang nói hăng say, hần lị bị Lão Đại hung hăng cú đầu thêm vài cái.

– Mày đúng là không có tiền đồ mà... Ngày thường chơi đàn bà còn chưa đủ sao? Đàn ông mà cũng muốn đụng tới nữa, mày có biết chơi đàn ông rồi có ngày bị bệnh nha con? Đây thì sung sướng này, đây thì sung sướng này...

Lão Đại đem bao nhiêu oán khí phát tiết hết lên người thủ hạ. Con mẹ nó, thủ hạ của mình đưa nào đưa này sao đều là loại chẳng có tiền đồ thế này!

“Bộp ~ bộp ~ bộp ~” lúc này ngoài cửa vang lên tiếng vỗ tay, cả bọn đều quay đầu nhìn ra ngoài.

– Hình, Hình Hòa?

Lão Đại kia lời nói đột nhiên trở nên run rẩy.

Hình Hòa khê mỉm cười:

– Ha ha, đúng rồi!

Thủ hạ đứng bên cạnh cũng nhìn Hình Hòa một chút, rất khó hiểu mà nhìn Lão Đại của mình:

– Lão Đại, nó không phải là Úy Minh Tuyết mà, anh tại sao lại...

Người này nhìn qua rất dễ đối phó mà, Lão Đại làm gì mà phải run dữ vậy.

– Thằng ngu!

Lại hung hăng cú đầu thủ hạ mình cái nữa.

– Hình Hòa là trợ thủ đắc lực nhất của Úy Minh Tuyết, địa vị ở Hải Diễm bang không nhỏ chút nào đâu. Nhưng nó rất thần bí, không bao giờ xuất hiện trước mặt người khác, cho nên không phải ai cũng nhận ra nó... Đừng nhìn nó lúc nào cũng mỉm cười mà tưởng, nó so với Úy Minh Tuyết chẳng dễ đối phó hơn chút nào đâu... Mày không biết có người lên gọi nó là “Ngọc Diện Tu La” sao?

– “Ngọc Diện Tu La” sao? Ha ha, mọi người tăng bốc quá rồi! Vị Lão Đại này quá đề cao rồi, tôi rất là hổ thẹn nha!

Hình Hòa như cũ vẫn trưng ra chiêu bài tươi cười, càng làm cho tên thủ hạ càng thêm nghi hoặc, rõ ràng là một người rất ôn hòa chả khác gì những người bình thường mà, chính mình cũng chỉ cầm một đám là giải quyết sạch sẽ, căn bản chẳng có chỗ nào đáng sợ cả!

– Mày, mày tới đây làm cái gì?

– Sao vậy? Mày không muốn biết tao muốn làm gì sao? Là mày gọi điện thoại định khống chế Úy Minh Tuyết mà, sao lại không biết mục đích của tao chứ?

– Mày tới... hừ hừ...

Úy Minh Tuyết hóa ra đặc biệt phái Hình Hòa tới đây, thì ra thằng nhóc kia lại có địa vị trong lòng hần như vậy, thì ra mình không có bắt lộn người, chỉ là Úy Minh Tuyết quá ngoan độc thôi. Hiểu ra điều này, Lão Đại vươn thẳng sống lưng.

– Bọn mày cũng biết yêu cầu của tao rồi, chỉ cần Úy Minh Tuyết đáp ứng yêu cầu của tao, tao tự nhiên sẽ thả người.

– Yêu cầu của mày, ha ha, xin lỗi, Minh Tuyết cũng không có nói cái đó với tao, anh ta chỉ cần tao đem Thước Mộng an toàn trở về. Mày có thả hay không là chuyện của mày, nhưng mà có đem Thước Mộng đi hay không lại là chuyện của tao.

Cười tủm tỉm nói xong, Hình Hòa đi vào trong, nhìn Thước Mộng té trên mặt đất, hấn đau lòng đỡ lên, tháo dây trói, gỡ mảnh vải bịt mắt y ra.

Hai mắt bị che đột ngột thấy ánh sáng, Thước Mộng không quen vội nhắm lại, qua một chút, khi hai mắt đã thích ứng trở lại, y ngẩng đầu, yếu ớt nói:

– Anh Hình Hòa? Sao anh lại tới đây?

Nhìn Thước Mộng cả người phủ đầy vết thương, Hình Hòa đau lòng cực kì:

– Anh tới cứu em... Xin lỗi... anh Hình Hòa tới chậm rồi...

– Hình, Hình Hòa, mày đừng nghĩ tao sợ mày rồi mày muốn làm gì thì làm. Không đáp ứng điều kiện của tao, mày đừng mơ đem được thằng nhãi này đi!

Nếu Ủy Minh Tuyết không cần y, chính mình cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo mà thả y đi, nhưng mà bây giờ đã biết Ủy Minh Tuyết quan tâm đến nó, thì làm gì có chuyện thả đi dễ dàng như vậy.

Hình Hòa dìu Thước Mộng ngồi lên ghế, xoay người, trong mắt đã không còn sự ôn hòa lúc nãy, hấn lạnh mặt hỏi:

– Tao muốn dẫn người đi thì chắc chắn sẽ đưa đi! Vốn là tao chỉ định đưa Thước Mộng đi, không truy cứu bọn mày... Là đứa nào đánh Thước Mộng thành bộ dạng kia?

Hai người kia nhìn thấy bộ dạng Hình Hòa như vậy không khỏi lạnh run, tên thủ hạ có chút hiểu tại sao Lão Đại lại sợ hấn rồi, đột nhiên từ thiên sứ liền biến thân thành ác ma, chuyện kích động như vậy chẳng thể nào tiêu hóa ngay được.

Lão Đại chối bay:

– Không, không phải tao... Trước khi tao đi còn chưa bị thương gì, trở về đã như vậy rồi,,

Hình Hòa khinh bỉ nhìn hai người nọ, bộ dạng này mà còn bày đặt đi bắt cóc người khác, chẳng trách tại sao bang phái bọn họ bị Ủy Minh Tuyết tiêu diệt. Hình Hòa vỗ vỗ tay, đột nhiên bên ngoài nguyên một đám người lực lưỡng ủa vào, Hình hòa chỉ vào Thước Mộng nói với bọn họ:

– Nhìn cho rõ những vết thương trên người cậu ấy, tôi cho các anh đòi lại gấp đôi trên người bọn họ!

Mấy người lực lưỡng kia nhận lệnh, đều hướng đến bọn họ, hai người bọn họ từng bước lui về sau cầu xin tha thứ.

Hình Hòa ôm Thước Mộng đi tới cửa quay đầu lại nói với bọn chúng:

– Mày hấn là phải cảm tạ việc mày không có hứng thú với đàn ông nên không chạm vào Thước Mộng, nếu không thì chẳng đơn giản là trả lại gấp đôi như vậy đâu, lần này chỉ cho bọn mày một bài học nho nhỏ, nếu mà còn có can đảm thêm một lần, hừ...

Nói xong liền mặc kệ hai con heo đang cầu xin tha thứ mang Thước Mộng đã bất tỉnh bỏ đi.

29. Chương 29

Thước Mộng cuối cùng cũng tỉnh lại, đã thấy mình nằm trên một chiếc giường lớn thật dễ chịu. Y mở to hai mắt vô thần nhìn khắp bốn phía, chỗ này sao lại quen thuộc như vậy, hình như là nơi mình luôn mơ thấy, mình lại đang nằm mơ sao? Hay là tất cả những chuyện trước kia chỉ là một giấc mộng?

Lúc này cánh cửa bên ngoài chuyển động, Hình Hòa đi vào.

– Em tỉnh rồi? Anh tới đổi thuốc cho em... Thằng mọi kia xuống tay nặng quá, nhưng mà anh Hình Hòa bảo thù cho em rồi!

Hình Hòa đau lòng thay thuốc cho Thước Mộng, nhìn Thước Mộng bộ mặt mờ mịt một chữ cũng không nói, hẩn khẽ xoa đầu Thước Mộng:

– Sao vậy? Đau lắm à?

Thước Mộng nhìn Hình Hòa, không nói gì. Hồi lâu, y lo lắng mở miệng nói:

– Anh Hình Hòa, em đang ở... nhà Úy Minh Tuyết sao?

– Đúng rồi, lúc đó em bị ngất, cho nên anh cũng không hỏi em mà trực tiếp đem em tới đây luôn. Đợi lát nữa anh gọi Minh Tuyết đến nhé? Em nhất định rất muốn gặp anh ấy mà!

Hình Hòa vừa dứt lời, Thước Mộng liền kích động muốn nhảy xuống khỏi giường chạy ra ngoài cửa. Hình Hòa rất kì quái trước hành động của Thước Mộng, chần chờ một chút, đợi lấy lại được tinh thần thì Thước Mộng đã chạy ra khỏi phòng, Hình Hòa sợ vết thương của y sẽ bị động, vội vàng chạy đuổi theo.

Thước Mộng đã chạy đến dưới lầu thì bị Hình Hòa đuổi theo kéo lại,

– Thước Mộng, em chạy đi đâu vậy? Đây là nhà Minh Tuyết, sẽ chẳng ai có thể bắt nạt em được đâu.

– Anh Hình Hòa, anh thả em ra đi, để cho em đi đi...

Thước Mộng liều mạng lôi kéo cánh tay đang bị Hình Hòa giữ lại. Y làm sao có thể ở lại đây chứ, ở lại đây để làm cái gì chứ? Chờ nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Úy Minh Tuyết sao, chờ đợi những lời tuyệt tình tàn khốc đó nữa sao? Không, y không muốn. Chuyện này, trải qua một lần là quá đủ rồi, y không muốn làm trò cười để tự rước lấy nhục nhã trước mặt Úy Minh Tuyết một lần nữa,

– Em ở lại đây làm gì? Anh ta căn bản không có cần em, em ở lại chỉ để rước lấy lời nhục mạ của anh ta mà thôi. Anh Hình Hòa, tranh thủ lúc anh ta không có ở đây anh để cho em đi đi...

Hình Hòa nghe Thước Mộng nói mà chẳng hiểu gì cả,

– Cái gì mà không cần, cái gì mà nhục mạ? Thước Mộng, anh không hiểu em đang nói gì cả!

– Anh không cần biết rõ làm gì, anh Hình Hòa...

Hốc mắt Thước Mộng đọng đầy lệ.

– Anh chỉ cần để em đi là được.

Nói xong lại dùng sức vùng thoát khỏi cánh tay Hình Hòa.

Hình Hòa càng dùng sức nắm lại,

– Tại sao lại phải đi? Em không phải rất yêu Minh Tuyết sao? Em tại sao không muốn gặp anh ấy, em không thương anh ấy nữa sao?

Thước Mộng cúi đầu không nói, nước mắt lăn dài từ mắt rơi lên vạt áo, hòa tan vào từng sợi vải, chậm rãi biến mất không còn dấu vết...

– Thương anh ta? Sai lầm lớn nhất cuộc đời này của em chính là từng yêu anh ta.

Nếu như không yêu anh, bây giờ cũng không cần phải khổ sở như vậy...

– Thước Mộng, em đang nói gì vậy? Em có phải có chỗ nào không thoải mái không?

Ý của Thước Mộng là gì? Yêu Úy Minh Tuyết tại sao lại là sai lầm lớn nhất của y? Mấy ngày hôm trước y vẫn còn rất nhớ Úy Minh Tuyết mà, tại sao bây giờ lại không muốn gặp nữa. Là lúc y bị bắt cóc đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

– Thước Mộng, đã xảy ra chuyện gì? Em không thích Minh Tuyết nữa à?

– Anh Hình Hòa, anh đừng hỏi nữa, đừng hỏi nữa, xin anh mà, xin anh... Anh đừng nhắc đến anh ta nữa, đừng mà...

Thước Mộng ngồi xồm xuống, không ngừng lắc đầu.

– Hình Hòa, đem Thước Mộng về rồi à?

Trong phòng mình Ủy Minh Tuyết nghe được tiếng nói dưới lầu, vội vàng chạy ra.

– Minh Tuyết, anh tại sao đi ra rồi? Tôi mang Thước Mộng về rồi, anh yên tâm đi, không có trở ngại gì cả.

Hình Hòa ân cần nhìn Ủy Minh Tuyết. Giờ phút này, lúc đầu còn ngồi chồm hổm trên mặt đất Thước Mộng thoáng cái đã đứng lên, oán hận mà nhìn Ủy Minh Tuyết.

Ủy Minh Tuyết không chú ý tới hận ý trong mắt Thước Mộng, anh chỉ cảm thấy thật xúc động nhìn người mà anh yêu mến đã an toàn đứng trước mặt. Thước Mộng của anh, không lúc nào là ngừng hỏi trời xanh tại sao bây giờ đã đứng trước mặt anh rồi, anh thật muốn hung hăng ôm người này vào trong lòng, đem hòa tan người đó vào trong máu thịt của mình, như vậy sẽ có thể mãi mãi cùng nhau, vĩnh viễn không tách rời. Nghĩ liền làm, Ủy Minh Tuyết sải chân đi đến trước mặt Thước Mộng, kéo y vào trong lòng mình, tham lam hít thở lấy mùi hương quen thuộc trên người Thước Mộng.

– Em không có việc gì rồi, tốt quá, em không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi...

Mà Thước Mộng trong lòng Ủy Minh Tuyết không khỏi cảm thấy chua xót. Nếu lúc đầu đã làm ra chuyện tuyệt tình như vậy, bây giờ tại sao làm ra những động tác khiến y phải hiểu lầm chứ? Thước Mộng tàn nhẫn quyết định, dùng sức đẩy Ủy Minh Tuyết ra,

– Anh đừng đụng vào tôi!

Nhìn vẻ mặt bị thương của Ủy Minh Tuyết khi bị đẩy ra. Thước Mộng nghiêng rằng:

– Đừng làm ra vẻ giống như rất quan tâm đến tôi, trong lòng anh vốn là không hề có tôi, làm ra vẻ mặt cùng những hành động như vậy chỉ làm tôi thấy mắc ói thôi!

Về mặt Ủy Minh Tuyết cùng Hình Hòa đều trở nên kinh ngạc nhìn Thước Mộng.

– Thước Mộng, em sao lại nói như vậy? Minh Tuyết lúc nào cũng nhớ đến em.

– Nhớ em? Nhớ em tại sao lúc đầu lại đuổi em đi, nhớ em tại sao lại nói như vậy trong điện thoại? Đây là nhớ sao, có phải như vậy không? Ủy Minh Tuyết, tôi vốn nghĩ rằng anh đối với tôi là thật lòng, ai ngờ... Ha ha, tôi là thằng ngu, mà cũng đúng, tôi chỉ là công cụ để anh phát tiết trừ nợ thôi, anh muốn ôm thì ôm muốn vứt bỏ thì cứ thế mà vứt, mà tôi lại ngu tới mức tin rằng anh yêu tôi!

Thước Mộng vừa nói vừa cố gắng kiềm chế không cho nước mắt chảy ra.

Ủy Minh Tuyết áy náy nhìn Thước Mộng, anh không biết phải nói như thế nào cả. Đúng vậy, lúc đầu là anh nhẫn tâm đuổi Thước Mộng đi, mới vừa rồi trong điện thoại cũng phủ nhận y. Sau khi làm tổn thương trái tim Thước Mộng thật nhiều, mình dựa vào đâu để có thể bên cạnh người đó chứ?

– Thước Mộng, xin lỗi...

Ngoại trừ câu này, Ủy Minh Tuyết cũng không biết phải nói gì nữa.

Hình Hòa dù sao cũng là người ngoài, không rõ tại sao Thước Mộng lại làm vậy với Ủy Minh Tuyết, nhưng mà hẳn đại khái cũng biết Thước Mộng nhất định là đang hiểu lầm Ủy Minh Tuyết chuyện gì đó.

– Thước Mộng, em với Minh Tuyết có phải là đang có hiểu lầm gì không? Thật ra Minh Tuyết vẫn...

– Hình Hòa, đừng nói nữa.

Ủy Minh Tuyết chặn ngang lời Hình Hòa.

– Thước Mộng, đều là anh không đúng... anh lại làm em bị thương, không bằng em trước cứ ở lại đây nghỉ ngơi vài ngày đi, khi nào khỏe lại anh cho người đưa em về nhà.

– Nhà? Ha ha, tôi còn có nơi nào là nhà chứ?

Thước Mộng cười khổ,

– Bởi vì anh, tôi từ chối những cô gái mà cha giới thiệu, lại còn nói với bọn họ tôi là GAY, cuối cùng bị đuổi ra khỏi nhà. Tôi bây giờ chẳng còn nhà nữa rồi, đã chẳng còn... Cũng là vì anh... Tôi lúc đầu còn tưởng rằng, anh thích tôi, đuổi tôi đi đều là vì muốn để cho cha con tôi gặp nhau. Cho nên tôi cự tuyệt những cô gái đó, chỉ vì nghĩ còn có thể... Nhưng mà, cú điện thoại đó đã làm tôi hiểu rõ rồi, tôi chỉ là đang nằm mơ thôi!

Thước Mộng thở dài, tiếp tục nói:

– Cũng được, tôi bây giờ trở về nhận sai với bọn họ, đồng ý nhận lời mai mối gặp gỡ những cô gái khác. Ủy Minh Tuyết, Tôi bây giờ mặc dù rất hận anh, nhưng dù sao trước đây tôi cũng rất yêu anh, tôi hi vọng anh có thể sớm một chút tìm được người mà anh thích...

Nói xong Thước Mộng xoay người định bỏ đi, lại bị Ủy Minh Tuyết một lần nữa kéo vào trong lòng. Thước Mộng khóc, chính mình rất nhớ khuôn ngực này, giống như chỉ cần anh ôm vào trong đó sẽ không bao giờ gặp phải bất kì thương tổn nào. Nhưng mà chẳng thể ngờ được vết thương nặng nhất của mình lại do chủ nhân của bộ ngực này ban cho.

Ủy Minh Tuyết tưởng rằng bản thân có thể nhẫn tâm đẩy Thước Mộng ra thật xa, nhưng mà khi anh nghe y nói muốn “nhận lời mai mối gặp gỡ những cô gái khác”, anh liền hiểu rõ rằng mình căn bản không thể buông tay. Anh không thể cho phép chuyện như vậy xảy ra một lần nữa.

– Mộng, xin lỗi, anh thật sự rất thích em, anh sai rồi...

Ủy Minh Tuyết cảm nhận được Thước Mộng trong lòng anh đang vùng vẫy, không ngừng hôn nhẹ lên tóc, lên trán, lên khóe mắt, lên gương mặt y,

– Anh yêu em, rất yêu, yêu nhiều lắm. Đừng rời khỏi anh, ở lại bên cạnh anh, anh sẽ không bao giờ buông em ra nữa.

Thước Mộng không ngừng giãy dụa, nhưng lại làm động đến vết thương trên người, cơn đau tràn tới làm y chẳng còn sức lực mà phản kháng chỉ có thể dồn toàn lực mà đánh vào Ủy Minh Tuyết đang. Y dùng hết sức đâm đánh vào Ủy Minh Tuyết, chân cũng ra sức giẫm đạp, nhưng mà Ủy Minh Tuyết vẫn không chịu buông tay, Thước Mộng kêu lên,

– Ủy Minh Tuyết, anh muốn gì? Anh nói không thích tôi thì liền đuổi tôi đi, bây giờ nói thích thì lại mạnh mẽ giữ tôi lại, anh rốt cuộc xem tôi là cái gì?

Nói xong liền hung hăng cắn lên cánh tay Ủy Minh Tuyết.

Ủy Minh Tuyết cau mày, cố nhịn đau đớn, lời nói mang theo vô vàng yêu thương:

– Em là người anh yêu, trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy, sau này cũng sẽ là như vậy. Anh sẽ không buông tay nữa đâu, Thước Mộng, tin anh...

Thước Mộng vẫn hung hăng cắn Ủy Minh Tuyết, mãi cho đến khi trong miệng tràn ngập vị tanh nồng của máu tươi. Lúc này chỉ nghe thấy Hình Hòa bên cạnh kêu lên:

– Trời ạ, Thước Mộng em đừng cắn anh ta nữa, Minh Tuyết chảy máu rồi...

Hình Hòa tiến lên muốn tách hai người ra,

– Thước Mộng, anh xin em đừng cắn nữa... Minh Tuyết, anh buông tay ra, anh chảy máu rồi...

Ủy Minh Tuyết trong mắt chỉ thấy mình Thước Mộng:

– Không sao đâu, nếu làm vậy Thước Mộng có thể hết giận thì cứ cắn đi, chỉ một chút xú máu thôi mà, không có vấn đề gì...

Nói xong, Ủy Minh Tuyết nhắm mắt lại, không biết gì nữa.

30. Chương 30

Hình Hòa vội vàng nhào tới trước đỡ lấy Ủy Minh Tuyết, sững sờ nhìn Thước Mộng:

– Thước Mộng, mau lại giúp anh một tay đi, đỡ Ủy Minh Tuyết về phòng nhanh.

Lúc này Thước Mộng mới phản ứng lại được, nhịn xuống một bụng đầy câu hỏi, cùng Hình Hòa cố sức đem Ủy Minh Tuyết dìu về phòng.

Sau khi đỡ Ủy Minh Tuyết nằm ngay ngắn lên giường, Thước Mộng vẻ mặt khó hiểu nhìn Hình Hòa:

– Anh Hình Hòa, Tuyết... anh ấy làm sao vậy?

Tại sao lại đột nhiên bị ngất chứ, thân thể của anh không phải lúc nào cũng tốt lắm sao?

Hình Hòa nhìn Ủy Minh Tuyết một chút, thở dài, nhìn về Thước Mộng:

– Từ lúc em đi rồi, Minh Tuyết chẳng khi nào chú ý đến chuyện ăn uống, cũng chẳng chịu nghỉ ngơi, cho dù là người sắt cũng chẳng chịu được chứ đừng nói tới anh ta... Hai ngày trước đã bị ngất rồi, mấy ngày nay bị nằm bẹp trên giường nhưng chẳng chịu ngưng công việc lại...

– Tại, tại sao? Tại sao lại không chịu ăn uống hay nghỉ ngơi chứ? Anh...

Anh chóng mặt sao, tại sao lại muốn ép thân ép xác mình như vậy chứ?

– Em còn không hiểu sao?

Hình Hòa nhìn chằm chằm vào Thước Mộng,

– Anh không hiểu tại sao em lúc này lại muốn tuyệt tình với Minh Tuyết, anh cũng không biết lúc em bị bắt cóc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà Minh Tuyết lúc nào cũng quan tâm đến em, em tại sao lại nói ra những lời làm anh ấy thương tâm đến như vậy?

– Em, em...

Thước Mộng có chút áy náy không nói thành lời,

– Nhưng mà, nếu anh ta thật sự quan tâm đến em, tại sao lúc đầu lại muốn đuổi em đi, tại sao trong điện thoại lại nói như vậy.

Nghĩ đến hành vi của Ủy Minh Tuyết, Thước Mộng lại thấy nổi giận:

– Anh Hình Hòa căn bản là không biết gì cả, kì thật trong lòng anh ta, em chỉ là một công cụ cho anh ta phát tiết trừ nợ mà thôi, khi nào chơi chán thì quẳng đi như ném một món đồ!

Thước Mộng nói như vậy nhưng trong lòng lại đau như dao cắt, hốc mắt cũng dần đỏ hồng lên.

– Em nói bấy bả gì đó hả? Minh Tuyết tại sao lại đem em ra làm đồ chơi chứ? Anh ấy có bao nhiêu quan tâm đến em chẳng lẽ em không cảm nhận được sao?

Thước Mộng chán nản lắc đầu, y sao lại không nghĩ đến chuyện này chứ, chính tại mình đã nghe được mà, chẳng lẽ là giả sao? Thước Mộng cười khổ thoáng nhìn qua Ủy Minh Tuyết đang mê man,

– Anh Hình Hòa, em đi... Gặp lại sau!

Nói xong xoay người muốn bỏ đi.

Hình Hòa vội vàng kéo Thước Mộng lại:

– Em tại sao lại muốn bỏ đi? Em với Minh Tuyết đã hiểu lầm gì, chẳng lẽ em không muốn làm cho rõ sao?

Thước Mộng lắc đầu, tránh tay của Hình Hòa, đi ra cửa, tay vừa mới đặt lên nắm cửa bên tai lại vọng tới tiếng Ủy Minh Tuyết nói trong cơn mê sáng:

– Mộng, anh yêu em, thật sự rất yêu em... Xin lỗi, anh cuối cùng vẫn làm cho em phải khóc... Mộng, đừng về với cha em, ở lại bên cạnh anh, đừng rời xa anh, Mộng... Mộng, anh rất nhớ em...

Sau đó chỉ còn lại im lặng...

Hình Hòa nhìn Úy Minh Tuyết trong giấc ngủ sâu, nói:

– Em vẫn cảm thấy anh ấy không cần em sao? Nếu như không cần em thì tại sao trong mơ cũng chỉ gọi tên em? Em có thể giải thích cho anh một chút không, anh thấy rất kì cục đó!

Thước Mộng không nói gì, một tay gắt gao cầm lấy nắm cửa, đầu gục xuống tựa vào đó, nước mắt lại trào ra, một tay bịt lấy miệng mình hung hăng cắn xuống, muốn đem tất cả nước mắt đè xuống. Rốt cuộc nước mắt vẫn tuôn ra, theo khóe mắt chảy dài xuống dưới.

– Nếu như anh ta thật sự quan tâm đến em, vậy tại sao lại còn nói những lời tổn thương em chứ?

– Thước Mộng, nếu như anh là em, anh sẽ đợi anh ấy tỉnh lại để hỏi cho ra, mà không phải ôm một bụng hoài nghi bỏ đi như vậy. Thước Mộng, em phải tin anh, càng phải tin tưởng vào Minh Tuyết!

Hình Hòa kéo Thước Mộng lại bên giường, ấn lên bờ vai y, giống như là muốn truyền cho y sức lực,

– Ở đây đợi Minh Tuyết tỉnh lại, rồi hỏi anh ấy cho rõ, được không? Anh nghĩ, đợi anh ấy tỉnh lại sẽ cho em câu trả lời thuyết phục.

—

Thước Mộng ngồi ở bên giường, lẳng lặng nhìn người làm cho mình vừa yêu vừa hận này. Y xoa xoa lên khuôn mặt tuần lẳng của Úy Minh Tuyết, muốn vuốt ve nếp nhăn giữa hai chân mày anh.

– Tại sao ngay cả ngủ say vẫn phải cau mày như vậy? Giống như là rất không hài lòng vậy đó?

– Mộng, đừng đi mà... Đừng rời khỏi anh...

Úy Minh Tuyết vẫn không ngừng nói mớ, tay cũng quơ lung tung, giống như phải chụp lấy cái gì đó, Thước Mộng vội vàng nắm lấy tay Úy Minh Tuyết, trong chốc lát, Úy Minh Tuyết liền bình tĩnh lại, tiếp tục ngủ vùi.

Thước Mộng nắm lấy hai tay Úy Minh Tuyết, đem ra đùa nghịch trong tay mình. Hai tay Úy Minh Tuyết rất to, ấm áp, khi cầm lấy có cảm giác thật an toàn, trước kia Thước Mộng rất thích cảm giác được Úy Minh Tuyết nắm tay, còn tưởng rằng cả đời này cũng chẳng tách ra.

– Anh rốt cuộc câu nói nào mới là thật đây? Nếu anh thích em tại sao lại nói những lời khiến em phải thương tâm trong điện thoại? Nhưng nếu anh không thích em tại sao trong mơ lúc nào cũng gọi tên em? Tuyết, rốt cuộc em phải tin vào câu nói nào của anh đây? Em có nên ở lại hay không? Tuyết, em khó nghĩ quá...

Thước Mộng hôn nhẹ lên đầu ngón tay của Úy Minh Tuyết, nghĩ đến tất cả những chuyện không vui trước đây, nước mắt lại không ngừng rơi xuống. Y vùi mặt vào lòng bàn tay Úy Minh Tuyết,

– Đều tại anh, tại anh biến em trở thành kì quái như vậy, giống như là con gái lúc nào cũng khóc lóc. Khi còn nhỏ cho dù cha có ngược đãi em thế nào em cũng không khóc, nhưng mà chỉ cần dính dáng tới anh, nước mắt lại giống như đập nước bị vỡ, lúc nào cũng chảy ra... Anh là tên vô lại, vô lại!

31. Chương 31

Khi Úy Minh Tuyết tỉnh lại chỉ cảm thấy tay mình đang bị cái gì đó đè lên, nóng nóng tê tê, cúi đầu nhìn xuống thì ra là Thước Mộng dùng tay anh làm gối ngủ. Úy Minh Tuyết đưa tay trái không bị đè nhẹ nhàng xoa mái tóc mềm mại của Thước Mộng, tham lam thu hình ảnh người yêu thương vào trong mắt.

Có lẽ do động tác của Úy Minh Tuyết mạnh quá, cũng có thể là do ánh mắt của anh nồng nàn quá, Thước Mộng lơ mơ tỉnh lại. Y dụi dụi hai mắt, ngơ ngác nhìn Úy Minh Tuyết một hồi, mới chậm rãi tỉnh táo lại. Giương mắt nhìn lại Úy Minh Tuyết, nhìn thấy anh đã tỉnh lại rất chỉ là vui vẻ:

– Anh rốt cuộc cũng tỉnh rồi? Thật tốt quá, em đi gọi anh Hình Hòa đây.

Thước Mộng cuống quýt ngồi dậy muốn đi báo cho Hình Hòa lại bị Ủy Minh Tuyết vươn tay kéo ngược vào lòng. Thước Mộng sợ mình làm Ủy Minh Tuyết bị đau, vội vàng muốn đứng lên, lại bị Ủy Minh Tuyết văng vàng ôm lại.

– Mộng, đừng đi, ở lại với anh, em đừng đi đâu cả.

– Em không có đi đâu hết, em chỉ đi nói với anh Hình Hòa là anh tỉnh dậy thôi mà... Anh để cho em đứng dậy đi, em nặng lắm đè anh chịu không nổi đâu?

Thước Mộng không ngừng giãy dụa, muốn vùng thoát khỏi Ủy Minh Tuyết, lại bị Ủy Minh Tuyết càng ôm chặt hơn.

– Chỉ cần là em, có cái gì mà không chịu nổi kia chứ?! Đừng đi, gọi điện thoại cho Hình Hòa là được rồi... Mộng, anh lúc nào cũng muốn có em bên cạnh, nhìn thấy em, chỉ cần nhìn thấy em là anh đã an tâm rồi.

Nghe được Ủy Minh Tuyết nói như vậy, Thước Mộng cũng rất xúc động, y lẳng lặng dúi vào trong lòng ngực Ủy Minh Tuyết,

– Em cũng không biết tin vào lời nào của anh nữa, Ủy Minh Tuyết, anh rốt cuộc có thích em không?

– Ngốc nghếch, anh lúc nào chẳng thích, anh rất yêu rất yêu em!

Ủy Minh Tuyết ghé vào một bên tai Thước Mộng thấp giọng nỉ non.

– Vậy thì anh giải thích đi, tại sao anh lúc đầu lại muốn đuổi em đi, tại sao trong điện thoại lại nói những lời tuyệt tình như vậy làm em đau lòng lắm...

Đắm chìm trong ái ngữ của người yêu, Thước Mộng cũng chẳng quên được nghi vấn lâu nay.

Ủy Minh Tuyết ôm lấy Thước Mộng nắm tay thật chặt, khe khẽ thở dài:

– Mộng, anh sai rồi. Ôi ~ Anh cứ nghĩ rằng đưa em về với cha ruột của mình em có thể sẽ được sống cuộc sống bình an, anh dù sao cũng là người trong giới xã hội đen, kẻ thù rất nhiều, em sẽ dễ dàng bị người ta làm hại. Giống như lần này, rõ ràng chúng ta đã chia tay, em vẫn bị người khác bắt cóc mất. Bên cạnh anh rất nguy hiểm, không giống như ở với cha em, ông ta là người làm ăn đàng hoàng, sẽ không giống anh có nhiều kẻ thù như vậy. Quan trọng là, chúng ta đều là nam, ở cùng với nhau sẽ không được mọi người hoan nghênh, anh thì chẳng quan tâm gì đến cái nhìn của người khác, nhưng anh không muốn em bị người đời thóa mạ, biết không? Cho nên anh chẳng thà để cho em rời đi, có lẽ qua vài năm em sẽ quên được anh...

– Nói bậy!

Thước Mộng che lấy đôi môi Ủy Minh Tuyết,

– Anh nghĩ em là kẻ trăng hoa hay sao? Hôm nay thích người này mai thích người khác? Em một khi đã nhận thức ai đó, thì sẽ chẳng bao giờ thay đổi được cả.

Thước Mộng vừa nói vừa tự bung cúc áo của mình ra để lộ khuôn ngực ra, chỉ vào hình xăm trên đó:

– Hơn nữa, còn có cái này, anh nghĩ em còn có thể tìm đến với người khác sao?

Ủy Minh Tuyết áy náy sờ vào ấn kí của mình, quay người ôm lấy Thước Mộng đặt dưới thân mình, hôn lên ngực Thước Mộng:

– Anh sai rồi, anh không nên khắc tên mình lên nơi này, anh lúc ấy nhất định là bị điên rồi... Mộng, còn đau lắm không?

Hai tay Thước Mộng quấn quanh cổ Ủy Minh Tuyết, giả vờ tức giận nói:

– Đau, như thế nào mà không đau chứ! tại vì cái tên này của anh mà lúc trước em muốn chết luôn cho rồi. Nhưng mà lúc sau em lại thích anh, liền cảm thấy đây là anh biến thái muốn đóng dấu sở hữu, là bởi vì thi!chem, cho nên không còn đau nữa, ngược lại cảm thấy rất ngọt ngào... Nhưng mà vết thương cho dù đã lành rồi, nhưng anh lại không cần em, giữ lại ấn kí này, từng giây từng phút lúc nào cũng nói cho em biết chính mình tự đa tình... Bên ngoài vốn là không còn đau nữa, nhưng mà bên trong thì đau, đau lắm đó!

Thước Mộng nói xong lời cuối cùng giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào, Ủy Minh Tuyết đau lòng nhìn y, y cũng chăm chú nhìn Ủy Minh Tuyết,

- Còn nữa, trong điện thoại, anh tại sao lại nói “là tên đàn ông chơi đến phát chán rồi”, anh có biết em nghe xong có biết bao nhiêu khổ sở không? Nghĩ đến em chẳng là gì trong lòng anh, em thiếu điều muốn tắt thở.
- Đó không phải là lời thật tình của anh! Em chẳng lẽ muốn để bọn nó biết anh quan tâm tới em, chẳng thể đảm bảo được sẽ không làm ra chuyện gì khiến anh ô mận suốt đời, em xem, anh lừa bọn nó nói không cần em em còn bị đánh đến như vậy...

Ủy Minh Tuyết đau lòng hôn nhẹ lên những vết bầm xanh tím trên người Thước Mộng,

- Anh vẫn nghĩ rằng, nếu bọn họ không thể dùng em để uy hiếp anh thì sẽ thả em đi, thật không ngờ tới em lại bị khi dễ rồi, đều tại anh!

Tháo bỏ những hiểu lầm, Thước Mộng vui vẻ ôm lấy Ủy Minh Tuyết,

- Em thật là vui, Tuyết, em thật sự rất vui vẻ, hứa với em, sau này đừng dùng bộ dạng đó với em nữa, em chỉ cần được ở chung một chỗ với anh, cái gì em cũng không sợ, được không?

Nhìn Ủy Minh Tuyết gật đầu, Thước Mộng hài lòng rúc vào trong lòng anh:

- Tuyết, anh gầy quá. Em nghe anh Hình Hòa nói, anh không có chú ý cơ mận nước, lại còn cố ý hành xác. Ngoan ngoan ăn uống cho em? Em ra lệnh cho anh phải nhanh khỏe lại, sau đó thì chuộc tội những hành vi của anh.

Ủy Minh Tuyết tà tà cười:

- Chuộc tội sao? Không sao, cái kia của anh vẫn còn sức nha, anh bây giờ sẽ chuộc tội nha!

Nói xong hôn thật sâu lên đôi môi Thước Mộng.

- Đừng, em không phải... Cái này... Đừng... Không phải ý này...

Bị cưỡng hôn Thước Mộng gian nan phun ra mấy chữ, rất nhanh bị nuốt ngược vào trong miệng.

Đầu lưỡi linh hoạt của Ủy Minh Tuyết nhân cơ hội đó mà chui vào trong miệng Thước Mộng, tùy ý khuấy đảo cái lưỡi của Thước Mộng, thỉnh thoảng lại liếm nhẹ đến vòng miệng mẫn cảm của y, làm cho Thước Mộng cả người hết tê dại lại ngứa ngứa, hai tay lại rất không ngoan sờ loạn trên người Thước Mộng, chạm đến tất cả những điểm mẫn cảm trên đó. Thước Mộng ôm lấy bả vai Ủy Minh Tuyết run nhẹ nhẹ,

- Tuyết, đừng mà... Anh còn yếu lắm, em cũng bị thương nữa, đau...

Nghe Thước Mộng kêu đau, Ủy Minh Tuyết ngưng lại hành động “thú tính” của mình, anh lau đi mồ hôi chảy trên người Thước Mộng, nhẹ nhàng hôn lên trán y:

- Anh sơ sót quá, bây giờ ngoan ngoan nằm nghỉ đi, chuyện hôm qua chắc em cũng không ngủ được, bây giờ tranh thủ ngủ chút đi.

Ủy Minh Tuyết lừa cho Thước Mộng đi ngủ, định mò xuống nhà vệ sinh “tự xử” nhưng lại bị Thước Mộng kéo về.

- Dạ, vậy anh cũng ngủ đi.

Vừa nói, Thước Mộng liền ôm lấy Ủy Minh Tuyết an tâm nhắm hai mắt lại, Ủy Minh Tuyết nhìn Thước Mộng dựa đầu vào ngực mà cười khổ, xem ra chính mình đã hiểu thế nào là dày vò rồi, người yêu trong ngực chỉ có thể nhìn không thể “ăn”, y thế nhưng lại bình thản mà ngủ, trong khi chính mình lại đang “nhất trụ kinh thiên” a! Đây chính là cho mình “chuộc tội” sao?

Mang theo cảm giác này, nhất định có người ngủ không ngon rồi.

32. Chương 32

Xế chiều, Ủy Minh Tuyết từ trong mộng tỉnh lại, mặc dù bởi vì dục vọng không có cách nào phát tiết làm cho có chút không thoải mái, nhưng tinh thần thì tất nhiên là tốt hơn rất nhiều. Anh mỉm cười vươn tay muốn ôm Thước Mộng vào lòng, nhưng lại chỉ rờ được một khoảng trống không, khoảng trống bên người cũng không còn độ ấm, Ủy Minh Tuyết vội vàng ngồi dậy, xác định Thước Mộng quả thật đã không còn ở trong phòng nữa rồi, tâm tình vốn rất vui vẻ thoáng cái rơi xuống vực sâu. Chẳng lẽ chuyện hồi sáng chỉ là do mình nằm mơ sao? Hay là Thước Mộng sau khi tỉnh lại thì cảm thấy hối hận rồi?

Đang lúc Ủy Minh Tuyết ở trên giường buồn bực, cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, một người theo đó mà lách vào bên trong, tai nghe thấy được tiếng động có người vào, Ủy Minh Tuyết kích động hét lớn:

– Đừng quấy rầy tôi, đi ra ngoài cho tôi, tôi không gọi thì không được phép tiến vào.

Người kia tựa hồ lại càng hoảng sợ, run rẩy buông mâm thức ăn lớn trong tay xuống, hồi lâu mở miệng nói:

– Em... em sợ anh đói bụng nên chuẩn bị cho anh chút thức ăn... Bây giờ em đi, anh, anh nhớ ăn một chút...

Nghe được âm thanh quen thuộc, Ủy Minh Tuyết tâm tình liền trở nên tốt đẹp, vội vàng nhảy xuống giường ôm chầm lấy Thước Mộng từ phía sau, hôn lên cái cổ trắng mềm của y:

– Lúc tỉnh lại không nhìn thấy em đâu cả, anh còn tưởng rằng em bỏ đi, may quá em chỉ là đi xuống lầu thôi. Tiểu bại hoại, lần sau không cho phép không rên một tiếng mà lại rời đi khỏi anh, biết chưa?

Thước Mộng dựa vào lòng Ủy Minh Tuyết, ủy khuất nói:

– Người ta lo cho anh ngủ dậy đói bụng, đặc biệt vào bếp làm thức ăn cho anh, ai mà biết anh không những không cảm kích thì thôi, lại còn gào lên với em, sớm biết như vậy thì em chả làm ơn để rồi mắc oán...

Ủy Minh Tuyết đem Thước Mộng xoay người lại, nhìn y hốc mắt phỉếm hồng:

– Anh mới vừa rồi rất hung ác sao? Xin lỗi, anh nghĩ rằng em bỏ đi, cho nên rất không vui... Được rồi mà, em làm cho anh cái gì mà ngon vậy?

Ủy Minh Tuyết vội vàng đổi đề tài, ánh mắt chuyển đến mâm thức ăn mà Thước Mộng vừa mang lên,

– Oa, thơm quá, nhìn là muốn ăn liền rồi. Mộng, cùng nhau ăn đi.

Vừa nói vừa kéo Thước Mộng cùng ngồi xuống.

“Sướng quá thì đầu óc chứa toàn... *** ý”, những lời này áp dụng trên người Ủy Minh Tuyết thì cảm có sai, mặc dù thời gian trước sống không có qui luật làm cho thân thể có chút suy yếu, nhưng hình như chỉ cần thấy Thước Mộng, bản thân liền tự nhiên rất có tinh thần, cái gì gọi là phiền não thống khổ đều bị đá tuốt lên mặt trăng.

– Mộng, em thơm quá...

Ủy Minh Tuyết ôm Thước Mộng đang định đi rửa chén, vùi mặt vào hõm vai y, tham lam hít thở mùi thơm của Thước Mộng.

Thước Mộng nghe nói thế, giơ tay của mình lên ngửi ngửi,

– Thơm chỗ nào đâu?

Bởi vì trên người toàn vết thương, Thước Mộng hôm qua không có tắm rửa, trên người chưa bốc mùi là đã phải đập đầu tạ ơn trời đất rồi, nơi nào thơm chứ?

– Rất là thơm mát mà, không chỉ thơm mát, còn rất ngọt ngào nữa!

Nói xong, Ủy Minh Tuyết rất sắc tình mà liếm lên cổ Thước Mộng, môi chậm rãi rê lên trên, ngáp lấy vành tai xinh xắn của Thước Mộng, khẽ liếm mút, hai tay liền không thành thật dò xét vào trong vạt áo Thước Mộng, không ngừng vuốt ve phần eo mẫn cảm, hơn nữa lại có xu thế di chuyển ngược lên trên,

– Tuyết, ha ~ nhột mà, đừng làm loạn mà...

Thước Mộng không chịu được lắc lắt đầu, giãy giụa thân thể của mình, muốn thoát khỏi bờ môi cùng hai tay Ủy Minh Tuyết.

Nhìn ánh mắt Thước Mộng dần mê li, gương mặt ửng đỏ yêu không thể tả, Ủy Minh Tuyết dùng sức chuyển qua thân thể Thước Mộng, nhắm ngay vào đôi môi mọng của y, hung hăng hôn xuống. Đầu lưỡi bá đạo lũng sục vào trong miệng Thước Mộng, tìm kiếm cái lưỡi đỉnh hương thơm mát, không ngừng quẩn quít. Lưỡi Thước Mộng tựa như muốn chạy trốn, Ủy Minh Tuyết có chút không hài lòng buông y ra, nhìn Thước Mộng thở không được liền nâng cằm y, làm cho cái miệng nhỏ nhắn hé ra, lại hôn xuống thật sâu. Tay kia thì giữa gáy Thước Mộng lại, cái hôn sâu sắc này khiến cho Thước Mộng không cách nào trốn tránh được nữa. Hồi lâu, Ủy Minh Tuyết mới “tốt bụng” buông Thước Mộng đã sớm vô lực ngã dúi vào lòng mình. Nhìn Thước Mộng không ngừng thở hổn hển, bờ môi ướt át vẫn còn lưu lại nước bọt của hai người, gợi cảm chết người. Ủy Minh Tuyết nỉ non bên tai Thước Mộng, hơi thở vương vấn như tơ:

– Mộng, cho anh, được không?

Bị hôn đến mất đi ý thức, Thước Mộng chỉ lơ mơ nghe thấy hai chữ “được không?” liền ngu ngơ gật đầu. Chờ cho y phục hồi lại suy nghĩ, chính mình thân thể đã chẳng còn áo quần che đậy nằm trên giường lớn trong phòng rồi.

– Tuyết, anh, anh đang làm cái gì vậy?

– Làm cái gì? Không phải vừa mới xin phép em rồi sao?

Ủy Minh Tuyết nhìn Thước Mộng, tà tà cười nói.

– Thước Mộng của anh thật là vừa thơm vừa ngọt, thật là muốn đem em nuốt hết vô bụng, như vậy sẽ không còn sợ em đi đâu nữa...

Nói xong lại hôn xuống môi Thước Mộng thêm lần nữa.

Thước Mộng chống cự, hai tay bị Ủy Minh Tuyết giữ lại kéo quá đỉnh đầu.

– Đừng... Tuyết, đừng mà... không nên như vậy mà, uhm...

– Không nên sao?

Tay Ủy Minh Tuyết tìm kiếm xuống phía dưới, cảm lấy phân thân đang từ từ hưng phấn của Thước Mộng.

– Vậy sao nơi này sao lại biến thành như vậy? Tiểu bại hoại không thành thật phải trừng phạt “tử tế”!

Ủy Minh Tuyết gian ác gặm ghè Thước Mộng yếu ớt, không ngừng hôn lên toàn thân y, hài lòng nhìn thành quả của mình lưu lại trên người Thước Mộng.

– Tuyết, uhm... Đừng như vậy mà, người anh vẫn còn yếu lắm, uhm...

– Không sao cả, chỉ cần thấy em thì anh đã tốt hơn phân nửa rồi.

Ủy Minh Tuyết trả lời, động tác tay càng trở nên quá phận.

– A... Tuyết, a... nhưng, nhưng mà em vẫn còn bị thương, anh... Uhm... anh sẽ đụng tới vết thương của em...

Thước Mộng ép mình phải đưa ra được lời cự tuyệt cuối cùng trong khi còn lí trí.

– Mộng... Anh thật sự không nhận được.

Liếm lên hạt chu sa trước ngực,

– Anh nhớ em muốn điên lên... Tin anh, anh sẽ rất ôn nhu, sẽ không làm em bị thương, được không?

– Tuyết...

Thước Mộng nhìn hai mắt khao khát của Ủy Minh Tuyết, lí trí liền bị chìm cho chết đuối, y vòng tay lên cổ Ủy Minh Tuyết, dâng lên đôi môi của mình, vụng về hôn Ủy Minh Tuyết. Ủy Minh Tuyết được Thước Mộng cổ vũ, hành động càng thêm can đảm.

– A... Tuyết, anh đang làm gì vậy?... Đừng, đừng làm vậy mà, uhm....

Thước Mộng kinh hoàng nhìn Ủy Minh Tuyết đang vùi đầu giữa hai chân mình, Ủy Minh Tuyết lại còn ngấn đầu, cười nhìn Thước Mộng.

– Thế nào? Muốn chết à, thoải mái không?

– Ừc, kì cục... Đừng làm như vậy mà, Tuyết... chỗ đó, không thể, uhm... a...

Ủy Minh Tuyết không nghe thấy Thước Mộng nói gì cả, ngược lại càng thêm ra sức phun ra nuốt vào, ngón tay cũng chậm chậm khai mở hậu huyết chặt chẽ

– Thoải mái không? Mộng, nói cho anh biết đi...

– Dạ... Kì cục quá, nhưng mà... a... dễ chịu lắm... Tuyết, em hình như sắp lên mây rồi... a.....

Ai kia rất biết “tập trung chuyên môn”, Thước Mộng thoáng cái liền đạt tới cao trào, toàn bộ tiết ra trong miệng Ủy Minh Tuyết.

Thước Mộng nhìn chất lỏng đọng lại nơi khóe miệng Ủy Minh Tuyết, mắc cỡ đỏ hết cả người:

– Tuyết, Tuyết,... anh...

Ủy Minh Tuyết liếm liếm môi, tay như cũ không ngừng mở rộng hậu huyết Thước Mộng.

– Anh đã nói rồi, mùi vị của Thước Mộng, rất ngon!

Thước Mộng còn chưa kịp xấu hổ đã phải ngênh đón đợt sóng tình thứ hai ập đến.

Hậu huyết không ngừng bị khai mở nóng rực bao bọc lấy ngón tay Ủy Minh Tuyết không ngừng chuyển động, phía trước cũng có xu hướng muốn vùng dậy, không ngừng rỉ ra chất lỏng trong suốt, chảy xuống mặt động phía sau, làm cho nơi nào đó càng ngày càng ướt át, thân thể Thước Mộng dần dần cảm thấy bồng bênh.

– Tuyết, có thể rồi, anh vào đi, vào đi...

Thước Mộng quán lấy Ủy Minh Tuyết, lớn mật yêu cầu.

Ủy Minh Tuyết nhìn người yêu dấu bộ dáng nhiệt tình, động tác phía dưới chẳng hề vội vã, mà xoay người nằm giữa lại đem Thước Mộng đặt lên người.

– Chính mình ngồi lên trên đi!

Nghe được Ủy Minh Tuyết nói, Thước Mộng quả thực muốn tìm một cái lỗ để chui xuống trốn hết đời, y vùi đầu vào trong lòng ngực Ủy Minh Tuyết, rầu rĩ nói:

– Đừng, đừng mà... Trước giờ cũng chưa có... làm như vậy mà...

Ủy Minh Tuyết vuốt ve khuôn mặt tràn đầy *** của Thước Mộng,

– Như vậy anh sẽ không động đến những vết thương của em được, ngoan, chính mình chủ động đi!

– Đừng mà... Em không sợ anh làm động vết thương đâu, chúng ta hay là... làm như cũ đi mà... Tuyết, em không biết phải làm sao cả...

Ủy Minh Tuyết như đã quyết tâm:

– Anh không muốn làm em bị thương, nếu em thật sự không muốn vậy mình không làm nữa.

Thước Mộng vừa nghe, chuyện đó đâu thể giỡn chơi, mình đây bị Ủy Minh Tuyết làm cho cả người ngứa ngáy khó nhịn đến mức này, như thế nào có thể không tiếp tục làm? Y nhăn nhó một hồi, cái miệng xinh xắn vênh lên một đường, bò lên người Ủy Minh Tuyết, đem phần thân ai kia đưa vào hậu huyết đã sớm ướt át của mình.

– A...

Cái kia nóng rực của Ủy Minh Tuyết tiến vào trong cơ thể Thước Mộng, cảm giác thật dạt dào, Thước Mộng dễ chịu kêu thành tiếng.

– Mộng, chuyển động thất lưng mình đi...

Úy Minh Tuyết đỡ lấy eo Thước Mộng, chỉ dẫn. Nhìn nơi kia của người yêu mền không ngừng phun ra nước vào dục vọng của mình, Úy Minh Tuyết cũng rất phối hợp. Loại tư thế này làm cho Úy Minh Tuyết tiến vào độ sâu trước nay chưa từng đạt đến.

– A... Tuyết, sâu quá... a... dễ chịu lắm... uhm... a... Tuyết, yêu anh lắm... uhm... em rất yêu anh...

Thước Mộng một bên đang đưa thất lưng của mình, một bên không ngừng nói ra những lời yêu thương từ trong tâm khảm.

– Mộng, anh cũng rất yêu em, rất yêu...

Một đạo bạch quang hiện lên, hai người cũng đi đến đỉnh dục vọng...

33. Chương 33

Tình cảm mãnh liệt trôi qua, hai người ngã ra giường thì nhau thở hổn hển, Thước Mộng lặn vào lòng Úy Minh Tuyết, hít lấy mùi hương của anh, mùi hương nhàn nhạt nhưng không cách nào bỏ qua. Vòng ngực ấm áp này luôn làm cho mình cảm thấy được bảo vệ, bây giờ lại một lần nữa rộng mở với mình rồi. Thước Mộng nhắm hai mắt, mặc dù thân thể có chút uể oải nhưng trong lòng thì thật ấm áp.

Bình tĩnh một hồi, Úy Minh Tuyết đứng dậy bế Thước Mộng vào phòng tắm, muốn giúp y rửa sạch một chút, tay vừa mới chạm vào hậu đình Thước Mộng đã bị kéo lại.

– Tuyết, đừng, đừng làm vậy...

– Ngoan, không lấy ra dễ bị đau bụng lắm.

Úy Minh Tuyết nhẹ hôn lên trán Thước Mộng.

– Với lại, trước kia chẳng phải toàn anh làm cho em? Còn mắc cỡ gì nữa!

Vừa nói lại vừa đưa tay ra.

Thước Mộng kéo tay Úy Minh Tuyết không chịu buông ra. Không sai, trước kia quả thật Úy Minh Tuyết tự tay giúp mình rửa sạch, nhưng mỗi lần đều giống như kẻ say không cần rượu, trên danh nghĩa là giúp mình rửa nhưng thực tế lại khiêu khích mình rồi làm thêm vài bận. Nếu như là bình thường thì có làm cũng chẳng sao, nhưng mà bây giờ cơ thể Úy Minh Tuyết vẫn còn suy nhược, Thước Mộng chẳng thể để anh thỏa nguyệt rồi.

– Em, em, lần này tự em làm là được rồi, anh đi ra ngoài trước đi...

Thước Mộng đỏ mặt đẩy Úy Minh Tuyết ra ngoài, Úy Minh Tuyết cũng không cự tuyệt, chỉ cười rồi ra ngoài theo ý Thước Mộng.

Đợi sau khi hai người đều tắm rửa sạch sẽ, Úy Minh Tuyết liền ôm Thước Mộng từ phía sau, thăm thì bên tai y.

– Mộng, đưa anh về gặp cha mẹ đi... chính thức ra mắt người lớn.

Thước Mộng nghe thấy Úy Minh Tuyết nói, thân thể tự nhiên cứng đờ:

– Như vậy... Được không? Bọn họ sẽ ngăn cản chúng ta.

Thước Mộng xoay người, ôm chặt lấy Úy Minh Tuyết, y không cách nào chịu đựng được thống khổ nếu phải rời xa Úy Minh Tuyết thêm lần nữa.

– Ngốc nghếch!

Úy Minh Tuyết vỗ về lên lưng Thước Mộng, trấn an y,

– Mặc kệ bọn họ có ngăn cản hay không, đều không thể đem chúng ta tách ra lần nữa. Mộng, em không hi vọng chúng ta có thể được người nhà em chúc phúc sao? Chúng ta đi thử xem sao, dùng tình yêu của mình cảm động họ, được không?

Thước Mộng ngẩng đầu, tham lam hút lấy tất cả ý nghĩ yêu thương trên mặt Ủy Minh Tuyết vào trong đáy mắt, nước mắt cảm động tràn đầy, gật gật đầu,

– Được, chúng ta trở về!

Đứng trước cổng biệt thự của Mộ Dung Xuyên, Thước Mộng cả người trở nên khẩn trương căng thẳng.

– Bỏ đi, hay là chúng ta về thôi!

Nói xong, liền nhấc chân muốn bỏ chạy, lại bị Ủy Minh Tuyết kéo lại.

– Em đã đáp ứng với anh như thế nào? Đến đây xin cha mẹ tha thứ cùng chúc phúc mà.

Ủy Minh Tuyết giả vờ tức giận.

– Nhưng mà, nhưng mà... Em sợ lắm, sợ phải nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của mẹ, rất sợ bọn họ lại tách mình ra lần nữa... Tuyết, về nhà thôi, cho dù không được chúc phúc cũng không sao, chỉ cần có thể được bên anh là quá đủ rồi!

Ủy Minh Tuyết cảm lấy hai tay Thước Mộng đưa lên môi hôn, cười nhìn Thước Mộng không được tự nhiên:

– Nhưng mà anh hi vọng có thể được bọn họ chúc phúc mà, anh hi vọng bọn họ mỗi lần nghĩ đến anh đều cảm giác được giao em cho anh là đúng, có thể yên tâm chứ không phải nghĩ đến anh là nghiêng răng nghiêng lợi, xem anh như là đầu sỏ bắt cóc em... Mộng, mình vào đi!

Nói xong liền ấn chuông cửa.

Bởi vì là đột nhiên đến, Mộ Dung Xuyên cũng không có ở nhà, chỉ có một mình Mĩ Hà. Bà thấy Thước Mộng cúi đầu áy náy đứng bên cạnh Ủy Minh Tuyết, hai người tay trong tay liền biết ngay Ủy Minh Tuyết chính là người Thước Mộng yêu, mà bây giờ hai người đột nhiên đến thăm, hẳn là tới cầu xin bọn họ tha thứ và chúc phúc rồi!

– Bác gái, con nghĩ bác chắc cũng biết quan hệ của con với Thước Mộng rồi! Hôm nay đến đây, hi vọng bác có thể hiểu cho bọn con...

Ủy Minh Tuyết vừa nói vừa nhìn Thước Mộng, sự yêu thương không ngừng tràn ra trong ánh mắt.

– Con thật sự rất yêu Thước Mộng, hi vọng bác có thể đồng ý.

Mĩ Hà ngồi không nói gì, yêu thương trong mắt Ủy Minh Tuyết bà cũng nhìn thấy, đó đều là chân tình, bà cũng đã qua thời tuổi trẻ, đã từng yêu, hiểu rằng ánh mắt ấy chẳng thể nào giả vờ. Bà cũng biết rằng con mình yêu người đàn ông đầy tuấn lãng này, vì người đó mà đứa trẻ luôn nhu thuận kia có thể chống đối lại cha mình, rời nhà đi. Tình cảm của bọn họ đã rất sâu rồi, sâu đến mức cha mẹ cũng không có cách nào ngăn trở.

– Mẹ, con... con xin lỗi mẹ...

Thước Mộng tưởng rằng Mĩ Hà đang giận mình, vội vàng nói nhanh, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu nhìn mẹ mình dù chỉ một cái, chỉ là vẫn nhìn chăm chăm xuống mũi chân.

– Minh Tuyết, cậu sẽ đối xử tốt với Thước Mộng chứ?

Hồi lâu, Mĩ Hà rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện

Thước Mộng vội vàng ngẩng đầu, mẹ nói những lời này, tựa hồ rất có ý tha thứ rồi, chẳng lẽ chuyến đi hôm nay sẽ có kết quả không tồi rồi.

– Đúng vậy, bác gái! Cả đời này, con chỉ cần có Thước Mộng là đủ!

Ủy Minh Tuyết cũng kích động nhìn Mĩ Hà, tay nắm lấy tay Thước Mộng càng thêm chặt chẽ không rời.

– Vậy cậu cần phải đối xử tốt với nó... Minh Tuyết, tôi đem đứa con tôi thương nhất giao cho cậu, cậu không được phụ lòng tôi!

Mĩ Hà đi lên trước, lần lượt nắm lấy tay Ủy Minh Tuyết cùng Thước Mộng, bà nhìn hai người đang căng thẳng trước mặt, vươn một tay xoa xoa mặt Thước Mộng,

– Tiểu Mộng ngoan của mẹ, mẹ chỉ hi vọng con được vui vẻ, nếu như con thật sự yêu Minh Tuyết, như vậy nhất định phải vĩnh viễn hạnh phúc, biết chưa?

– Mẹ...

Thước Mộng kích động nhào vào lòng mẹ khóc nức nở như trẻ con, thật không ngờ, mẹ có thể tha thứ cho mình, mà mình bỏ nhà đi nhiều ngày như vậy, một cuộc điện thoại báo tin bình an cho bà còn không có mà bà một câu trách cứ cũng không nói, lại còn từ ái chúc phúc cho mình và Ủy Minh Tuyết, ngẫm lại mình đúng là đứa con bất hiếu mà.

– Ngoan nào, ngoan nào! Lớn rồi mà còn khóc như vậy, khóc xấu rồi cẩn thận Minh Tuyết sẽ không thương con nữa bây giờ!

Mĩ Hà ôm lấy Thước Mộng ghẹo con.

– Sẽ không đâu, chỉ cần là Thước Mộng, khóc xấu tới đâu con cũng thích!

Ủy Minh Tuyết đứng một bên cảm kích nhìn Mĩ Hà, đột nhiên nghĩ tới điều gì, đôi chân mày đột nhiên chau lại,

– Nhưng mà, chú Mộ Dung...

Nghe được Ủy Minh Tuyết nhắc tới cha mình, Thước Mộng cũng ngừng khóc, lau lau khóe mắt nhìn Mĩ Hà cầu cứu. Mĩ Hà từ ái nhìn hai người.

– Yên tâm, cứ để cho mẹ... Thật ra mấy ngày Tiểu Mộng rời đi, Mộ Dung cũng rất hối hận, mẹ nghĩ, nếu như cha biết Minh Tuyết thật tâm yêu Tiểu Mộng, nhất định cũng sẽ đồng ý cho các con thôi!

Nghe mẹ nói xong, Thước Mộng cùng Ủy Minh Tuyết thở phào nhẹ nhõm, hai người thâm tình nhìn nhau, tương lai tốt đẹp đang vậy tay chào đón họ rồi!

34. Chương 34

– Không được, tôi không đồng ý!

Mộ Dung Xuyên hung hăng đập bàn, mặt mũi xanh mét. Thước Mộng ngồi một bên mặt mũi trắng bệch, tay gắt gao nắm lấy tay Thước Mộng. Hai người im lặng không nói, chỉ gắt gao nắm lấy tay người kia. Mĩ Hà nhìn bộ dạng giận dữ của chồng, mấy lần muốn nói lại thôi, bốn người cứ thế mà giữ im lặng, trong không khí tràn ngập sự khấn trương, giống như là kho thuốc nổ, lúc nào cũng có thể nổ tan tành. Hồi lâu, Ủy Minh Tuyết quyết định phá vỡ bầu không khí khiến cho người ta thở không nổi này.

– Ngài Mộ Dung, hôm nay tôi cùng Thước Mộng đến đây, tôi muốn xin các người tha thứ, hi vọng các người có thể chúc phúc cho chúng tôi... Nhưng mà, ông nếu không thể nào đồng ý chúng tôi thì cũng không sao, dù sao, đây cũng là lựa chọn của chúng tôi, đây là con đường tương lai chúng tôi sẽ đi cùng nhau, Thước Mộng không thể lúc nào cũng nghe theo sự sắp đặt của ông, đi theo con đường mà ông chuẩn bị sẵn. Tôi tin, nếu như em lựa chọn tôi, vậy thì mặc kệ ông có ngăn cản thế nào, em ấy vẫn thích tôi.

Vừa nói, Ủy Minh Tuyết lại cùng Thước Mộng nhìn nhau thâm tình, Thước Mộng cũng vì những lời của Ủy Minh Tuyết mà đỏ hồng hai má.

– Cha, con thật sự rất thích Minh Tuyết, đây là lựa chọn của con, mãi mãi con cũng sẽ không hối hận vì lựa chọn này...

Thước Mộng đem ánh mắt gắn trên người Ủy Minh Tuyết kiên định nhìn về Mộ Dung Xuyên,

– Cha, xin cha chúc phúc cho chúng con, chúng con đã được mẹ chúc phúc rồi, hi vọng cũng sẽ nhận được của người, cha... Xin cha chúc phúc cho con!

Nghe lời nói chân thành của con, đáy lòng Mộ Dung Xuyên mềm đi rất nhiều. Từ lúc nhận lại Thước Mộng, y chưa bao giờ tình nguyện nói chuyện với mình, mỗi lần gọi cha cũng là vì Mĩ Hà yêu cầu mà gọi cho có lệ. Hôm nay gọi “Cha” có biết bao thân tình, chính mình cũng đã đợi rất lâu rồi! Nhưng mà, ông như thế nào có thể tiếp nhận được việc con mình chung sống với một người đàn ông khác đây? Trách nhiệm này, gánh làm sao nổi đây!

Nhìn sắc mặt Mộ Dung Xuyên có chút hòa hoãn, Mĩ Hà thừa dịp rên sắt khi còn nóng,

– Mộ Dung, con cái có tình, vậy cứ để các con tự lo đi. Con cái có phước của con cái, chúng ta cũng không thể lo lắng cho con cả đời được? Minh Tuyết nói đúng, con đường tương lai các con chỉ có thể tự đi... Mộ Dung, có lẽ để thừa nhận cho các con sẽ rất khó khăn, nhưng ít ra chúng ta cũng đừng nên phản đối, được không?

Mộ Dung Xuyên nhìn vợ của mình, bà luôn suy nghĩ vì người khác như vậy, hình như mỗi câu đều nói lên suy nghĩ từ trong tâm khảm, mà mình giống như lúc nào cũng bị bà thuyết phục dễ dàng, ông cầm tay Mĩ Hà đặt lên vai,

– Mĩ Hà...

– Anh vì em mà không chịu lập gia đình, lại liều mạng làm việc, muốn đem đến cuộc sống tốt đẹp cho tất cả chúng ta... em thấy Tiểu Mộng, cũng giống anh! Thành tâm yêu, có thể không để ý không! Nếu như chúng ta ngăn cản con và Minh Tuyết, có lẽ con cũng sẽ giống như anh... Anh nghĩ muốn các con bỏ lỡ tuổi thanh xuân, để cho các con giống như chúng ta sao?

– Mĩ Hà, anh...

Mộ Dung Xuyên nói không thành lời, Mĩ Hà nói rất đúng, lúc đầu bởi vì cha mẹ bà ngăn cản, bọn họ bị ép xa nhau nhiều năm như vậy, bây giờ như thế nào lại ép con cái đạp lên vết xe đổ của mình ngày xưa chứ? Loại thống khổ không thể bên cạnh người mình yêu mến chính mình không phải là người thấm thía nhất sao. Nghĩ đến đây, Mộ Dung Xuyên gật đầu, nhìn về Thước Mộng cùng Ủy Minh Tuyết ngồi một bên khăn trương quan sát ông.

– Tiểu Mộng, cha bây giờ rất khó có thể ủng hộ hai con, tạm thời cũng chẳng có các nào chúc phúc cho các con... Nhưng mà, cha có thể cam đoan, ít nhất cha cũng không phản đối các con nữa!

– Cha, cha...

Thước Mộng cảm động nhìn Mộ Dung Xuyên.

– Ngài Mộ Dung, cảm ơn ông!

Về mặt Ủy Minh Tuyết cũng tràn đầy kích động.

Mộ Dung Xuyên buông tay đang nắm Mĩ Hà ra, đi tới trước mặt Ủy Minh Tuyết, vỗ vỗ lên bả vai Ủy Minh Tuyết,

– Ủy Minh Tuyết, cậu cần phải đối xử tốt với Tiểu Mộng của chúng tôi, tôi chỉ nói không phản đối hai người, cũng chưa phải là đồng ý, nghe chưa? Cậu nếu đối xử không tốt với nó, tôi vẫn có cách tách hai người ra.

– Ngài Mộ Dung, ông yên tâm, tôi sẽ không phụ lòng Thước Mộng.

– Uh, tốt nhất là như vậy... Tiểu Mộng, mẹ con nói đúng, con cái có phước của con cái, con đã chọn con đường này, vậy thì cứ vui vẻ mà đi, biết chưa.

– Dạ biết rồi, cha...

Thước Mộng thật sự không muốn khóc, nhưng mà không cách nào kèm được, cha ngoài miệng nói không chúc phúc cho mình, nhưng câu nói vừa rồi không phải là lời chúc phúc tối nhất sao?

– Uh, được rồi...

Mộ Dung Xuyên đột nhiên nghĩ đến việc gì, lại mở miệng nói:

– Tiểu Mộng mặc dù 18 tuổi rồi, nhưng dù sao vẫn còn là học sinh trung học, hơn nữa tôi mới nhận con chưa được bao lâu, còn muốn tận hưởng niềm vui cả nhà sum họp nữa, cho nên, Tiểu Mộng phải về nhà ở mới được, tới khi nào con vô đại học rồi muốn ra ngoài ở chỗ nào thì tùy, cha không phản đối.

Nghe Mộ Dung Xuyên nói, Thước Mộng đỏ mặt nhìn cha mẹ, lại đỏ mặt liếc liếc Úy Minh Tuyết một cái, gật đầu. Úy Minh Tuyết trong lòng mặc dù có chút không vui, nhưng vẫn gật đầu. Chính mình đem đứa con duy nhất của người ta gật đi, vậy thì ít ra cũng phải cho nhà người ta tận hưởng cảm giác sum vầy chút xíu chứ! Tay hai người lại tìm đến với nhau, nhìn nhau cười, trong đáy mắt chỉ có hình ảnh của người kia cùng sự thương yêu. Được rồi, dù sao tương lai của hai người vẫn còn rất dài, rất dài!

35. Chương 35: Pn1

Đảo mắt, một năm đã trôi qua, trong một năm này Thước Mộng vẫn rất cố gắng học tập, bây giờ y ngoại trừ học chính khóa đã bắt đầu tham gia học những hạng mục đại cương ở đại học. Y hi vọng chính mình có thể học xong nhanh một chút, sau đó thì có thể làm điều mình muốn. Hơn nữa công ty của Úy Minh Tuyết cũng vừa mới đi vào hoạt động, rất cần người hỗ trợ, y cũng hi vọng mình có thể sớm ngày trợ giúp được người yêu mến.

Hôm nay, đến giờ tan học, Thước Mộng vẫn lui cui chưa vội về nhà, mà vẫn tiếp tục ở lại trường, cố gắng tự học. Mặc dù về nhà vẫn có thể học bài, nhưng mà Thước Mộng thích cảm giác học trong trường, học ở trường thì hiệu suất cao hơn, tốt hơn so với ở nhà rất nhiều.

Trời tối dần, Thước Mộng đuổi đuổi người, mỉm cười gấp sách lại,

– Hôm nay học được nhiều quá, cứ theo đà này có lẽ mình sẽ rất nhanh hoàn thành chương trình học rồi.

Vừa nói Thước Mộng vừa thu thập sách vở, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng học.

– Tôi, tôi không có tiền... Thật đó... Các người tha cho tôi đi...

Ngoài cổng trường, một cô gái co rúm lại vì sợ hãi lui vào trong góc. Trước mặt cô là tên côn đồ mặt mũi gian xảo.

– Cái gì, không có tiền? Vậy có thứ gì đáng giá không...

Nhìn cô gái này cũng có vài phần nhan sắc, tên côn đồ bắt đầu động tay động chân với cô,

– Thật sự không có vậy thì đi chơi với anh cũng được!

Cô gái liều mạng lắc đầu, chạy vào trong hẻm, tên kia vẫn không tha cho cô, cũng chạy theo áp đảo.

– Đừng làm như vậy... Có ai không...

Cô cố đẩy cánh tay cơ bắp đang cầm lấy cánh tay bé nhỏ mềm mại của mình ra,

– Mày kêu gì, lúc này đã chẳng còn ai đâu, xem ai tới cứu mày.

Vừa nói, đó liền đưa bộ mặt nộ như heo hướng đến hôn lên mặt cô gái. Cô gái liều mạng giãy dụa, khóc, nhưng chẳng có biện pháp, đang lúc tuyệt vọng thì cứu tinh bỗng nhiên xuất hiện.

Thước Mộng dọc theo hành lang đi ra khỏi trường, Mộ Dung Xuyên lúc trước rất muốn phái người mang xe chuyên đưa đón Thước Mộng đi học, nhưng mà Thước Mộng cự tuyệt, trường học của y chỉ là một trường bình thường, nếu mỗi ngày đều có xe riêng đưa đón đường như không tốt lắm, huống hồ y cũng không thích đi xe, dù sao từ trường về nhà cũng có rất nhiều phương tiện công cộng, cũng không cần phiền toái tài xế đưa đón mỗi ngày. Đi một mình có cái vui riêng của nó mà, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thấy bầu trời

đầy sao... Trời sao? Oái, có vẻ như đã tối rồi, Thước Mộng vội vàng bước nhanh hơn, khi y đi ngang qua một hẻm vắng, nghe bên trong vọng đến tiếng nói, nhiệt tâm nổi lên không khỏi đi nhanh lại xem có chuyện gì.

– Dừng tay, các người làm gì cô ấy?

Giọng nói Thước Mộng không lớn, nhưng vừa cất lên vẫn ngăn được hành động tục tĩu của tên phì nộn. Tên phì nộn hốt hoảng, quay đầu lại thấy thì ra chỉ là một thiếu niên yếu ớt, đặc ý cười he he,

– Gà con mà cũng bày đặt là anh hùng cứu mỹ nhân sao? Ha ha, đừng có làm cho người khác chết vì cười chứ... Xem ra cứng lớn lên cũng không tệ lắm đâu, lại đây làm cho đại gia sung sướng đi, đại gia sẽ không truy cứu chừng nữa.

Nghe tên phì nộn nói lời hạ lưu, Thước Mộng nổi giận thật sự,

– Bại hoại, mày là thằng cặn bã!

– Cái gì? Thằng lỏi mày chửi ta? Lá gan mày lớn quá đó...

Tên phì nộn bị Thước Mộng dả kích, thả cô gái ra đi tới trước mặt Thước Mộng, muốn cho y một bài học ra trò. Nắm tay vừa giơ lên định đánh xuống mặt Thước Mộng thì bụng đã bị một đá như trời giáng, tên phì nộn đau đớn ngồi xồm xuống đất, ngay sau đó Thước Mộng nện thêm một cước nữa, đem tên kia đá ngã lăn ra đất.

– Hừ, một đá cũng không chịu nổi, lại còn không biết xấu hổ đi làm côn đồ...

Thước Mộng nhặt túi xách của mình lên, phủ phủ hai tay, khi bĩ nhìn cái tên đang lồm rồm chửi bới trên mặt đất kia, nhìn cũng được, một năm qua cùng Ủy Minh Tuyệt cũng học được mấy chiêu phòng thân. Xoay người nghĩ định rời đi, nhưng lại phát hiện cô gái được mình vô tình cứu kia bây giờ đang ngồi co ro lại một nhúm, run rẩy.

– Cô không sao chứ?

Thước Mộng đi lên trước, vỗ vỗ bả vai cô, cô gái thoáng cái cứng cả người, làm cho Thước Mộng cũng giật mình.

– Không sao, xin lỗi...

Thấy rõ trước mặt là người đã cứu mình, cô gái thoáng cái thả lỏng, ngồi ngã phịch xuống đất,

– Tôi còn tưởng rằng... Cảm ơn anh!

– Không cần khách sáo... nhưng mà cô không sao chứ? Bây giờ có tốt không?

Nhìn bộ dáng nhũn chi chi của cô gái, Thước Mộng lo lắng hỏi.

Cô gái thử đứng lên lần nữa, cố gắng vài lần nhưng lại phát hiện ra một vấn đề dọa người,

– Chân, chân tôi mềm nhũn rồi, không đứng được...

– Vậy làm sao bây giờ... Đành vậy, tiền Phật tiền tới Tây Thiên, tôi đưa cô về nhà... Nhưng cô về như vậy, cha mẹ cô có lo lắng không?

Thước Mộng len lén liếc nhìn cô gái một cái, cái tên phì nộn kia sức lực quả lớn thật, đem quần áo trên người cô xé nham nhở, Thước Mộng đỏ mặt, cởi áo khoác của mình ra cho cô phủ thêm,

– Nếu cô không ngại, tôi đưa cô về nhà tôi, lấy quần áo của mẹ tôi cho cô thay đỡ, cô sửa sang lại rồi hãy về nhà.

Cô gái nhìn Thước Mộng một chút, đỏ mặt gật đầu.

– Như vậy đành làm phiền anh.

Tới lúc cô gái đồng ý, Thước Mộng tiện thể khom người xuống, vốn định bắt chước Ủy Minh Tuyệt hay ôm mình mà bế cô gái lên. Nghĩ đến bộ dáng Ủy Minh Tuyệt ôm mình, Thước Mộng lúc nào cũng cảm thấy động tác đó thật đẹp, cũng rất muốn thử, nhưng mà thân hình y rất mảnh dẻ cho dù là làm kiểu gì cũng

chẳng ôm nổi Ủy Minh Tuyết, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội trải nghiệm rồi, trong lòng Thước Mộng len lén hát nho nhỏ. Kết quả... Thật là mất mặt mà, ráng nâng lên mấy lần, vẫn không thể bế cô gái lên được, ôi, cũng chỉ có thể tự trách tay chân mình vô lực. Bất đắc dĩ, hôm nay không thể làm ra được cử chỉ đẹp rồi, đành phải xoay người để cô gái dựa vào lưng công đi. Lúc la lúc lắc bước được vài bước, cô gái cũng lo lắng theo,

– Có gì anh thả tôi xuống đi, để tôi tự đi xem sao...

– Không sao, tôi công cô được!

Thước Mộng mỉm cười nói, trong lòng lại đang tự mắng chính mình, này! con người ta nhỏ xíu như vậy đem người ta công trên lưng mà còn làm không nổi thì mi có còn là đàn ông không đó?! Nghĩ đến đó, Thước Mộng cuối cùng cũng đào ra được thêm chút sức lực, thật vất vả đi ra ngoài đường lớn, kêu taxi về.

Sau khi cô gái tắm rửa xong đi vào phòng khách, Thước Mộng mới nhìn được rõ mặt mũi của cô, hóa ra đây là bạn học cùng trường với mình tên là Lương Y Thanh. Lương Y Thanh ở trường rất nổi tiếng, học tập giỏi, lớn lên cũng rất xinh đẹp, tính tình cũng rất tốt, cũng giống như Thước Mộng chính là nhân vật phong vân ở trong trường. Ở trường bạn học không biết chuyện giữa Thước Mộng với Ủy Minh Tuyết, thành ra vẫn đem 2 người ghép đôi, còn nói bọn họ chính là “Kim Đồng Ngọc Nãi, trời sinh một đôi”. Nhưng mà Thước Mộng chỉ vài lần nhìn thấy cô ở xa xa, không nghĩ hôm nay lại gặp cô đang bị trấn lột.

– Cảm ơn bạn nhiều lắm, nếu như không có bạn...

Nghĩ đến hoàn cảnh lúc này, Lương Y Thanh hai mắt lại đỏ hồng.

– Không có gì đâu, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ là chuyện nên làm mà!

Thước Mộng nói chuyện phi thường khí khái, đột nhiên thấy trên cổ cô có dấu cắn,

– Ủi, chỗ này của bạn có cái gì kìa?

Thước Mộng một tay chỉ vào Lương Y Thanh, một tay chỉ vào vị trí trên cổ mình cho cô biết.

Lương Y Thanh khó hiểu nhìn Thước Mộng, Thước Mộng kéo cô đến trước gương, Lương Y Thanh mới nhìn thấy trên cổ có cái gì, cô mặc dù tuổi không lớn, nhưng cũng không phải cái gì cũng không hiểu, cô ra sức chà chà lên cổ, muốn đem dấu vết nhọc nhằn này xóa tan, nhưng mà càng chà thì càng đỏ ửng lên, cô cảm thấy rất xấu hổ chỉ biết ôm mặt khóc.

Tới đây, Thước Mộng mới hiểu được cái vết trên cổ Lương Y Thanh là cái gì, thì ra đó là dấu hôn để lại, giống như Ủy Minh Tuyết vẫn để lại trên người mình. Nhưng mà, Lương Y Thanh là bị ép buộc, trong lòng nhất định không thoải mái rồi.

Thước Mộng ôm lấy Lương Y Thanh, nhẹ giọng an ủi cô. Mỗi lần tâm trạng của mình sa sút, tất cả mọi người đều ôm mình an ủi, sau đó mình cũng rất nhanh lấy lại tinh thần. Cho nên, Thước Mộng kiên trì tin tưởng cái ôm sẽ cho người ta sức mạnh!

– Các người đang làm cái gì đó?

Đang trong lúc Lương Y Thanh trong lòng dần nín khóc, Thước Mộng vừa định buông cô ra thì âm thanh lạnh lùng của Ủy Minh Tuyết từ phía sau vang lên. Thước Mộng vội vã buông Lương Y Thanh, xông đến trước mặt Ủy Minh Tuyết, lấy lòng nói:

– Tuyết, anh đến rồi? Hi hi...

Ủy Minh Tuyết lúc này rất tức giận, bần rợn cả ngày, tranh thủ chạy qua gặp người yêu bé nhỏ ai dè đâu lại thấy người yêu bé nhỏ của mình đang gắt gao ôm một cô gái xa lạ, trong lòng chợt nổi lên tư vị rất chi khó nói. Lại vừa nhìn thấy vẻ mặt muốn lấy lòng của Thước Mộng như làm sai chuyện gì, càng làm cho Ủy Minh Tuyết khẳng định Thước Mộng len lén ăn vụng sau lưng mình. Một cảm giác bị phản bội kéo đến trong lòng, anh không để ý đến Thước Mộng, quay đầu định bỏ đi, lại bị Thước Mộng kéo lại.

– Tuyết, như thế nào mới đến đã về rồi, anh chẳng phải đợi lâu rồi sao?

– Hừ, không cần nữa, không muốn quấy rầy chuyện tốt của người khác.

Úy Minh Tuyết hừ lạnh, nghiêng mắt liếc Lương Y Thanh ở một bên, xem ra tốt lắm, không khí thì ngưng trọng. Trên cổ Lương Y Thanh lại có dấu đỏ đỏ như dấu hôn, không cần nghĩ cũng biết đó là chuyện gì rồi. Không ngờ, bọn họ đã tiến triển đến mức này rồi. Úy Minh Tuyết siết tay lại, rồi lại buông ra,

– Xin lỗi đã quấy rầy các người, tôi bây giờ phải đi, các người cứ tiếp tục.

Mất thấy Úy Minh Tuyết bỏ đi, Thước Mộng cũng chẳng còn quan tâm đến có người ngoài ở đây hay không, vội vàng dùng tứ chi quần lấy thân thể Úy Minh Tuyết,

– Tuyết, đừng đi mà, người ta đã mấy ngày không được gặp anh rồi, còn chưa có nhìn đủ, không cho phép đi...

Lương Y Thanh đứng bên trong chưa bao giờ thấy bộ dạng kiều mị dây dưa của Thước Mộng như vậy? Như thế nào mà trên mặt Thước Mộng cũng hiện ra phong tình, nhưng chẳng hề có một tia phản cảm, ngược lại làm cho người ta thầm nghĩ muốn hung hăng dấu y vào trong ngực để yêu thương. Phát giác bản thân lại có suy nghĩ hạ lưu như vậy, Lương Y Thanh xấu hổ đến cực điểm, cúi đầu vắn vẹo ngón tay, che dấu sự chột dạ của mình.

Úy Minh Tuyết lạnh lùng nhìn Thước Mộng đang đu trên người,

– Em không nhìn thấy anh thì liên quan gì, không phải còn có mi nhân trong lòng sao?

– Mi nhân? Mi nhân nào?

Thước Mộng kì quái hỏi, nhìn theo ánh mắt Úy Minh Tuyết nhìn thấy Lương Y Thanh đứng ở đó, mới hiểu ra tất cả, Úy Minh Tuyết hóa ra là đang ghen nha. Ha ha, anh càng ghen chẳng phải càng nói rõ anh rất yêu mình sao! Trong lòng Thước Mộng lúc này tràn ngập cảm giác ngọt ngào, tứ chi lại ra sức quần lấy Úy Minh Tuyết,

– Tuyết, anh hiểu lắm rồi, cô ấy là đàn em ở trong trường em, hôm nay bị tên côn đồ kia quấy rối, em tình cờ cứu được cô ấy. Nhưng bộ dạng cô ấy lúc đó không được tốt lắm, sợ về thẳng nhà sẽ làm cho cha mẹ cô ấy lo cho nên em mới đưa về nhà để có thể sửa sang lại một chút. Không phải như anh nghĩ đâu.

Nghe Thước Mộng giải thích, sắc mặt Úy Minh Tuyết mới tốt hơn được một chút, nhưng vừa nghĩ đến chuyện 2 người lúc này ôm nhau cùng dấu hôn trên cổ, Úy Minh Tuyết lại thấy khó chịu,

– Em cứu cô ta cho nên cô ta định lấy thân báo đáp sao? Em cũng tiếp nhận luôn?

– Làm gì có, Tuyết, anh đừng nói bậy, con gái người ta da mặt mỏng...

Thước Mộng che miệng Úy Minh Tuyết, quay đầu nhìn Lương Y Thanh một chút, phải hiện cô đang cúi đầu suy nghĩ, không chú ý đến bọn họ đang nói chuyện với nhau, yên lòng rút tay về.

– Không phải như anh nghĩ đâu mà... Anh thấy dấu hôn trên cổ cô ấy, để bụng chuyện em ôm cô ấy sao?

Thấy Úy Minh Tuyết không tình nguyện gạt đầu, Thước Mộng nũng nịu nói:

– Thật ra là như vậy... Ai, Tuyết, anh cũng ôm em đi, nếu không em đu trên người anh cũng rất mệt mà...

Nhìn thấy Thước Mộng đang làm nũng, Úy Minh Tuyết không nhịn được cười, vươn tay vững vàng ôm lấy Thước Mộng, để cho y đu chắc lên người mình. Tối lúc Úy Minh Tuyết đáp lại, Thước Mộng hài lòng dựa đầu lên vai Úy Minh Tuyết,

– Em chẳng đã nói cô ấy bị tên côn đồ khi dễ sao, cái dấu hôn đó chắc là của tên kia để lịa, lúc này cô ấy thấy cảm giác rất khó chịu nên mới khóc, em an ủi nên mới ôm mà, chỉ là an ủi đơn thuần thôi!

Nghe Thước Mộng giải thích xong, sắc mặt Úy Minh Tuyết rốt cuộc mới trở lại bình thường, anh hôn lên môi Thước Mộng một cái,

– Lần sau không cho phép em dùng phương pháp này an ủi người khác.

– Dạ, em biết rồi, thiệt tình, ăn dấm chua vậy nha!

– Yêu mới ghen không phải sao? Ngoài miệng nói anh ăn dấm chua, nhưng trong chẳng chẳng phải đang nở hoa sao?

Úy Minh Tuyết ôm gọn Thước Mộng vào người, thân mật nhéo mũi y, làm động tác hoa lệ như đang ôm công chúa để ôm Thước Mộng vào lòng, đối với Lương Y Thanh một bên không khác sáo cũng chẳng lạnh nhạt mở miệng nói:

– Cũng trễ rồi, nếu không có xe thì ở lại đây một đêm đi, phòng trống rất nhiều, ở phòng nào cũng được, xin phép chúng tôi về phòng trước.

Nói xong cũng chẳng chờ Lương Y Thanh phản ứng liền bế Thước Mộng về phòng.

Chờ hai người đi một hồi, Lương Y Thanh mới lấy lại tinh thần. Mới vừa rồi cô thấy cái gì? Người đàn ông cao lớn kia ôm bạn học giống như ôm người yêu đi? Bạn học trước giờ nhìn kiểu nào cũng chẳng phải rất “đàn ông” sao? Tại sao người đàn ông kia lại hôn bạn học? Trời ạ, đừng nói hôm nay mình bị kích động tới mức bị ảo giác nha.

Buổi sáng, Thước Mộng rề rề đi vào lớp, thật vất vả mới mò được tới bàn học của mình, lấy hai tay chống bàn chậm rãi ngồi xuống, sau đó thì nhe răng há miệng mà hớp không khí. Bạn học sát bên nhìn không được giấu cợt y:

– Làm sao vậy đại minh tinh, sáng nay ngủ dậy phát hiện bị trĩ?

Thước Mộng không có trả lời, chỉ xấu hổ cười trừ, một bên đem cặp sách để lên bàn, một bên trong lòng không nhịn được mắng ai kia hôm qua làm chuyện “thú hành”. Biết rõ y sáng nay còn phải đi học, cho dù mấy ngày không gặp cũng đâu cần làm như vậy? Đã vậy còn chế giễu mình, hôm nay thân thanh khí sáng le te chạy đi làm, báo hại mình phải chịu đau, bỏ được tới trường còn bị giang hồ chê cười bị trĩ...

– Mợ Dung Thước Mộng, bên ngoài có mĩ nữ kiếm kìa!

Một bạn học là nam đứng trước cửa kêu Thước Mộng cười xấu xa.

Thước Mộng thở dài, hai tay chống bàn từ từ đứng lên, lại rề rề đi ra ngoài lớp/

– Lương Y Thanh? Là bạn à... Đúng rồi, tối hôm qua sao không ở lại mà lại về vậy?

– À chuyện đó, nếu như không về mẹ tôi sẽ rất lo lắng... À, đúng rồi, tôi đem quần áo đến trả cho bạn, hôm qua cảm ơn bạn nhiều lắm!

Lương Y Thanh mặt đỏ ửng trên tay theo một túi đồ đưa qua,

Thước Mộng nhận lấy túi nhìn một chút, đây là quần áo hôm qua nhờ người mua giúp Lương Y Thanh, y đưa túi trả lại cho Lương Y Thanh,

– Tôi không có chị em gái, giữ nó lại làm gì? Nếu hôm qua đã đưa bạn rồi thì bạn cứ giữ đi.

Lương Y Thanh suy nghĩ một chút, nhận quần áo, nhìn thoáng qua Thước Mộng, lại cúi đầu thật nhanh,

– Có chuyện này, hôm nay tan học tôi mời bạn đi ăn kem được không? Coi như là để tôi cảm ơn bạn hôm qua đã cứu tôi!

Thước Mộng cười rạng rỡ như ánh mặt trời,

– Tôi sao có thể từ chối được... Vậy tan học gặp nhau ở cổng trường nhé. Tôi vào lớp trước, bái bai!

Nói xong, Thước Mộng vẫy vẫy tay với Lương Y Thanh, lại rề rề quay vào lớp.

Lương Y Thanh nhìn theo bóng lưng Thước Mộng, ôm túi vào trong lòng, cảm thấy thật ngọt ngào rồi đi.

Thước Mộng vừa vào trong lớp ngồi xuống, gần hết nam sinh đều ủa lại gào rú:

– Trời ơi, cậu lúc nào lại thân với Lương mĩ nhân như vậy hả?

– Tên trời đánh, không có vòng vo, nói mau hai người quen nhau lúc nào!

– Đúng rồi, đúng rồi! Chia sẻ kinh nghiệm cho anh em đi, để bọn này còn tìm được bạn gái xinh đẹp giống như Lương mĩ nhân nha!

Về mặt Thước Mộng rất buồn cười nhìn bọn họ,

- Mấy người nói gì đó? Chúng tôi không như mấy người nghĩ đâu?
- Vậy sao? Vậy là sao? Thước Mộng, giải thích chính là che dấu. Lương mĩ nhân con nhà người ta sao lại đến hẹn cậu chứ, người có nhờ vả gì sao?

Nam sinh lúc này giúp Lương Y Thanh gọi Thước Mộng cười xấu xa.

Thước Mộng bắt đầu dĩ cười,

- Các cậu nói thế nào cũng được, chúng tôi biết không phải là được! Ha, chuông vào lớp rồi, mấy cậu cũng về chỗ của mình đi.

Sau khi tan học, Thước Mộng cùng Lương Y Thanh đến một cửa hàng kem khá nổi tiếng ở gần trường, hai người gọi kem rồi chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

- Thật ngại quá để bạn mời rồi!

Thước Mộng ăn kem, vui vẻ nói,

- Không có gì, nên làm mà, bạn là đại ân nhân của tôi mà...

Lương Y Thanh then thừng xua tay. Vừa ăn kem vừa lén nhìn Thước Mộng mấy lần. Đối với Thước Mộng, Lương Y Thanh đã sớm nghe tiếng, cũng tình cờ gặp vài lần xa xa. Không nghĩ tới ngày hôm qua lại được y cứu. Nhất là không thể ngờ được người y nhìn gầy yếu như vậy lại rất anh dũng, chẳng khác nào thiên thần hạ phàm trước mặt mình. Rồi sau đó mình lại còn được Thước Mộng đưa về, nhìn thấy bộ dáng kiêu mị của y. Hôm nay, y ngồi trước mặt mình, nhìn qua rất nhã nhặn tuấn tú. Một nam sinh như vậy, rốt cuộc có bao nhiêu bộ mặt mà người ta chưa nhìn thấy đây?

Ăn kem, hai người thỉnh thoảng trò chuyện vài câu. Lương Y Thanh nhìn hai mắt Thước Mộng tràn ngập ý cười, bất tri bất giác trầm mê trong đó:

- Thước Mộng, bạn...

Hạ quyết tâm, Lương Y Thanh hít sâu một hơi,

- Tôi thích bạn, chúng ta có thể hẹn hò với nhau không?

Thước Mộng còn chưa kịp trả lời, bên tai đã vang lên giọng nói quen thuộc.

- Không thể!

Trong lời nói mang theo tia tức giận mơ hồ, mà chủ nhân của giọng nói này đúng là Úy Minh Tuyết. Giờ phút này anh giống như là ông chồng đang nổi giận đi bắt gian bà vợ ngoại tình. Ban đầu anh nghĩ tới hoan ái tới hôm qua nhất định làm Thước Mộng bị thương, học cả ngày y nhất định sẽ rất mệt cho nên có lòng đến đón về nhà. Ai ngờ đi ngang qua chỗ này lại thấy bọn họ ngồi nói cười với nhau, mình vừa đến gần lại nghe câu nói như dội bom kia. Hừ, hóa ra cũng có dũng khí cầu dẫn người của Úy Minh Tuyết nha, tuyệt đối không thể tha thứ.

Lương Y Thanh nghe Úy Minh Tuyết nói “Không thể”, kinh ngạc ngẩn đầu. Hóa ra là người đàn anh ngày hôm qua, ông ta tại sao lại ở đây? Anh ta với Thước Mộng...

- Tại... tại sao?

Lương Y Thanh mặc dù có chút e ngại Úy Minh Tuyết, lớn mật đặt câu hỏi.

Úy Minh Tuyết nhìn cô gái trước mặt rõ ràng đang rất sợ mình lại làm bộ tỏ ra không phải này, đột nhiên cảm thấy mặt nhìn rất quen, chungqui cứ có cảm giác được đã từng gặp ở đâu đó, nhưng anh cũng không nghĩ nhiều, chỉ liếc nhìn Thước Mộng đang sưng sỏ một chút, hôm nhẹ lên môi y một cái,

- Tại sao? Còn tưởng rằng tốt qua cô đã biết rồi... Vậy bây giờ cô đã hiểu rồi chứ?

Lương Y Thanh mặt “bùm” một cái trở nên trắng bệch, bắt đầu nói không ra hơi:

- Sao, sao lại có thể... các người, các người đều là, đều là... nam, là nam, như thế nào se...

Bị Ủy Minh Tuyết nhẹ nhàng hôn Thước Mộng liền lấy lại tinh thần, thấy rõ cục diện bây giờ, vẻ mặt khẩn cầu nhìn Lương Y Thanh,

– Lương Y Thanh, tôi xin bạn, ngàn lần vạn lần bạn đừng nói cho người khác có được không? Nếu như để trong trường biết...

– Sợ cái gì? Chúng ta ở với nhau ngay cả cha mẹ em cũng đồng ý rồi, trường học quản được sao?

Ủy Minh Tuyết vẻ mặt như không. Thước Mộng trừng mắt liếc anh một cái, lại bị anh hung hăng trừng mắt nhìn lại, Thước Mộng cúi đầu một chữ cũng không nói được ngoan ngoãn ngồi một bên, Ủy Minh Tuyết tiếp tục nói:

– Tóm lại, cô nếu nghĩ rằng muốn uy hiếp chúng tôi, chúng tôi chẳng việc gì phải sợ. Ngược lại, nếu cô dám đắc tội chúng tôi, thì Ủy Minh Tuyết tôi không phải là người dễ bị khi dễ đâu!

Nói xong liền lôi Thước Mộng đi không hề quay đầu nhìn lại.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Lương Y Thanh thương tâm che mặt khóc nhỏ, tình cảm vừa nảy nở của mình thế là chết yểu rồi sao? Thước Mộng thật sự thích người đàn ông gọi là Ủy Minh Tuyết kia sao?... Chờ một chút, Ủy Minh Tuyết? Lương Y Thanh đột nhiên ngừng bật. Anh ta chính là Ủy Minh Tuyết sao?

Lương Y Thanh vẻ mặt không yên ngồi trong nhà Thước Mộng, hai tay đặt trên đùi không ngừng vò gấu váy, mượn chuyện này làm dịu bớt tâm tình đang khẩn trương của mình.

– Nói như vậy Tuyết chính là cùng mẹ khác cha với bạn sao?

Thước Mộng bị Ủy Minh Tuyết ôm gọn vào lòng, vừa nghe Lương Y Thanh nói xong hết sức ngạc nhiên.

– Uh, nếu như không có người thứ hai tên “Ủy Minh Tuyết” có cùng hoàn cảnh ấy, thì đó chính là anh tôi...

Lương Y Thanh không dám nhìn thẳng Ủy Minh Tuyết, chỉ là lâu lâu ngẩng đầu liếc Ủy Minh Tuyết một chút, người đàn ông lãnh khốc này thật sự là người con mà mẹ lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm hay sao?

– Tôi không có em gái, cũng không có mẹ.

Ủy Minh Tuyết vẫn nghiêm mặt lạnh lùng một bên mở miệng nói.

Thước Mộng giật lấy chéo áo anh,

– Tuyết, anh sao lại nói như vậy, mẹ anh bà...

Mẹ anh vẫn còn đang trên thế gian này không phải sao? Trước kia cũng nghe anh Hình Hòa nói sơ về thân thế của Ủy Minh Tuyết, tại sao bây giờ anh lại muốn phủ nhận mẹ của mình?

– Mẹ của tôi, từ năm tôi 10 tuổi đã chết rồi, cha tôi yêu bà, sau khi bà rời đi cũng đã đi theo rồi, cho nên tôi là cô nhi không có cha lẫn mẹ, sao tự nhiên lại lôi đâu ra một bà mẹ cùng một đứa em gái thế này?

Ủy Minh Tuyết cố nén tức giận trong lòng, lạnh mặt nhìn thẳng Lương Y Thanh.

Mẹ của anh, người yêu anh, yêu cha anh nhưng mà bà đã qua đời năm anh 10 tuổi rồi, cái người gọi là “Mẹ” kia, chỉ có được thân xác của mẹ mà thôi. Ủy Minh Tuyết trước sau không thể quên được cái chết của cha, sự đau thương tuyệt vọng trên mặt cha khi đó. Bởi vì không cách nào cho người mình yêu cuộc sống giàu sang để cuối cùng bị người thương yêu bỏ rơi, mà người đó bỏ đi khiến cho cuộc sống của ông chỉ còn lại toàn là bi thương cùng tự trách, làm cho ông lựa chọn tự kết thúc cuộc sống trần gian ngắn ngủi...

– Anh, anh...

Lương Y Thanh sợ hãi mở miệng gọi Ủy Minh Tuyết, khi đó cô chưa ra đời, cũng chẳng thể biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cho nên cô cũng không hiểu tại sao Ủy Minh Tuyết nói ra những lời như vậy, mẹ vẫn rất nhớ anh, nhưng anh tại sao không có một chút nào muốn gặp lại người mẹ đã xa cách 18 năm như vậy chứ?

– Câm miệng, nơi này không có ai là anh cô.

Rốt cuộc thì đã hiểu tại sao trong quán kem lại cảm thấy Lương Y Thanh rất quen mắt, nhìn kĩ lại thì ra hai mẹ con cô ta thật giống nhau hết sức. Nhìn người này liền có thể nhớ đến khuôn mặt của người kia. Ủy

Minh Tuyết giống như là thấy được tang chứng mẹ phản bội cha, trong lòng giống như bị dao đâm, không ngừng rỉ máu...

– Mộng, anh về trước, không khác anh trở lại gặp em!

Thước Mộng vội vàng đứng lên kéo lấy Úy Minh Tuyết đang định chạy trốn, vẻ mặt khẩn cầu lắc lắc đầu:

– Tuyết, đừng đi có được không? Nghe Lương Y Thanh nói xong đã, em nghĩ, có lẽ mẹ anh có nỗi khổ gì đó cũng không chừng? Với lại bà cũng biết mình đã sai rồi, chuyện gì cũng có cách giải quyết mà, em xin anh, đừng trốn tránh như vậy, chúng ta cùng nhau đối mặt được không...

Vừa nói Thước Mộng vươn tay nắm lấy Úy Minh Tuyết,

– Có em nữa mà, để cho em nhìn thấy người em yêu dùng cảm đối mặt với gút mắc trong lòng anh ấy lúc nhỏ ra sao đi, được không?

Bị Thước Mộng giữ lại, tình cảm ấm áp từ bàn tay y truyền đến, từ từ lan tràn khắp toàn thân mình, làm cho trái tim Úy Minh Tuyết từng chút một dần ấm lại, dùng bàn tay to xoa mặt Thước Mộng, vẻ mặt tràn ngập nhu tình:

– Mộng, anh đáp ứng em...

Ôm Thước Mộng lần nữa ngồi xuống, đối mặt với Lương Y Thanh mặc dù thái độ có chút không kiên nhẫn cùng lạnh lùng nhưng ít ra cũng tốt hơn trước,

– Vậy cô hôm nay đến đây chắc không chỉ định nói tôi là anh cô thôi phải không?

Trong từng chữ Úy Minh Tuyết nói ra, Lương Y Thanh nghĩ đến tình huống trong nhà mình lúc này, không khỏi khổ sở cúi đầu,

– Có lẽ trước đây mẹ thật sự làm ra chuyện có lỗi với anh, nhưng mà anh có biết mấy năm nay mẹ không có khỏe nữa...

Năm nó, bà Úy trong một dịp tình cờ quen biết cha của Lương Y Thanh. Mặc dù bà Úy đã lập gia đình khá lâu nhưng vẻ đẹp trời sinh trên người bà vẫn hấp dẫn ánh mắt ông Lương. Ông Lương không tiếc tiền bạc vung tay hào phóng theo đuổi bà Úy, nhiều năm sống trong nghèo khó khiến cho bà Úy đối với việc tiêu xài hoang phí cùng tướng mạo phong độ của ông Lương nảy sinh tình cảm, cuối cùng lựa chọn bỏ chồng vứt con. Nhưng mà, cùng ông Lương chung sống một thời gian, bà Úy mới biết được ông Lương hóa ra đã có gia đình, mà cũng chẳng phải đã li dị như lời ông ta nói trước kia. Trong lòng rất tức giận bà ta nghĩ muốn rời khỏi ông Lương nhưng lại bị ông ta lời ngon tiếng ngọt vỗ về, bà ta tin tưởng ông ta sớm muộn gì rồi cũng li hôn với vợ, sau đó kết hôn cùng với mình. Thời gian dần trôi qua, những lời nói dối dần bắt đầu có sơ hở, bà Úy lúc này mới hiểu được căn bản ông Lương kia sẽ không bao giờ cưới mình. Nhưng mà lúc này bà ta lại có thai rồi. Sau khi biết bà ta có thai, số lần ông Lương ghé qua nhà càng ngày càng ít. Đến khi Lương Y Thanh ra đời, rất lâu sau ông Lương mới xuất hiện, vứt cho hai mẹ con một chút tiền rồi từ đó chẳng bao giờ thấy nữa. Bà Úy chỉ còn biết lấy nước mắt rửa mặt, sám hối vì hành động trước kia, nhưng mà bà ta cũng biết, cho dù bà ta có hối hận cách mấy cũng chẳng ai tha thứ nữa...

– Mẹ không phải không muốn tìm anh, nhưng mà thật sự là tìm không được, sau khi sinh tôi ra, thân thể của bà rất yếu, cho nên bà chỉ có thể buông xuôi...

Lương Y Thanh lặng lẽ ngồi trên ghế salon, sâu kín thở dài nói:

– Anh, mẹ thật sự rất nhớ anh, mặc dù sau này buông tay không tìm anh nữa, nhưng bà ngày nào cũng nhớ đến anh. Mỗi năm đến ngày sinh nhật anh, chúng tôi đều nấu rất nhiều thức ăn, bà nói đó đều là những món anh thích; năm mới bà đều nói “Tiểu Tuyết lại thêm một tuổi rồi, cao lên nhiều lắm đi, nói không chừng bây giờ có đứng trước mặt mẹ thì mẹ cũng không nhận ra anh nữa rồi!”, còn có...

– Đủ rồi!

Úy Minh Tuyết cắt ngang lời Lương Y Thanh, nếu không yêu thật nhiều thì làm sao có hận chứ? Đúng là bởi vì mình rất yêu kính mẹ, cho nên mới không có cách nào tha thứ cho sự phản bội của bà. Nhưng mà

bây giờ, nghe Lương Y Thanh nói, thì ra trái tim tưởng đã đóng băng với cái gọi là “mẹ” kia lại bắt đầu sụp đổ từng mảng.

Thước Mộng luôn là người giàu tình cảm, nghe Lương Y Thanh nói xong không kiềm được mà rơi nước mắt, Ủy Minh Tuyết thương tiếc lau nước mắt cho y, y nhưng lại nắm lấy bàn tay to lớn của Ủy Minh Tuyết,

– Tuyết, đi gặp mẹ anh một chút đi, bà nhất định rất nhớ anh, chúng ta đi gặp bà một chút đi?... Chuyện quá khứ cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi, em tin cha anh ở trên thiên đàng cũng đã sớm tha thứ cho mẹ anh rồi...

Nghe được Thước Mộng nói như vậy, Lương Y Thanh hướng ánh mắt cảm kích nhìn Thước Mộng,

– Đúng vậy, anh, xin anh đến gặp mẹ một chút đi...

Đây là mục đích quan trọng nhất của cô, chúng là muốn đưa Ủy Minh Tuyết về gặp mặt mẹ, nhưng mà bản thân cũng hết sức e ngại Ủy Minh Tuyết, không dám nói ra khỏi miệng. Bây giờ Thước Mộng đã mở lời, mà Ủy Minh Tuyết lại rất yêu Thước MỘNG, ít ra cũng sẽ vì xem trọng cảm xúc của Thước Mộng mà đến gặp mẹ...

Ủy Minh Tuyết nhìn Trương Y Thanh vẻ mặt khấn trương, lại nhìn thật sâu vẻ mặt chờ mong của Thước MỘNG, trái tim dần dần mềm đi... Cha, con có nên gặp bà không? Người đã làm cho cha tuyệt vọng đến như vậy, cha có tha thứ cho bà không?

Giờ phút này, trong lòng Ủy Minh Tuyết trở nên bấn loạn. Vừa là hận ý đối với người mẹ này chẳng thể nào tiêu trừ chỉ trong chốc lát; nhưng mặt khác, nghe nói mẹ mấy năm nay vẫn sầm hối chuyện ngày xưa, trong lòng cũng trở nên mềm yếu, chỉ là không biết phải dùng tâm tình gì để đối mặt với bà. Cứ thế mà tự hỏi, anh cũng không đồng ý đi thăm mẹ mình, mà yên lặng đi về phòng.

Nhìn Ủy Minh Tuyết không lên tiếng nhưng vẫn cự tuyệt, Lương Y Thanh hai hốc mắt đỏ ửng lên khổ sở, đứng dậy định rời đi.

Thước Mộng tiễn Lương Y Thanh ra cửa, mở miệng an ủi:

– Bạn cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, tôi nghĩ Tuyết chỉ là nhất thời không tiếp nhận được, dù sao anh ấy cũng hận mẹ mình nhiều năm như vậy... Bạn cứ để anh ấy bình tĩnh nghĩ lại, tôi sẽ giúp bạn khuyên anh ấy.

Lương Y Thanh gật đầu,

– Cảm ơn bạn... Những lời tôi nói ở quán kem hôm nay bạn cứ xem như là tôi nói sảng trong lúc ấm đầu nha...

Lương Y Thanh xấu hổ cúi đầu, xoay người rời đi. Trong lòng có chút khổ sở, dù sao đây cũng là lần đầu tiên mình thích một người, nhưng thật không ngờ y lại là người yêu của anh mình. Về tình về lý cô chẳng có khả năng tranh đoạt cùng với Ủy Minh Tuyết, bất quá thì... bắt đầu từ bây giờ cứ xem Thước Mộng như là anh của mình vậy.

Thước Mộng lên lầu đi vào phòng của mình, Ủy Minh Tuyết đang đứng trước cửa sổ nhìn về nơi xa xăm, Thước Mộng nhẹ nhàng đến gần Ủy Minh Tuyết vòng tay ôm anh từ sau lưng,

– Tuyết, anh đang nghĩ gì vậy?

Ủy Minh Tuyết gỡ hai tay Thước Mộng ra đùa nghịch với nó, thở dài, hồi lâu mới mở miệng nói chuyện:

– Mộng, anh có nên đi gặp bà không? Anh không thể dễ dàng tha thứ cho bà như vậy. Nếu không vì bà, cha cũng sẽ không chết, sau khi cha chết bà lại cự tuyệt không thừa nhận anh... Anh nên hận bà, đúng không?

Thước Mộng cảm nhận được sự cô đơn trong lời nói của Ủy Minh Tuyết, có chút hiểu được tại sao Ủy Minh Tuyết lại trở thành người lãnh khốc vô tình như vậy, ôm lấy hay tay của anh nắm lại thật chặt,

– Tuyết, đừng như vậy mà... đừng nói những lời cô đơn như vậy...

Ủy Minh Tuyết xoay người đem Thước Mộng ôm vào trong lòng, vùi mặt vào cổ Thước Mộng, hít sâu mùi hương thoang thoảng trên người y,

- Mộng, lòng anh lúc này loạn lắm... Anh nếu không đi gặp bà, em có nghĩ anh là kẻ nhu nhược không?
- Không có đâu, Tuyết của em là người đàn ông dũng cảm thứ hai trên đời này, em tin tưởng anh sớm muộn gì cũng sẽ tháo mở được khúc mắc của mình thôi.

– Mộng...

Úy Minh Tuyết xúc động nhìn Thước Mộng, khẽ cọ mũi của mình lên mũi của y,

- Tại sao anh chỉ xếp thứ hai, đệ nhất là ai?
- Hi hi, tất nhiên là em rồi, đối với người ngoài mà nói, anh rất chi là lãnh khốc vô tình, em thế nhưng lại có can đảm ở bên cạnh anh, làm người yêu của anh, em không phải là người dũng cảm nhất sao!

Thước Mộng nghịch ngợm le lưỡi, bộ dáng đáng yêu làm cho Úy Minh Tuyết thoáng cái quên đi tất cả những chuyện không hài lòng cùng phiền não.

Đến đêm, Úy Minh Tuyết nằm trên giường, Thước Mộng thì đang tắm rửa trong phòng tắm. Trong phòng có một cửa sổ rất rộng, gió đêm mát lạnh thổi vào trong phòng, mang theo mùi hương của cỏ xanh. Ngoài cửa sổ tiếng côn trùng kêu phá tan màn đêm yên tĩnh. Ánh trăng xuyên thấu qua khe cửa lọt vào trong, khiến cho trong phòng cảm giác nhu hòa tĩnh lặng dâng lên... Ở trong khung cảnh bình yên ấy, Úy Minh Tuyết rất nhanh rơi vào mộng đẹp.

Trong mộng, anh trở về lại năm 10 tuổi, có cha đôn hậu, có mẹ ôn nhu, một nhà ba người tuy nghèo khó nhưng cuộc sống lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười. Mẹ mỉm cười mở rộng vòng tay gọi anh, anh chạy ào lại lao vào lòng mẹ, đột nhiên lại không thấy mẹ đâu, anh tìm mẹ, nhưng lại phát hiện mẹ rúc vào lòng một người đàn ông xa lạ, vẻ mặt khinh bỉ nhìn cha con anh, rồi nghênh ngang bỏ đi. Một làn sương trắng dâng lên, sau khi tan ra Úy Minh Tuyết nhìn thấy cha toàn thân đầm máu ngã trên mặt đất, anh muốn đỡ cha dậy, rồi lại phát hiện ra người nằm trong lòng mình không phải cha mà là mẹ, mặt bà tiều tụy, nhưng ngọn đèn dầu sắp cạn bị thống cầu xin Úy Minh Tuyết tha thứ... Lại một làn sương trắng dâng lên, cái gì cũng không còn nữa, Úy Minh Tuyết đơn độc trong đó chẳng nhìn thấy được gì, chỉ nghe phía sau vọng đến tiếng bước chân, quay đầu nhìn thấy cha một thân đồ trắng đang đứng đó, vẫn là khuôn mặt tuấn lãng giống như vài chục năm về trước, ông cứ đứng đó, ôn hòa nhìn Úy Minh Tuyết.

Úy Minh Tuyết kích động mở miệng:

- Cha, cha... Người là cha?

Cha hiền hòa mỉm cười gật đầu, vươn tay vỗ nhẹ vai Úy Minh Tuyết:

- Con trai, con đã trưởng thành rồi, đã thành một người đàn ông rồi... Cha rất xin lỗi con, lúc trước bỏ con mà đi như vậy, con nhất định rất oán hận cha.
- Không có, cha, con không có trách cha... Cha ở nơi đó, có tốt không?

Úy Minh Tuyết ôm chặt lấy cha mình, sợ hãi chỉ một giây nữa thôi ông sẽ biến mất không thể gặp lại nữa, cũng giống như bao nhiêu năm trước mãi mãi rời xa mình.

Ông Úy vỗ nhẹ lưng Úy Minh Tuyết, hình như cái ôm này giống như là tự ôm chính mình, hay là giống như cha mẹ đang muốn xí gạt con nhỏ,

- Cha tốt lắm, tất cả đều tốt, cha cũng không hận mẹ con... Nói gì nói, cũng là cha vô dụng, luôn để cho bà chịu khổ... Cha không hận bà, con trai, con cũng đừng hận bà nữa.
- Cha, con...

Úy Minh Tuyết nhìn cha, không nói thành lời.

Ông Úy vuốt ve tóc Úy Minh Tuyết, giống như vài chục năm trước,

- Đừng hận bà, bà dù sao cũng là mẹ của con... Con ngoại, tha thứ cho bà đi, tha thứ cho bà...

Đang lúc nói chuyện, thân thể ông Ủy dần dần trở nên trong suốt, chậm rãi hòa tan vào không khí, biến mất không thể nhìn thấy nữa.

Ủy Minh Tuyết muốn giữ cha lại, nhưng mà một cái bóng cũng chẳng thấy đâu, anh cứ một mình chạy trong nơi ngập tràn sương giăng tái tái ấy, hét gọi cha mình, nhưng không có bất kì lời nào đáp lại.

– Cha, cha về đi, con tha thứ cho mẹ rồi, cha trở về đi, đừng rời khỏi chúng ta, cha...

—

– Cha, trở về, đừng rời khỏi chúng ta, cha...

Ủy Minh Tuyết nằm ở trên giường, hai mắt ươn ướt nói mớ.

– Tuyết, tỉnh lại anh, Tuyết, anh làm sao vậy...

Thước Mộng vừa tắm rửa bước ra, nhìn thấy Ủy Minh Tuyết giống như đang gặp ác mộng, liền nhảy lên lay anh tỉnh lại.

Ủy Minh Tuyết trợn trừng hai mắt, nhìn thấy Thước Mộng lại nhầm thành hình ảnh cha xuất hiện trong trí nhớ, anh ôm lấy Thước Mộng, vẻ mặt khẩn trương kêu:

– Cha, con tha thứ cho mẹ rồi, cha đừng rời khỏi chúng ta...

Thước Mộng xấu hổ giãy ra khỏi lòng Ủy Minh Tuyết,

– Tuyết, anh nói gì vậy... Em là Mộng, không phải là cha của anh, không phải là cha...

Bị gọi là cha thật là chẳng quen chút nào, nhất là còn bị cái người lớn hơn mình 10 tuổi gọi “cha” thì càng quái dị hơn.

Ủy Minh Tuyết ý thức dần dần thanh tỉnh, phát hiện chính mình lại nhầm Thước Mộng thành cha, vẻ mặt có chút xấu hổ,

– Xấu hổ quá, anh lúc này nằm mơ gặp cha...

– Oh, dạ...

Thước Mộng nhìn thấy bộ dáng cô độc của Ủy Minh Tuyết nhất thời không biết phải nói sao.

– Ông nói ông tha thứ cho mẹ rồi, muốn anh đừng hận bà nữa...

Ủy Minh Tuyết thì thào.

– Thật sao? Vậy anh...

Thước Mộng ngẩng đầu, vẻ mặt chờ mong nhìn Ủy Minh Tuyết

Ủy Minh Tuyết kéo tay Thước Mộng, đưa lên môi hôn một chút,

– Ngày mai mình đến thăm bà!

– Dạ, ngày mai cùng đến thăm mẹ!

Thước Mộng vui vẻ cười, kiên định gật đầu.

Giờ phút này, trong lòng Ủy Minh Tuyết trở nên bấn loạn. Vừa là hận ý đối với người mẹ này chẳng thể nào tiêu trừ chỉ trong chốc lát; nhưng mặt khác, nghe nói mẹ mấy năm nay vẫn sảm hồi chuyện ngày xưa, trong lòng cũng trở nên mềm yếu, chỉ là không biết phải dùng tâm tình gì để đối mặt với bà. Cứ thế mà tự hỏi, anh cũng không đồng ý đi thăm mẹ mình, mà yên lặng đi về phòng.

Nhìn Ủy Minh Tuyết không lên tiếng nhưng vẫn cự tuyệt, Lương Y Thanh hai hốc mắt đỏ ửng lên khổ sở, đứng dậy định rời đi.

Thước Mộng tiễn Lương Y Thanh ra cửa, mở miệng an ủi:

– Bạn cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, tôi nghĩ Tuyết chỉ là nhất thời không tiếp nhận được, dù sao anh ấy cũng hận mẹ mình nhiều năm như vậy... Bạn cứ để anh ấy bình tĩnh nghĩ lại, tôi sẽ giúp bạn khuyên anh ấy.

Lương Y Thanh gật đầu,

– Cảm ơn bạn... Những lời tôi nói ở quán kem hôm nay bạn cứ xem như là tôi nói sảng trong lúc ảm đầu nha...

Lương Y Thanh xấu hổ cúi đầu, xoay người rời đi. Trong lòng có chút khổ sở, dù sao đây cũng là lần đầu tiên mình thích một người, nhưng thật không ngờ y lại là người yêu của anh mình. Về tình về lý cô chẳng có khả năng tranh đoạt cùng với Ủy Minh Tuyết, bắt quá thì... bắt đầu từ bây giờ cứ xem Thước Mộng như là anh của mình vậy.

Thước Mộng lên lầu đi vào phòng của mình, Ủy Minh Tuyết đang đứng trước cửa sổ nhìn về nơi xa xăm, Thước Mộng nhẹ nhàng đến gần Ủy Minh Tuyết vòng tay ôm anh từ sau lưng,

– Tuyết, anh đang nghĩ gì vậy?

Ủy Minh Tuyết gỡ hai tay Thước Mộng ra đùa nghịch với nó, thở dài, hồi lâu mới mở miệng nói chuyện:

– Mộng, anh có nên đi gặp bà không? Anh không thể dễ dàng tha thứ cho bà như vậy. Nếu không vì bà, cha cũng sẽ không chết, sau khi cha chết bà lại cự tuyệt không thừa nhận anh... Anh nên hận bà, đúng không?

Thước Mộng cảm nhận được sự cô đơn trong lời nói của Ủy Minh Tuyết, có chút hiểu được tại sao Ủy Minh Tuyết lại trở thành người lãnh khốc vô tình như vậy, ôm lấy hay tay của anh nắm lại thật chặt,

– Tuyết, đừng như vậy mà... đừng nói những lời cô đơn như vậy...

Ủy Minh Tuyết xoay người đem Thước Mộng ôm vào trong lòng, vùi mặt vào cổ Thước Mộng, hít sâu mùi hương thoang thoảng trên người y,

– Mộng, lòng anh lúc này loạn lắm... Anh nếu không đi gặp bà, em có nghĩ anh là kẻ nhu nhược không?

– Không có đâu, Tuyết của em là người đàn ông dũng cảm thứ hai trên đời này, em tin tưởng anh sớm muộn gì cũng sẽ tháo mở được khúc mắc của mình thôi.

– Mộng...

Ủy Minh Tuyết xúc động nhìn Thước Mộng, khẽ cọ mũi của mình lên mũi của y,

– Tại sao anh chỉ xếp thứ hai, đệ nhất là ai?

– Hi hi, tất nhiên là em rồi, đối với người ngoài mà nói, anh rất chi là lãnh khốc vô tình, em thế nhưng lại có can đảm ở bên cạnh anh, làm người yêu của anh, em không phải là người dũng cảm nhất sao!

Thước Mộng nghịch ngợm le lưỡi, bộ dáng đáng yêu làm cho Ủy Minh Tuyết thoáng cái quên đi tất cả những chuyện không hài lòng cùng phiền não.

Đến đêm, Ủy Minh Tuyết nằm trên giường, Thước Mộng thì đang tắm rửa trong phòng tắm. Trong phòng có một cửa sổ rất rộng, gió đêm mát lạnh thổi vào trong phòng, mang theo mùi hương của cỏ xanh. Ngoài cửa sổ tiếng côn trùng kêu phá tan màn đêm yên tĩnh. Ánh trăng xuyên thấu qua khe cửa lọt vào trong, khiến cho trong phòng cảm giác nhu hòa tĩnh lặng dâng lên... Ở trong khung cảnh bình yên ấy, Ủy Minh Tuyết rất nhanh rơi vào mộng đẹp.

Trong mộng, anh trở về lại năm 10 tuổi, có cha đôn hậu, có mẹ ôn nhu, một nhà ba người tuy nghèo khó nhưng cuộc sống lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười. Mẹ mỉm cười mở rộng vòng tay gọi anh, anh chạy ào lại lao vào lòng mẹ, đột nhiên lại không thấy mẹ đâu, anh tìm mẹ, nhưng lại phát hiện mẹ rúc vào lòng một người đàn ông xa lạ, vẻ mặt khinh bỉ nhìn cha con anh, rồi ngênh ngang bỏ đi. Một làn sương trắng dâng lên, sau khi tan ra Ủy Minh Tuyết nhìn thấy cha toàn thân đầm máu ngã trên mặt đất, anh muốn đỡ cha dậy, rồi lại phát hiện ra người nằm trong lòng mình không phải cha mà là mẹ, mặt bà tiêu tụy, nhưng ngọn đèn dầu sắp cạn bị thống cầu xin Ủy Minh Tuyết tha thứ... Lại một làn sương trắng dâng lên, cái gì cũng không còn nữa, Ủy Minh Tuyết đơn độc trong đó chẳng nhìn thấy được gì, chỉ nghe phía sau vọng đến tiếng

bước chân, quay đầu nhìn thấy cha một thân đồ trắng đang đứng đó, vẫn là khuôn mặt tuần lã giống như vài chục năm về trước, ông cứ đứng đó, ôn hòa nhìn Ủy Minh Tuyết.

Ủy Minh Tuyết kích động mở miệng:

– Cha, cha... Người là cha?

Cha hiền hòa mỉm cười gật đầu, vươn tay vỗ nhẹ vai Ủy Minh Tuyết:

– Con trai, con đã trưởng thành rồi, đã thành một người đàn ông rồi... Cha rất xin lỗi con, lúc trước bỏ con mà đi như vậy, con nhất định rất oán hận cha.

– Không có, cha, con không có trách cha... Cha ở nơi đó, có tốt không?

Ủy Minh Tuyết ôm chặt lấy cha mình, sợ hãi chỉ một giây nữa thôi ông sẽ biến mất không thể gặp lại nữa, cũng giống như bao nhiêu năm trước mãi mãi rời xa mình.

Ông Ủy vỗ nhẹ lưng Ủy Minh Tuyết, hình như cái ôm này giống như là tự ôm chính mình, hay là giống như cha mẹ đang muốn xí gạt con nhỏ,

– Cha tốt lắm, tất cả đều tốt, cha cũng không hận mẹ con... Nói gì nói, cũng là cha vô dụng, luôn để cho bà chịu khổ... Cha không hận bà, con trai, con cũng đừng hận bà nữa.

– Cha, con...

Ủy Minh Tuyết nhìn cha, không nói thành lời.

Ông Ủy vuốt ve tóc Ủy Minh Tuyết, giống như vài chục năm trước,

– Đừng hận bà, bà dù sao cũng là mẹ của con... Con ngoại, tha thứ cho bà đi, tha thứ cho bà...

Đang lúc nói chuyện, thân thể ông Ủy dần dần trở nên trong suốt, chậm rãi hòa tan vào không khí, biến mất không thể nhìn thấy nữa.

Ủy Minh Tuyết muốn giữ cha lại, nhưng mà một cái bóng cũng chẳng thấy đâu, anh cứ một mình chạy trong nơi ngập tràn sương giăng tai tái ấy, hét gọi cha mình, nhưng không có bất kì lời nào đáp lại.

– Cha, cha về đi, con tha thứ cho mẹ rồi, cha trở về đi, đừng rời khỏi chúng ta, cha...

—

– Cha, trở về, đừng rời khỏi chúng ta, cha...

Ủy Minh Tuyết nằm ở trên giường, hai mắt ướt át nói mớ.

– Tuyết, tỉnh lại anh, Tuyết, anh làm sao vậy...

Thước Mộng vừa tắm rửa bước ra, nhìn thấy Ủy Minh Tuyết giống như đang gặp ác mộng, liền nhảy lên lay anh tỉnh lại.

Ủy Minh Tuyết trợn trừng hai mắt, nhìn thấy Thước Mộng lại nhầm thành hình ảnh cha xuất hiện trong trí nhớ, anh ôm lấy Thước Mộng, vẻ mặt khẩn trương kêu:

– Cha, con tha thứ cho mẹ rồi, cha đừng rời khỏi chúng ta...

Thước Mộng xấu hổ giẫy ra khỏi lòng Ủy Minh Tuyết,

– Tuyết, anh nói gì vậy... Em là Mộng, không phải là cha của anh, không phải là cha...

Bị gọi là cha thật là chẳng quen chút nào, nhất là còn bị cái người lớn hơn mình 10 tuổi gọi “cha” thì càng quái dị hơn.

Ủy Minh Tuyết ý thức dần dần thanh tỉnh, phát hiện chính mình lại nhầm Thước Mộng thành cha, vẻ mặt có chút xấu hổ,

– Xấu hổ quá, anh lúc này nằm mơ gặp cha...

– Oh, dạ...

Thước Mộng nhìn thấy bộ dáng cô độc của Úy Minh Tuyết nhất thời không biết phải nói sao.

– Ông nói ông tha thứ cho mẹ rồi, muốn anh đừng hận bà nữa...

Úy Minh Tuyết thì thào.

– Thật sao? Vậy anh...

Thước Mộng ngẩng đầu, vẻ mặt chờ mong nhìn Úy Minh Tuyết

Úy Minh Tuyết kéo tay Thước Mộng, đưa lên môi hôn một chút,

– Ngày mai mình đến thăm bà!

– Dạ, ngày mai cùng đến thăm mẹ!

Thước Mộng vui vẻ cười, kiên định gật đầu.

Úy Minh Tuyết đứng trước cửa nhà Lương Thanh y, bề ngoài như rất bình tĩnh nhưng sâu trong nội tâm lại hết sức khẩn trương, cho dù là lần về ra mắt cha mẹ Thước Mộng cũng không khẩn trương đến như vậy. Nhìn căn nhà này, xem ra vài chục năm trước người kia cũng xem như là có lương tâm, ít ra cũng để lại cho bà một mái nhà, không thì chắc bà chỉ có nước ra ngoài đường mà ở. Chỉ là sau khi cánh cửa này mở ra, sẽ phải dụng bộ dạng gì để đối mặt với người phụ nữ bên trong đây?

– Anh, chúng ta đi vào thôi.

Lương Y Thanh móc ra chìa khóa mở cửa, vui vẻ nói. Sáng hôm nay, Thước Mộng đến tìm mình, nói cho cô biết xế chiều bọn họ sẽ đến thăm mẹ. Chuyện xảy ra quá đột ngột, Lương Y Thanh cũng không kịp báo cho mẹ, cũng tốt, xem như là làm cho mẹ ngạc nhiên một chút.

– ... Được.

Úy Minh Tuyết xấu hổ đáp lại, mặc dù anh quyết định buông tay với sự hận thù trước kia dành cho mẹ, nhưng mà khi Lương Thanh Y gọi mình là “anh” thì nhiều ít cũng có chỗ không quen. Trước năm 10 tuổi, anh là con trai duy nhất trong nhà, không có em trai hay em gái để gọi mình là “Anh”, sau năm 10 tuổi anh trở thành trẻ mồ côi, mặc dù trong cô nhi viện lớn nhỏ gì đều có đủ, nhưng anh suốt ngày lạnh lùng, trừ Hình Hòa ra căn bản cũng không có ai dám tới gần, tự nhiên chẳng có ai gọi anh là “Anh” rồi.

– Mẹ, con về rồi... Mẹ xem con đưa ai về này?!

Vừa mới mở cửa, Lương Y Thanh chẳng thể chờ được liền tíu tít gọi mẹ, trong lời nói tràn ngập sự hưng phấn.

– Thanh Thanh, khụ khụ... về rồi, về rồi à, khụ... Con đưa ai về vậy?

Trong phòng, một người phụ nữ gầy yếu đi ra, một bên trả lời Lương Y Thanh, một bên không nhin được mà ho khan.

– Mẹ, mẹ lại ho rồi à?... Có sao không?

Lương Y Thanh lo lắng đi lại gần vỗ lên lưng mẹ.

– Uh, tốt hơn nhiều rồi...

Bà Úy hiền từ nhìn con gái mình,

– Con lúc nãy nói đưa ai đó về à?

– A, đúng rồi!

Lương Y Thanh vẫy vẫy tay, đi tới cửa đem Úy Minh Tuyết cùng Thước Mộng đẩy mạnh vào trong phòng, lại kéo Úy Minh Tuyết đến trước mặt mẹ,

– Mẹ, mẹ biết anh ấy là ai không?

Bà Úy nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, nước mắt chợt rơi như mưa, vươn một tay muốn xoa lên mặt Úy Minh Tuyết, rồi lại do dự mà không dám chạm vào, tay cứ vậy mà dừng lại ở không trung,

– Là, là Tiểu Tuyết phải không? Là con sao?

Úy Minh Tuyết nhìn người mẹ đang đứng trước mặt mình, đây là người mẹ xinh đẹp trước kia sao, là cuộc sống bức bách bà tiểu tuyết đến mức này sao? Mấy nay nay, sống trong cưu hện, luôn cho rằng mẹ cũng giống như những mệnh phụ phu nhân khác sống trong nhung lụa ăn sung mặc sướng, cho dù có nghe Lương Y Thanh nói sơ qua, cũng không nghĩ tới bà lại trở nên thê thảm như thế này. Cho dù lúc đầu đối với mẹ vẫn còn một tia phật ý, bây giờ cũng đã hoàn toàn biến mất.

Úy Minh Tuyết trầm tư, nhưng lại quên mất cánh tay của mẹ đang vươn ra, mà bà Úy lúc này, tay vẫn còn dừng trong không khí, buông ra cũng không được và chạm tới cũng không xong. Thước Mộng đứng một bên nhìn thấy bà Úy xấu hổ, vội vàng đi lên phía trước, cầm lấy tay bà Úy,

– Bác gái, bác khỏe không, con là bạn học của Lương Thanh Y, cũng là Tuyết... dạ, là bạn của... Úy Minh Tuyết, con là Mộ Dung Thước Mộng, bác gọi con là Thước Mộng là được rồi, rất vui được biết bác.

– A? Khụ khụ, chào con... khụ khụ...

Bà Úy cảm kích nhìn Thước Mộng, may quá, Thước Mộng kịp thời cầm tay mình, nếu không chính mình cũng không biết phải làm sao, thật là một đứa trẻ lanh lợi.

Thước Mộng thả tay bà Úy ra, lặng lẽ kéo góc áo Úy Minh Tuyết, muốn nói anh tỉnh táo lại, Úy Minh Tuyết hồn phách cũng đã quay về, nhìn mẹ của mình,

– Mấy năm nay... mẹ... mẹ khỏe không?

Nghe được Úy Minh Tuyết gọi mình là mẹ, bà Úy che miệng khóc nức, vừa yên lòng, vừa tự trách, vừa cao hứng,

– Tiểu Tuyết, mẹ, khụ khụ... Mẹ tốt lắm, chỉ là rất nhớ con, khụ khụ... chuyện năm đó mẹ rất xin lỗi con...

– Cũng qua rồi, mẹ, đừng tự trách nữa... Con không phải đã đến gặp mẹ rồi sao...

Úy Minh Tuyết lau nước mắt cho mẹ,

– Con không còn hận mẹ nữa, thật đó, con tin, ba ở trên trời cũng nhất định đã tha thứ cho mẹ.

Bà Úy vừa khóc vừa gật đầu, mình sám hối nhiều năm như vậy cuối cùng cũng có kết quả rồi, bà vui vẻ nhìn ba người trước mặt,

– Các con ngồi đi, khụ... Tiểu Tuyết, mẹ đi nấu cho con mấy món ăn mà con thích, các con, khụ khụ... các con chờ một lát nha, khụ khụ...

Thước Mộng kéo bà Úy đang ho khan ngồi xuống, để bà ngồi lại trên ghế salon,

– Bác gái, nhiều năm như vậy đã không gặp lại con mình rồi, nhất định có rất nhiều lời muốn nói, các người cứ an tâm trò chuyện với nhau đi, hôm nay cứ giao cho con, bác gái nếm thử tay nghề của con nha.

Lương Y Thanh cảm động nhìn hết thấy xung quanh, anh hình như thật sự đã tha thứ cho mẹ rồi, thật tốt quá, nhìn sắc mặt nhiều năm tái nhợt của mẹ rốt cuộc cũng hồng hào một chút, Lương Y Thanh giờ phút này cảm động không thôi. Sau một lúc, này thật sự kêu lên thành tiếng, nhưng không phải vì xúc động nữa...

Bà Úy đột nhiên bất tỉnh, gọi như thế nào cũng không tỉnh, cả ba người đều sợ hãi, vội vàng đưa bà vào bệnh viện. Nôn nóng đứng đợi ở bên ngoài, Úy Minh Tuyết im lặng ngồi trên ghế băng, Thước Mộng bên người anh lo lắng đi tới đi lui không ngừng, Lương Y Thanh đứng trước cửa phòng cấp cứu nghĩ muốn nhìn vào bên trong một chút. Trên mặt ba người tràn ngập sự lo lắng nói không thành lời.

– Mẹ có chuyện gì?

Úy Minh Tuyết mở miệng hỏi Lương Y Thanh.

– Em, em cũng không biết rõ lắm... Mẹ trước giờ thân thể vẫn không tốt, nhưng ngặt xỉu đây là lần đầu tiên...

Nghe đến mẹ giờ phút này vẫn còn trong phòng cấp cứu, sống chết không rõ, Lương Y Thanh khổ sở khóc thút thít. Chính mình thật sự là bất hiếu mà, cơ thể mẹ suy yếu như vậy nhưng mà mình lại không hay biết gì cả.

Một lúc lâu, bác sĩ từ phòng cấp cứu đi ra, ba người cùng tiến đến vây lấy hỏi han.

– Các người tại sao bây giờ mới đưa bà ấy đến bệnh viện?

Tiếp theo là sự trách cứ ngập tràn,

– Chúng tôi cũng hết cách rồi, bệnh nhân đã rất suy nhược, đại khái thời gian sống cũng không còn bao lâu nữa.

Một lời bác sĩ nói, chẳng khác nào tuyên án tử hình cho bà Úy.

Úy Minh Tuyết một tay túm lấy áo vị bác sĩ,

– Ông không phải là bác sĩ sao, chẳng lẽ không có cách nào sao? Tiền không phải là vấn đề, chỉ cần có thể chữa trị cho bà, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề...

Nhìn vẻ mặt hung ác của Úy Minh Tuyết, bác sĩ cũng có chút sợ hãi, nuốt nuốt nước miếng, nơm nớp lo sợ nói:

– Nay, đây không phải vấn đề có tiền hay không, chúng tôi là bác sĩ, không phải là thần... Có thể cứu thì chúng tôi nhất định ra sức là, nhưng không thể cứu thì chúng tôi, chúng tôi cũng đành bó tay...

Thước Mộng cũng giật Úy Minh Tuyết lại, một bên gạt đầu với bác sĩ xin lỗi, một bên khuyên Úy Minh Tuyết:

– Tuyết, anh đừng như vậy... Em biết anh không dễ chịu gì, nhưng mà... Tóm lại chúng ta vào thăm mẹ một chút đi, mặc kệ mẹ còn lại được bao nhiêu ngày, chúng ta cùng nhau cùng bà trải qua những ngày vui vẻ...

Úy Minh Tuyết khó chịu ôm Thước Mộng, rầu rĩ lắm lắm:

– Tại sao lại có thể như vậy, như thế nào lại... Anh vừa mới tha thứ cho bà, bà còn chưa bù đắp những tổn thất bao nhiêu năm qua cho anh, tại sao...

Thước Mộng vỗ nhẹ Úy Minh Tuyết giống như đang dỗ trẻ con,

– Em biết anh rất khổ sở, nhìn anh như vậy em chịu không nổi... Nhưng mà, nếu anh để mẹ nhìn thấy, nhất định sẽ làm cho bà rất đau khổ.

Thước Mộng đưa tay lau đi giọt nước nơi khóe mắt Úy Minh Tuyết,

– Trước kia đều là anh an ủi em, lau nước mắt cho em, bây giờ sao lại đổi thành em phải làm rồi...

Úy Minh Tuyết nắm chặt tay Thước Mộng, đưa lên môi hôn nhẹ:

– Được, anh không suy nghĩ nhiều nữa, chúng ta vào thăm mẹ trước.

Nhìn Lương Y Thanh bên cạnh khóc không thành tiếng, Úy Minh Tuyết an ủi cô:

– Đừng khổ sở nữa, Mộng nói rất đúng, chúng ta mà để mẹ nhìn thấy như vậy, bà sẽ rất đau lòng... lau nước mắt đi, đi gặp mẹ trước.

Lương Y Thanh vội vã lau nước mắt, đi theo bọn họ vào phòng bệnh.

Bà Úy tỉnh lại được một lúc, cả ba người cùng vây quanh giường nhìn bà, bà mệt nhọc mở miệng,

– Làm sao vậy, làm như mẹ đã chết rồi không bằng...

Lương Y Thanh cả mũi chua xót, thiếu chút nữa lại khóc,

– Mẹ, mẹ đừng nói vậy... Mẹ nhất định sống lâu trăm tuổi.

– Con bé ngốc nghếch, cơ thể của mình như thế nào mẹ còn không biết sao?

– Mẹ, mẹ em tâm, chúng con sẽ nghĩ cách, nhất định sẽ chữa trị cho mẹ thật tốt.

Úy Minh Tuyết cầm tay mẹ, kiên định nói. Thật hi vọng có thể thông qua cái nắm tay này truyền sức khỏe qua cho mẹ, đem sức mạnh của mình chuyển qua cho mẹ một chút.

– Tiểu Tuyết, mẹ biết rõ... thân xác này, cũng sớm phải đi rồi, chỉ là, mẹ chưa tìm được con... Bây giờ rốt cuộc cũng đã gặp con rồi, con cũng đã tha thứ cho mẹ, tảng đá trong lòng cũng đã buông xuống được. Bây giờ, cũng nên đến sám hối với cha con.

– Mẹ, đừng nói bậy...

Úy Minh Tuyết nghẹn ngào, che miệng mẹ, không cho bà tiếp tục nói những lời xui xẻo nữa.

Bà Úy cố sức cầm tay Úy Minh Tuyết, hiền hòa nhìn anh,

– Tiểu Tuyết, mẹ có chút chuyện muốn nói với Tiểu Mộng...

Úy Minh Tuyết nhìn mẹ một chút, lại nhìn Thước Mộng,

– Y Thanh, chúng ta ra ngoài mua ít thức ăn về cho mẹ, nói xong cũng lôi Y Thanh ra ngoài.

Chỉ còn lại một mình Thước Mộng hồi hộp nhìn bà Úy, không biết bà có chuyện gì muốn nói riêng với mình.

– Tiểu Mộng, con lại gần đây một chút...

Bà Úy vươn tay đến Thước Mộng, Thước Mộng cũng đưa tay nắm lấy tay của bà.

– Con ngoan, con thành thật nói cho bác biết, con và Tiểu Tuyết... chính là người yêu của nhau?

Bị bà Úy phát hiện quan hệ của bọn họ, về mặt của Thước Mộng trở nên kinh hoàng thất thố, có chút nói không nên lời.

– Bác gái, bọn con... thật ra... Con cùng anh ấy... Chúng con thật ra...

– Con đừng lo lắng, bác không phải muốn tách các con ra...

Bà Úy vỗ nhẹ lên lưng Thước Mộng trấn an,

– Bác chỉ muốn biết, con thật sự thương nó phải không, sẽ thương nó cả đời sao?

Thấy bà Úy cũng không có ý định ngăn cản bọn họ, Thước Mộng có chút an tâm, y ngượng ngùng nhưng vẫn kiên định trả lời:

– Con yêu anh ấy, con sẽ dùng mọi khả năng để yêu anh ấy, trừ khi anh ấy không cần con nữa, nếu không nhất định cả đời này con vẫn sẽ yêu anh ấy!

Nghe Thước Mộng nói như vậy, trái tim bà Úy rốt cuộc cũng có thể mỉm cười, bà mặc dù chỉ mới biết Thước Mộng, nhưng bà vẫn cảm giác được Thước Mộng là một đứa trẻ ngoan, có thể mang lại hạnh phúc cho Úy Minh Tuyết. Chính mình cũng không muốn nhúng tay vào chuyện tình cảm của con cái, mà tự mình cũng không có tư cách nhúng tay vào. Chỉ cần đó là một người tốt, thật tâm yêu thương Úy Minh Tuyết, mà Úy Minh Tuyết cũng thích thì người làm mẹ như bà kiếp này cũng có thể an tâm rồi. Bà từ trong cổ kéo ra một sợi dây kết bằng chỉ đỏ, trên đó có đeo một chiếc nhẫn, bà gỡ nhẫn xuống, trình trọng giao cho Thước Mộng.

– Đây là chiếc nhẫn gia truyền dành riêng cho con dâu nhà họ Úy, những chuyện mẹ đã làm đã không còn xứng đáng làm một người vợ, cũng không có tư cách đeo nó nữa... Con tuy là nam, nhưng là người mà Tiểu Tuyết yêu thương, cho nên bây giờ chiếc nhẫn này chính là của con.

Thước Mộng nhận nhẫn, chiếc nhẫn nhỏ bé giờ phút này nằm trong tay y trở nên thật nặng. Giờ đây nó chẳng phải là một chiếc nhẫn bình thường, mà là lời chúc phúc sâu sắc nhất mà bà Úy dành cho hai người.

– Mẹ, con sẽ mãi mãi yêu Tuyết, mẹ yên tâm!

—

Không lâu sau đó, bà Úy nhắm mắt xuôi tay. Lúc bà ra đi, không còn theo một tia nuối tiếc nào nữa. Con mình đã tha thứ cho mình, cũng đã tìm được hạnh phúc của mình, về phần Lương Y Thanh, bà tin tưởng

Úy Minh Tuyết cùng Thước Mộng nhất định sẽ chăm sóc cô chu đáo. Cái chết, bà sớm đã không còn sợ hãi với nó, đối với bà mà nói, cái chết ngược lại chính là một cách để chuộc tội và giải thoát.

Tang lễ trôi qua không bao lâu, cha ruột Lương Y Thanh không biết là do lương tâm lương tâm cắn rứt hay là như thế nào, phát người tìm Lương Y Thanh, hi vọng có thể đưa cô trở về để cha con đoàn tụ, để bù đắp lại những nợ nần mà ông ta đã thiếu cô bao nhiêu năm nay. Lương Y Thanh không để ý Úy Minh Tuyết cùng Thước Mộng cố sức giữ lại, cố ý quay về sống với cha mình.

Trước khi đi một đêm, Úy Minh Tuyết một lần nữa vẫn muốn giữ Lương Y Thanh lại, nhưng cô lại khóc:

– Anh, anh cũng biết em rất thích Thước Mộng, em đến bây giờ vẫn rất thích anh ấy, hơn nữa càng lúc càng thích. Cho nên em không thể ở lại nữa rồi, anh hiểu không?

Úy Minh Tuyết nhìn người em gái cùng mẹ khác cha này, không giữ lại nữa, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cô.

– Vậy em nhớ tự chăm sóc bản thân, khi nào rảnh thì về đây thăm bọn anh... Nếu không có nơi nào để đi, thì nơi đây mãi mãi là nhà của em.

—

Tất cả mọi chuyện rồi cũng trôi qua, hai người lại trở lại cuộc sống bình thản.

Ban đêm, Úy Minh Tuyết ngẩng đầu nhìn lên những ngôi sao trên trời,

– Anh nhìn gì vậy, Tuyết?

– Những người chết đi, sẽ biến thành sao... Anh đang nghĩ ngôi sao nào là linh hồn của cha mẹ?

Úy Minh Tuyết ánh mắt vẫn không ngừng tìm kiếm.

Thước Mộng cũng ngẩng đầu nhìn lên, trong chốc lát y chỉ vào hai ngôi sao lóe lên trên bầu trời.

– Tuyết, anh xem, kia nhất định là cha mẹ...

Úy Minh Tuyết nhìn theo tay chỉ của Thước Mộng, hai ngôi sao đứng cạnh nhau sáng ngời, chớp lóe lên những tia sáng nhu hòa. Đúng vậy, đó nhất định là linh hồn của cha mẹ, giờ phút này rốt cuộc cũng đã gặp được nhau, mãi mãi không bao giờ xa cách nữa.

Hai người ngồi nhìn trời đêm, Thước Mộng đột nhiên rời vào vòng tay ôm ấp.

– Mộng, may mà anh còn có em...

Ôm người yêu mến, hít vào mùi hương quen thuộc của y, Úy Minh Tuyết xúc động nói.

Thước Mộng sờ sờ lên chiếc nhẫn trên tay, cúi người sâu vào lòng Úy Minh Tuyết.

– Đúng vậy, còn có em...

Đúng vậy, còn có em, đời này trừ khi sinh li tử biệt, em sẽ không bao giờ rời xa anh nữa...

36. Chương 36: Pn2

– Tất cả các con lại đây, hôm nay có một bạn mới đến!

Mẹ bẻ trên của cô nhi viện dẫn đến một bé trai đến trước mặt các bạn, đang cùng các bạn tranh giành đồ chơi Hình Hòa nhìn thấy người đó, thoáng cái ngậy ngấn cả người. Bé cho tới bây giờ cũng chưa thấy anh nào xinh đẹp như anh này.

– Bạn tên là Tiểu Tuyết, các con nhớ chơi chung với bạn nha! Tiểu Tuyết, con cùng các bạn chơi với nhau đi, sau này con sẽ ở cùng các bạn!

Mẹ bẽ trên thương yêu vuốt ve tóc Úy Minh Tuyết. Đứa trẻ đáng thương, mẹ ruột vì cuộc sống xa hoa mà từ bỏ gia đình, cha ruột vì không chịu được đả kích mà tự sát, mẹ bé thể nhưng lại không chịu thừa nhận bé, tuổi còn nhỏ như vậy, vì chuyện đó mà đánh mất đi tuổi thơ hồ nhiên, thay vào đó chỉ còn là sự im lặng cùng với không tin tưởng.

Mẹ bẽ trên đi rồi, bọn nhỏ tò mò chạy lại vây quanh.

– Đây, bạn bao nhiêu tuổi rồi?

– Là Tiểu Tuyết sao? Tôi có đồ chơi này, cùng nhau chơi đi!

– Anh thật là đẹp trai!...

Một đám trẻ con vây thành vòng tròn, đem Úy Minh Tuyết bao vây lại.

Hình Hòa bị đẩy ra bên ngoài, gấp đến giờ chân, không ngừng muốn chui vào bên trong vòng tròn.

Tiểu Minh Tuyết lạnh lùng nhìn nhóm người đang vây xung quanh mình, hộc ra hai chữ:

– Cút ngay.

Những đứa trẻ này không nghĩ người vừa mới tới sẽ bảo bọn họ cút đi, toàn bộ sững sờ đứng tại chỗ, ngây ngốc nhìn Úy Minh Tuyết.

– Tao bảo bọn mày cút đi, không nghe thấy sao?

Úy Minh Tuyết nhìn bọn họ không chịu rời đi mà vẫn đứng ngu trước mặt mình, nhất thời bốc hỏa, giọng nói tăng cao vài phần. Mọi người lúc này mới phản ứng lại, một bên chạy, một bên còn nói:

– Đồ hung ác!

– Đúng vậy, nhất định là bởi vì rất hung ác cho nên cho mẹ nó mới không cần nó.

– Uh, uh, nó hung ác như vậy chúng ta sau này không thêm chơi với nó!

Hình Hòa cũng ngốc lăng nhìn đột nhiên nhiều các bạn giải tán như chạy tản, kì lạ, mới rồi còn vây lấy anh kia mà, sao bây giờ lại chạy hết rồi? Nghĩ tới nghĩ lui, Hình Hòa quay đầu nhìn lại Úy Minh Tuyết. Úy Minh Tuyết vẻ mặt lãnh khốc đứng im tại chỗ, Hình Hòa nhảy đến trước mặt hắn, vô cùng sùng bái mà nói:

– Oa, anh giỏi quá, giống như lão đại mà em thấy trong tv trước giờ!

Úy Minh Tuyết liếc nửa con mắt đến người trước mặt, lạnh lùng nói:

– Vừa rồi đã bảo bọn mày cút đi, mày không nghe thấy sao?

Hình Hòa gãi gãi cái đầu be bé kì quái hỏi:

– Nhưng mà, nhưng mà Tiểu Hòa sẽ không “biến” đâu, làm thế nào mới gọi là “biến” đi? Anh dạy cho Tiểu Hòa được không?

Úy Minh Tuyết khó chịu nhìn Hình Hòa một chút, quyết định hay là chính mình “cút đi” cho rồi. Vừa mới nhắc chân định đi, Hình Hòa lại kéo lấy áo Úy Minh Tuyết:

– Anh, Tiểu Hòa rất thích anh, anh chơi cùng với Tiểu Hòa được không?

– Không muốn, mày đi mà chơi với đứa khác.

Úy Minh Tuyết không nhịn được mà đem áo của mình xé ra. Thật đáng ghét. Gì mà thích với không thích chứ, trên thế giới này chẳng có cái gì gọi là thích cả!

Bị Úy Minh Tuyết từ chối, cái miệng nhỏ nhắn của Hình Hòa mếu máo, bộ dáng giống như muốn khóc:

– Nhưng mà, Tiểu Hòa muốn cùng chơi với anh!

– Tao nói không là không.

Úy Minh Tuyết quát Hình Hòa, Tiểu Hình Hòa càng lúc càng hoảng sợ, nước mắt rất nhanh trào ra. Úy Minh Tuyết cau mày,

– Ghét nhất là khóc, có cái gì đâu mà khóc chứ!

Từ khi mẹ hấn không thừa nhận hấn đến nay, hấn không bao giờ còn khóc nữa, bởi vì hấn biết rằng, cho dù có khóc cũng chẳng thể giải quyết bất kì điều gì.

– Mà là con trai sao? Là con trai thì không được không.

Hình Hòa cái hiểu cái không, lau lau nước mắt,

– Vậy Tiểu Hòa không khóc, anh chơi cùng với Tiểu Hòa nha!

Úy Minh Tuyết không nhẫn nại thở ra, thằng nhóc con này tại sao lại phiền đến như vậy chứ? Không để ý đến hấn, Úy Minh Tuyết một mình đi đến một góc vườn hoa, im lặng ngồi xuống. Hình Hòa đi theo phía sau hấn,

– Anh không chơi với Tiểu Hòa, vậy Tiểu Hòa chơi với anh có được không?

Úy Minh Tuyết nhìn thoáng qua Hình Hòa, không đồng ý cũng không cự tuyệt. Hình Hòa nhìn thấy Úy Minh Tuyết không cự tuyệt, vui vẻ ngồi bên cạnh Úy Minh Tuyết.

– Anh, em giới thiệu mấy bạn ở đây cho anh nha! Đó là Nữ Nữ, bạn ấy đã ở đây rất lâu rồi. Còn kia là Bối Bối, bạn đó mới tới đây không lâu, lúc mới tới đây lúc nào cũng khóc, rất là đáng ghét. Còn kia là Tiểu Nhiên, bạn đó ở đây cũng nhiều năm rồi, là anh cả ở đây. Còn có...

Hình Hòa lú lo không ngớt, Úy Minh Tuyết cũng không ngăn cản hấn. Ánh nắng rực rỡ giữa trưa chiếu rọi lên người bọn họ, cảm giác ấm nóng vô cùng, Úy Minh Tuyết thả lỏng tâm tư, tựa vào thân thể nhỏ nhỏ của Hình Hòa bên cạnh ngủ thiếp đi.

– Còn có Ngọc Nhi, con búp bê kia là bảo bối của bạn ấy, không ai được đụng vào đâu... Ui, anh ơi, anh?

Cảm giác được sức nặng đè bên vai, Hình Hòa ngưng nói một mình:

– Anh ngủ rồi sao?

Hình Hòa thở nhẹ nhẹ tự nhủ với mình. Nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Úy Minh Tuyết khi ngủ say dưới ánh mặt trời rực rỡ giống y như là Thiên sứ trong lời của mẹ bề trên hay nhắc đến.

Hình Hòa len lén hôn lên khuôn mặt Úy Minh Tuyết, trong lòng nở hoa, “Mình đã hôn được Thiên sứ rồi!”

37. Chương 37: Pn3

– Cái, cái gì? Em, em không có nghe lầm chứ?

Thước Mộng nhảy dựng lên trong ghế salon, cái miệng nhỏ nhắn nhả nhó không ngừng

Y chắc là bị lãng tai rồi? Úy Minh Tuyết lại cầu hôn với mình sao?

– Đúng vậy.

Úy Minh Tuyết ôm lấy Thước Mộng gật đầu,

– Chẳng lẽ em không muốn gả cho anh, chúng ta đường đường chính chính trở thành người một nhà hợp pháp sao?

Nghe được Úy Minh Tuyết dùng từ “gả” này, Thước Mộng thẹn thùng cúi đầu:

– Ai đâu, ai muốn gả cho anh đâu...

– Không muốn lấy chồng sao? Không muốn kết hôn cùng anh sao?

Úy Minh Tuyết cười xấu xa. A— Thước Mộng nhột quá.

– Lấy chồng hay không lấy chồng?

Thước Mộng bị Ủy Minh Tuyết nhốt vào trong ngực, chẳng thể trốn cũng chẳng thể tránh, chỉ có thể vừa cười vừa giãy dụa thân thể của mình,

– Ha ha... Làm gì, làm gì có người nào cầu hôn như vậy, ha ha... Tuyết, đừng mà... ha ha... Ai da, em đồng ý là được mà! Ha ha, mau thả em ra...

Nghe Thước Mộng đồng ý lời cầu hôn của mình, Ủy Minh Tuyết cuối cùng lưu luyến không rời cũng phải buông Thước Mộng ra, tiện thể anh lại len lén hôn trộm lên môi Thước Mộng.

– Đáp ứng sớm một chút là tốt rồi?! Đi thôi, chúng ta đến gặp cha mẹ em, báo cho hai người chúng ta muốn kết hôn, bọn họ nhất định sẽ rất vui!

Ủy Minh Tuyết kéo Thước Mộng vẫn còn ngồi trên ghế Salon dậy, rồi cứ thế đi ra ngoài. Vui vẻ, hưng phấn hận không thể chia sẻ với cả thiên hạ sự vui sướng khi sắp kết hôn của mình. Ủy Minh Tuyết cùng Thước Mộng sóng vai ngồi trên ghế salon nhà Mộ Dung Xuyên, vẻ mặt kích động nhìn hai vợ chồng Mộ Dung cũng đang kích động như vậy.

– Tiểu Mộng, thật vậy à? Các con thật sự muốn kết hôn?

Mĩ Hà run rẩy cầm tay Thước Mộng, kích động hỏi. Cứ tưởng rằng con mình sống cùng một người đàn ông khác thì cả đời này chẳng thể nào chứng kiến được ngày bọn họ kết hôn, không nghĩ đến sau bốn năm các con lại nhắc đến chuyện này. Chính mình có thể chứng kiến ngày đó của con, nghĩ đến đây, Mỹ Hà vui vẻ muốn khóc, khóe mắt cũng trở nên ướt ướt.

Nhìn mẹ rơi lệ, Thước Mộng luống cuống,

– Mẹ, mẹ đừng khóc, mẹ không muốn chúng con kết hôn thì bọn con sẽ không kết hôn nữa!

– Mộng...

Ủy Minh Tuyết thật tình muốn một phát bóp chết Thước Mộng, mặt mẹ y rõ ràng là kích động muốn khóc, y nhìn thế nào lại hiểu thành bà phản đối hai người kết hôn chứ? Phải biết rằng, lúc đầu nếu không có sự ủng hộ của bà, cha của y có dễ yên cho bọn họ không. Bây giờ bọn họ muốn kết hôn, bà như thế nào lại phản đối chứ? Thật chẳng biết nào Thước Mộng làm từ cái gì nữa.

– Đứa ngu ngốc!

Mĩ Hà xoa xoa khóe mắt,

– Mẹ đây là vui vẻ... Vốn tưởng rằng chẳng thể nào được nhìn thấy ngày con kết hôn...

Vừa mới nói xong, lệ nóng đã tràn mi.

– Được rồi, mẹ nó, con mình muốn kết hôn, phải vui vẻ chứ, đừng khóc nữa!

Mộ Dung Xuyên an ủi Mỹ Hà, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Bọn họ bên nhau cũng đã bốn năm rồi, trong bốn năm này, Ủy Minh Tuyết đối với Thước Mộng thật là tốt, ông cũng nhìn thấy đó tuyệt đối là sự quan tâm xuất phát từ tận đáy lòng. Ủy Minh Tuyết cũng xem bọn họ như cha mẹ, thậm chí so với Thước Mộng còn muốn hiếu thuận hơn làm cho ông cũng rất là vui vẻ, giống như có nhiều con hơn, chẳng có gì là không tốt cả. Dem Thước Mộng giao cho Ủy Minh Tuyết, ông tuyệt đối yên tâm. Huống hồ mấy năm nay, Ủy Minh Tuyết cũng dần rút ra khỏi giới xã hội đen, kinh doanh lành mạnh, hơn nữa công việc kinh doanh cũng rất thuận lợi, làm cho ông không ngừng cảm khái “Trường giang sóng sau xô sóng trước”, một đứa con hoàn hảo như vậy, bỏ lỡ thì thật là đáng tiếc.

– Minh Tuyết à, các con mặc dù là nam nam kết hôn, nhưng mà trình tự cần thiết đều phải có không thể thiếu nhau. Ta chỉ có một mình Thước Mộng là con, con không thể bạc đãi nó được! Cần cái gì, thiếu cái gì thì nói cha mẹ một tiếng, biết chưa?

– Cảm ơn bác, bác trai!

– Thiệt tình, bây giờ còn gọi là bác trai sao? Đổi đi là vừa rồi!

Mộ Dung Xuyên giả vờ tức giận.

Úy Minh Tuyết bình tĩnh,

– Dạ cảm ơn cha... còn có,

Úy Minh Tuyết quay đầu nhìn về Mĩ Hà

– mẹ!

Cha mẹ, xưng hô này đối với Úy Minh Tuyết hơn hai mươi năm chưa từng nhắc đến, bây giờ cảm thấy thật ảm áp.

Mộ Dung Xuyên đứng lên, lần lượt kéo tay Thước Mộng và Úy Minh Tuyết đặt lên nhau,

– Tiểu Mộng, bốn năm trước cha vẫn nợ các con một câu nói, mấy năm nay cũng chưa có nói gì, hôm nay cha rất vui cho nên muốn nói với các con, cha chúc phúc cho hai đứa, đoạn đường phía trước không hề dễ dàng, cho nên cần phải biết quý trọng lẫn nhau mới có thể hạnh phúc, biết chưa?

– Cha...

Thước Mộng cảm kích nhìn cha mình, vẻ mặt Úy Minh Tuyết cũng tràn đầy cảm động.

Nhìn cha con ba ngược bộ dáng kích động, Mĩ Hà vừa cười vừa nói:

– Mộ Dung, anh nói có sớm quá không vậy? Mấy lời đem Tiểu Mộng giao cho Minh Tuyết này hình như trong hôn lễ mới nói mà.

– Ặc...

Mộ Dung Xuyên vẻ mặt xấu hổ,

– Anh luyện tập trước một chút, không đến chừng nói lại nói sai.

—

Hai người chọn địa điểm kết hôn ở Hà Lan, có mặt đều là những bạn bè thân thiết, đều vì hai người mà nói lời chúc phúc. Cả hai mặc lễ phục trên mặt ngập tràn ánh sáng hạnh phúc, loại hạnh phúc và vui sướng này lan sang cả những người xung quanh, khiến cho họ trong lúc này cũng hiểu thế nào là hạnh phúc.

– Minh Tuyết, Thước Mộng, chúc mừng hai người.

– Úy Minh Tuyết, Tiểu Mộng, trăm năm hạnh phúc nha!

Hình Hòa cùng Phi Nhiên cùng nhau đi tới chúc phúc cho bọn họ. Đối với Hình Hòa và Phi Nhiên Thước Mộng lúc nào cũng cảm giác bọn họ bị thua thiệt. Phi Nhiên thì có tình ý với mình, chính mình lại không thể đáp lại. Mà Hình Hòa thì từ lúc nào, nghe nói vừa gặp đã thích Úy Minh Tuyết, y liền cảm thấy mình giống như là kẻ thứ ba giành mất người yêu của anh Hình Hòa, mặc dù bọn họ đã nói rõ, cho dù không có y, bọn họ cũng chẳng thể cùng nhau, nhưng mà Thước Mộng vẫn cảm thấy rất áy náy.

Bây giờ hai người làm cho Thước Mộng lúc nào cũng áy náy đồng thời xuất hiện, Thước Mộng thiếu điều muốn đào hang chui xuống đất sống kiếp con giun.

Nhìn bộ dáng Thước Mộng, Hình Hòa cười,

– Làm sao vậy Thước Mộng? Em chẳng lẽ vẫn cảm thấy áy náy với bọn anh sao? Đã nói rồi, không có liên quan tới em mà.

– Nhưng mà... Nếu như không có em... Có lẽ...

Thước Mộng lí nhí nói

Úy Minh Tuyết nắm chặt tay Thước Mộng, trấn an:

– Mộng, nếu như không có em, anh vẫn sẽ không thích Tiểu hòa. Nếu như không có em, anh căn bản cũng sẽ không thích người đồng giới! Cho nên em không cần có cảm giác áy náy gì cả.

– Đúng vậy, Tiểu Mộng, em không nên xin lỗi anh ta mà là anh...

Phi Nhiên mở miệng chen vào.

– Anh...

Thước Mộng nghe Phi Nhiên nói, lại tưởng anh không buông tay được với mình, cảm giác áy náy lại dâng trào.

– Nhiên, cậu có ý tứ gì hả? Chẳng lẽ cậu với Thước Mộng...

Hình Hòa một bên khăn trương nhìn Phi Nhiên.

– Đừng có nói bậy...

Phi Nhiên vội vàng phủ nhận.

– Tôi chỉ cảm thấy, Thước Mộng đừng có cảm thấy áy náy với anh như vậy, mà lại quên đi ông anh này, rõ ràng hai ta đều bị đá, như thế nào chỉ có mình anh là vĩ đại, là đáng được đồng tình chứ?

– Oh ~ Thì ra là Nhiên đang ghen tị, để tôi thành thật bồi thường cho cậu nào.

Vừa nói cũng chẳng đợi Phi Nhiên đồng ý, Hình Hòa nhìn hai người gật đầu chào rồi mạnh mẽ lôi Phi Nhiên đi

Thước Mộng ngốc lăng nhìn hai người đi xa, hồi lâu, trừng mắt nhìn Úy Minh Tuyết, ngơ ngác hỏi:

– Bọn họ chẳng lẽ...

Úy Minh Tuyết cương chiều cọ cọ vào mũi Thước Mộng,

– Đúng là như em nghĩ đó, cho nên em không cần vì bọn họ mà cảm thấy áy náy nữa, không có em hai người bọn họ căn bản không thể đến với nhau, cho nên em là người có công nhất đấy.

– Vậy à? Thật tốt...

Thước Mộng nhìn về hướng hai người rời đi, mặc dù bây giờ không còn thấy thân ảnh của cả hai, nhưng mà phản phát vẫn có thể nhìn thấy sự hạnh phúc của họ.

Anh, anh Hình Hòa, lần sau là sẽ đến hôn lễ của hai người hử?

38. Chương 38: Pn4

Sau khi Thước Mộng cùng Úy Minh Tuyết hưởng tuần trăng mật từ nước ngoài trở về, Mộ Dung Xuyên liền đem toàn bộ chuyện lớn nhỏ trong công ty giao cho Thước Mộng, chỉ để lại mấy dòng:

“Tiểu Mộng, con đã trưởng thành, đã có gia đình rồi thì cũng nên lập sự nghiệp đi. Cha bây giờ đem công ti cho con quản lí, con cũng đừng để cho cha thất vọng!”

Không thèm đợi cho hai người có phản ứng gì, ông liền đưa Mi Hà ra nước ngoài nghỉ phép dài hạn.

Thước Mộng ngồi trong phòng làm việc của Mộ Dung Xuyên lúc trước, cố gắng phấn đấu. Chờ xử lí xong hết núi công việc ngập đầu, y day day hai bên thái dương.

Chính mình ban đầu vì muốn tốt nghiệp trước thời hạn, để có thể từ nay được cùng Úy Minh Tuyết tụm lại một chỗ cho nên vừa học trung học vừa tham gia chương trình đại cương trên đại học, cố gắng bốn năm ròng rã rốt cuộc cũng tốt nghiệp được rồi. Vốn định tốt nghiệp đại học, hai người bây giờ cũng kết hôn, hai người có thể thoải mái chung sống. Ai mà ngờ cha nhanh như vậy liền quẳng nguyên cái công ti cho mình, bận rộn thiếu điều sút đầu mẻ trán, mặc dù bọn họ sống cùng một nhà nhưng thật lâu rồi chưa có khi nào nói chuyện tử tế rồi. Bây giờ mình giống như sắp bị chém đầu, chẳng có lấy một tẹo thời gian rảnh3ro64i, lúc này, Thước Mộng thật sự là rất nhớ vòng tay ấm áp của Úy Minh Tuyết.

Thước Mộng thấy thời gian vẫn còn sớm, nói thư kí một tiếng mình về trước. Trên đường về nhà, trong lòng y cười cười: Làm ông chủ cũng có chỗ tốt, có thể đi trễ về sớm mà không ai dám nói cái gì!

Về đến nhà, trong nhà trống trơn. Thước Mộng chợt nhớ công ty Ủy Minh Tuyết gần đây vừa nhận một dự án lớn, chắc anh bây giờ cũng đang rất bận rộn. Hai người từ khi hưởng tuần trăng mật trở về cũng chưa rảnh ra ngày nào để tận hưởng cuộc sống lứa đôi.

– Tuyết gần đây nhất định cũng rất cực, anh mà bận lên cũng sẽ không chú ý ăn uống... Hôm nay mình làm một ít thức ăn đem đến cho anh vậy, anh nhất định sẽ rất vui?

Vừa lẩm bẩm nói, Thước Mộng liền trở nên bận rộn, thật may tủ lạnh lúc này không phải là trống không hay chứa toàn bia nữa, sau khi làm mấy món Ủy Minh Tuyết thích, Thước Mộng trong lòng vui vẻ xuất phát.

Đi tới công ty Ủy Minh Tuyết, Thước Mộng cảm giác ánh mắt mọi người nhìn y kì kì, mặc dù ánh mắt này tuyệt đối là không hề ác ý, nhưng Thước Mộng chính là cảm thấy có nguyên luồng không khí lạnh từ trong lòng tràn ra khắp người.

– Chị dâu, đến tìm anh Ủy à?

Nói chuyện chính là một trong những trợ thủ đắc lực nhất ở Hải Điểm trước kia, bây giờ trở thành quản lí trong công ty Ủy Minh Tuyết.

– Uh, sợ anh ấy bận rộn quên anh ăn, vừa hôm nay tôi có thời gian rảnh... Chờ một chút, mới rồi anh gọi tôi là gì?

Y, y, y không có nghe lộn chứ?

– Chị dâu a! Anh chẳng phải kết hôn với anh Ủy của chúng tôi sao, chúng tôi gọi anh là chị dâu không phải sao?

– ...

Thước Mộng đỏ mặt, không phải phải nói người kia sai hay là đúng nữa, y đúng là kết hôn với Ủy Minh Tuyết rồi, nhưng mà “Chị dâu” vốn là dùng cho phụ nữ mà, không phải sao? Y cũng không phải phụ nữ mà!

– Ha ha... cái gì, cái gì mà chị dâu chứ? Đừng gọi như vậy mà, ai... Không nói nữa, tôi đi tìm Minh Tuyết...

Nói xong Thước Mộng vội vàng chạy đi.

Dọc đường đi, nhìn thấy những thủ hạ trước kia của Ủy Minh Tuyết, đều rất nhiệt tình bắt chuyện với y, lại càng nhiệt tình gọi “Chị dâu”, sau đó Thước Mộng chỉ còn biết xấu hổ nhếch miệng với bọn họ, tăng tốc chạy về phòng làm việc của Ủy Minh Tuyết.

Thì ra khoảng cách bình thường ngắn như vậy hôm nay đối với Thước Mộng sao mà dài đằng đặc. Thật vất vả chạy vào được trong phòng làm việc của Ủy Minh Tuyết, Thước Mộng vội vàng đóng cửa lại, đem mấy tiếng “Chị Dâu” chặn hết lại ngoài cửa.

– Mộng, sao em lại tới đây?

Ủy Minh Tuyết nghe tiếng động ngoài cửa ngẩng đầu lên liền thấy người tình nhỏ bé của mình mặt mũi đen sì,

– Sao mặt lại khó coi quá vậy? Có chuyện gì rồi?

Ủy Minh Tuyết gạt công việc qua một bên, đi đến bên cạnh Thước Mộng, ôm y lại. Ai ngờ Thước Mộng lại giãy ra, đem gà mên cơm đặt lên bàn uống nước.

– Sợ anh bận lại quên ăn cơm, cho nên em làm cơm cho anh, cơm đem tới rồi, em về!

Ủy Minh Tuyết kéo Thước Mộng đang muốn đi về, vẻ mặt không hiểu gì cả.

– Sao vậy? Chúng ta đã nhiều ngày không có gặp mặt rồi, như thế nào vừa gặp lại muốn đi, không định ở lại với anh sao?

Thước Mộng đứng ở đó, mím môi, cái gì cũng không nói.

– Làm sao vậy, người nào chọc Tiểu Mộng của anh tức giận vậy?

Úy Minh Tuyết ôm Thước Mộng lờ lững nói. Nhưng mà Thước Mộng kiên quyết không nói ra lời nào.

“Cốc cốc cốc” bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa

– Vào đi!

Úy Minh Tuyết để Thước Mộng ngồi lên ghế salon bên cạnh, chính mình trở lại bàn làm việc.

– Anh Úy, hợp đồng này phiền anh kí một chữ.

Đợi Úy Minh Tuyết kí xong, thuộc hạ phi thường lễ phép bắt chuyện với Thước Mộng mặt đen như lọ nôi:

– Chị dâu khỏe!

Sau khi thuộc hạ rời đi, nhìn mặt Thước Mộng từ đen chuyển sang đỏ, anh dường như đã hiểu nguyên nhân vì sao Thước Mộng tức giận.

– Chỉ vì bọn họ gọi em là chị dâu?

– Em là nam mà, chị dâu là dùng cho phụ nữ mà!

– Ngu ngốc, đó là vì họ kính trọng em.

– Nhưng mà, bọn họ có thể gọi cách khác mà, trực tiếp gọi tên em cũng được. Nói như thế nào em cũng đường đường là nam nhi thân cao bảy thước...

Lúc này, Thước Mộng mới nhìn thấy ánh mắt của Úy Minh Tuyết,

– Nhìn cái gì mà nhìn, ánh mắt của anh là đang khinh bỉ phải không? Em ở trên mạng coi rồi, bảy thước kia ước chừng được khoảng thước bảy, em cũng vừa như vậy!

– Ha ha, Mộng của anh đáng yêu quá, như thế nào mà tức giận cũng có thể đáng yêu đến như vậy? Em là cố tình giả bộ đáng yêu như vậy để câu dẫn anh phải không?

Vừa nói vừa khóa cửa phòng làm việc ngồi vào bên cạnh Thước Mộng.

Không biết “Nguy hiểm” sắp phủ xuống người, Thước Mộng như cũ khoanh hai tay tức giận,

– Ai thêm câu dẫn anh... Hừ, chắc chắn là anh đầu têu để bọn họ gọi em là “Chị dâu”! Hừ hừ, lần sau em cũng sẽ dạy người ở công ti em gọi anh là bà chủ!

Úy Minh Tuyết mỉm cười cắn lên vành tai Thước Mộng,

– Được rồi, chỉ cần em thích... vậy thì, ông chủ, bây giờ muốn bà chủ phục vụ như thế nào?

– Anh anh anh...

Thước Mộng đẩy Úy Minh Tuyết ra,

– Em bây giờ vẫn còn đang giận anh!

– Tức giận? Con tức rất lớn, anh đến giúp em hạ hỏa.

Vừa nói, tay liền dò xét vào trong áo Thước Mộng.

Thước Mộng bắt được cái tay đang sờ rầm lung tung trên người mình,

– Anh, cái này mà gọi là đập lửa à... Đây... đây căn bản là đang đốt lửa... uhm...

– Vậy em cảm thấy lửa tình trong người bị đốt rồi sao?

Úy Minh Tuyết dính sát vào bên tai Thước Mộng, giọng nói gợi cảm trầm thấp. Hơi thở nóng nóng phủ lên tai, cổ mẫn cảm của Thước Mộng.

– Hừ... a... Anh, anh muốn làm gì thì làm liền đi... Đừng tưởng rằng em hết giận rồi, uhm...

Hai tay quấn quanh Ủy Minh Tuyết, Thước Mộng nhiệt tình đáp lại.

Trước khi đạt tới cao trào, Ủy Minh Tuyết mới chịu nói:

– Mộng, đó không phải là ý của anh, mặc dù anh thích bọn họ gọi em là “Chị dâu”, nhưng mà em không thích thì anh sẽ nói bọn họ sửa lại... Mộng, anh yêu em!

Ngập chìm trong tình cảm mãnh liệt mênh mông Thước Mộng cái gì nghe cũng không rõ ràng, chỉ lờ mờ nghe thấy Ủy Minh Tuyết nói “Anh yêu em”, y ôm chặt lấy Ủy Minh Tuyết,

– Tuyết, em cũng yêu anh...

Sau đó Ủy Minh Tuyết đặc biệt dặn dò thuộc hạ của mình, xưng hô “chị dâu” tạm thời không sử dụng, tạm dừng một thời gian, không chừng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-chu-dich-nhu-tinh>